

Giới thiệu Hành Trình Sủng Phu

Hành trình sủng phu - Đang tiến hành - Kỳ Dung

Giới thiệu truyện ngôn tình trọng sinh hay sau:

Kiếp trước, Tiêu Văn vì tin nhầm người khiến Tiêu gia bị vu oan là tạo phản. Nhà cửa thì bị tịch thu, người toàn gia thì bị trảm. Nàng hận, không cam lòng. Nhưng đến lúc trước khi chết nàng lại thấy bất đắc dĩ. Trước mặt nàng là Tạ Sơ Thần.

Nàng thấy hắn thật ngốc. Gả cho nàng, bị nàng lợi dụng, nhưng vẫn không tiếc tất cả muốn cứu nàng. Vì cứ hắn nàng quyết định không nhận hắn làm phu. Đến khi chết nàng cũng cảm thấy nếu có kiếp sau nàng sẽ không phụ hắn nữa.

Khi mở mắt ra lần nữa, lại trở về ngày đại hôn của nàng. Người phu lang bị nàng gây khó dễ đang ảo não đi vào bằng cửa sau . . .

Sống lại một đời, Tiêu Văn quyết định: Đời này nhất định phải khiến cho tra nam tiện nữ trả giá những gì mà chúng gây ra. Đồng thời nàng phải thay đổi tất cả, chấn chỉnh lại Tiêu gia. Những kẻ ăn ở hai lòng nàng sẽ không tha. Kiếp này nàng sẽ bảo vệ Tiêu gia.

Chính là nàng lại kinh ngạc phát hiện, phu lang của mình lại ngon miệng như vậy, trung khuyến ôn nhu như vậy, nhu nhược dễ bị ức hiếp như vậy. Nàng từng nghĩ: "tốt cuộc trước kia mình bị cái gì che mắt, báu vật như vậy lại không biết quý trọng"! Kiếp này nàng sẽ không để điều đó xảy ra. Phu lang của nàng kẻ nào đụng vào thì nàng sẽ không tha cho kẻ đó. Phu của nàng chỉ có nàng mới được bắt nạt chỉ có nàng mới được cưng chiều hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sủng Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Người Không Xứng Làm Thê Chủ Của Ta

Trong địa lao âm u, loang lổ vết rêu xanh, xen lẫn mùi hôi thối mục nát bốc lên nồng nặc và tiếng kêu gào thảm thiết không cam lòng khiến người ta hoảng sợ.

"Thả ta ra!"

"Ta vô tội, mau thả ta ra!"

"Kêu la cái gì, ăn cơm!" Ngực tốt hung ác rống lên một tiếng, cầm gậy sắt gõ vào cửa sắt "Loảng xoảng" một cái, trong nháy mắt, tiếng gào khóc thảm thiết trong địa lao yên tĩnh lại.

Màn thầu cứng như đá bị vứt tùy ý trên mặt đất, ánh mắt những phạm nhân bị bỏ đói lâu ngày lập tức sáng ngời, tựa như sói đói nhìn thấy dê, nhào lên tranh giành. Ngồi trong một góc phòng, Tiêu Văn liếc nhìn màn thầu bốc mùi thiu, ghét bỏ xoay đầu.

Nàng là dòng chính nữ Tiêu gia, cảm y ngọc thực (cơm ngon áo đẹp) từ nhỏ, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, đã bao giờ phải chịu loại khuất nhục này.

Nàng tin tưởng, qua một thời gian nữa, không lâu đâu, nhất định mình sẽ được cứu ra ngoài, rửa sạch oan khuất của Tiêu phủ!

Bởi vì, người điều tra án này, chính là tỷ muội tốt của nàng, Tam Hoàng Nữ, Sở Mộ Thanh!

Ngay lúc Tiêu Văn lòng tràn đầy tự tin thì mấy con chuột trong địa lao ẩm ướt nghe thấy được mùi thơm của thức ăn liền kéo bè kéo cánh từ góc tường chạy ra, làm cho Tiêu Văn được nuông chiều từ bé sợ đến mức xanh mặt, hoảng hốt kêu lớn: "A, chỗ này có chuột! Người đâu mau tới đây!"

"Àm ĩ cái gì thế, không phải chỉ là vài con chuột thôi sao?" Thấy khuôn mặt Tiêu Văn trắng bệch, ngực tốt khinh thường tức giận mắng một tiếng, nhú mày lại, nói: "Người là, Tiêu Văn?"

"Đúng, là ta." Tiêu Văn vội vã nói: "Tiêu gia vô tội, ta muốn gặp Hoàng Thượng! Ta muốn gặp Tam điện hạ!"

Ngực tốt nhổ một bãi nước bọt, cười lạnh: "Phạm nhân nào cũng nói mình vô tội, chẳng lẽ đều vô tội thật? Với thân phận phạm nhân của ngươi bây giờ, còn muốn gặp Bệ Hạ và Tam Hoàng Nữ?"

Nàng ta suy nghĩ một chút, cười khẩy sờ sờ cằm: "Sáng nay, lúc ngươi vào đại lao, có một thiếu niên đáng dấp không tề bốn ba khắp nơi, đưa tiền hối lộ, hi vọng chúng ta chăm sóc ngươi thật tốt. Thậm chí, bây giờ còn quý gối trước cửa Hình bộ, thỉnh cầu Thượng thư đại nhân và Tam Hoàng Nữ giúp đỡ, nói tốt ngươi vài câu trước mặt bệ hạ. Người đó là phu lang của ngươi? Đáng tiếc đáng tiếc, ngươi phạm vào tội lớn tày trời, cho dù hắn đi khắp nơi cầu

xin đều vô dụng"

Bây giờ là hạ tuần tháng sáu, ngày hè chói chang, mặt trời đã lên cao, mặt đất nóng bỏng rát, hân lại đang mang thai, da thịt mềm mịn, làm sao có thể quỳ trên mặt đất đây.

Trong lòng Tiêu Văn vừa đau vừa xót, không nhìn được nghĩ đến trước khi chia tay, nàng đưa cho hân thư hòa ly, đoạn tuyệt với hân, cũng cắt đứt luôn quan hệ giữa hân với Tiêu phủ, mới không khiến hân bị liên lụy.

Nửa tháng trước, Tề vương dẫn đầu hai mươi vạn đại quân xuất chinh Nam Cương. Mới đầu tưởng rằng chắc chắn thắng, ai ngờ chỉ mới đánh một trận với Nam Cương, Đông Ngụy liền tục bị đánh bại, tình hình trận chiến khốc liệt, một tháng ngăn ngừa, đã thua mất ba toà thành trì. Càng khiến người ta sợ hãi chính là, đại quân Nam Cương vây giết Tề vương, thừa thế tấn công Đông Ngụy, thế như chẻ tre làm cho cả Đông Ngụy vì đó mà khủng hoảng.

Đúng lúc này, Tam Hoàng Nữ Sở Mộ Thanh xung phong ra trận, thống lĩnh mười lăm vạn tinh binh chống đỡ đại quân Nam Cương như cuồng phong bão táp ào ạt đánh tới, thậm chí bản thân chủ động ra khỏi thành tập kích quân địch, dùng mưu kế trong ứng ngoài hợp, đánh cho tướng địch quân sĩ đại bại chạy tan tác.

Sau trận chiến này, Tam Hoàng Nữ nổi danh khắp Thiên Hạ, được dân chúng Đông Ngụy tôn xưng anh hùng, phong làm Chiến thần, càng được Nữ Hoàng bộ hạ coi trọng hơn.

Có điều, đại quân Nam Cương chỉ có mười vạn, Tề vương thống lĩnh hai mươi vạn đại quân nhưng thua vô cùng thê thảm, sau khi điều tra, trong Đông Ngụy có người có ý tiết lộ bí mật quân sự cho quân địch, dẫn đến Tề vương trúng mai phục, chết trận. Mà thủ phạm tư thông với địch bán nước chính là phụ thân Tiêu Văn, Tiêu Ngọc Dung.

Tiêu Ngọc Dung là Binh Bộ Thượng Thư, quan nhị phẩm Đông Ngụy quốc, quản lý sự vụ quan trường Đông Ngụy, đồng thời còn phụ trách chiến lược quốc phòng Đông Ngụy, chức vị quan trọng tại Đông Ngụy.

Tiêu Ngọc Dung làm phản khiến Nữ Hoàng vô cùng tức giận tống cả nhà họ Tiêu vào đại lao, cũng tự mình thăm vấn Tiêu Ngọc Dung. Hôm nay, 120 nhân khẩu Tiêu gia đều ở trong lao, chờ đợi phán quyết cuối cùng của Nữ Hoàng.

Nếu Tiêu gia thật sự bị tội thông đồng với địch bán nước, chắc chắn sẽ bị tịch thu gia sản giết kẻ phạm tội. Lúc Tiêu Văn đưa Quý Thư Mặc thư hòa ly, đảm bảo hân an toàn, còn giao cho hân một phong thư nhờ chuyển giao cho Tam Hoàng Nữ. Nàng tin tưởng, với giao tình của nàng với Tam Hoàng Nữ, cùng với địa vị hiển hách hôm nay của Tam Hoàng Nữ, chỉ cần Tam Hoàng Nữ nhìn thấy lá thư đó, nhất định sẽ dốc sức điều tra việc này, trả lại trong sạch cho Tiêu gia.

Nàng quả nhiên không yêu làm Quý Thư Mặc, nữ nhân dịu dàng như nước không vì nàng trở thành tù nhân mà chán ghét bỏ rơi nàng, hân vì nàng, không màng thân mình bụng mang dạ chửa, bôn ba khắp nơi cầu tình, thậm chí không ngại ngày hè nóng bức quỳ trước mặt mọi người.

Nghĩ như vậy, trong lòng Tiêu Văn âm áp, động lực duy nhất để nàng sống tiếp chính là Quý Thư Mặc và đứa nhỏ trong bụng hân.

Nàng phải sống để gia đình 3 người bọn họ cùng đoàn tụ!

Nàng phải nhìn thấy bảo bảo bình an ra đời!

Thời gian dài giam giữ là một loại tra tấn tinh thần tàn khốc, tới ngày thứ năm bị giam, Tiêu Văn không còn như ngày đầu mới bước chân vào lao ngục, quần là áo lượt, khí độ đại tiểu thư con nhà quan, bây giờ chỉ còn thân đầu bù tóc rối mặt mày bần thiêu, không khác gì mấy tên ăn mày mới chui ra từ trong hầm phân, cả người bốc mùi tanh hôi khiến người chán ghét, trong tay còn nắm thật chặt nửa miếng bánh mì bé tẹo mà nàng dùng tánh mạng cướp được.

Chỉ năm ngày sống trong lao ngục, đã để lại trong lòng vị đại tiểu thư ăn sung mặc sướng này sự kinh hoàng tột độ, đặc biệt khi cai ngục phân phát cơm canh thì phạm nhân trong nhà giam tranh đoạt không ngừng, lao vào đánh nhau bu đầu mẻ trán.

Từ khi biết Tiêu Văn là đích nữ quan lại, các phạm nhân thù người giàu kia càng kéo bè kéo cánh, cùng nhau khi dễ Tiêu Văn, lấy thế làm vui. Mà đám ngục tốt đứng một bên, chỉ khinh miệt cười nhạo, thờ ơ lạnh nhạt, nhiều lúc tổ chức đánh bạc, cuộc Tiêu Văn có phản kích hay không, có thể cướp được đồ ăn hay không.

Bị nhốt trong tù mấy ngày nay, Tiêu Văn ném đủ nhân tình ấm lạnh, khi nàng vẫn còn là nhi nữ của Binh bộ Thượng Thư, khi vẫn là Binh bộ Thượng Thư còn nắm quyền hành trong tay, cai quản việc ghi chép sử sách của nước nhà thì bọn họ người nào không a dua nịnh hót, tìm đủ cơ hội nịnh bợ nàng, nay Tiêu phủ gặp nạn, một đám thi nhau đạp lên đầu nàng.

Chỉ có Thư Mặc! Chỉ có hân, bất luận thuận cảnh hay nghịch cảnh, giàu có hay bần cùng, hân đều bên cạnh nàng, cùng chung hoạn nạn, đồng cam cộng khổ...

Trong lúc Tiêu Văn đã lạnh còn vừa đói vừa khát thì bên cạnh "Leng keng" một tiếng, bên tai truyền đến tiếng mở cửa sắt. Gió lạnh từ trong kẽ tường thổi vào, trong bóng tối ánh nến lay động theo từng cơn gió càng tăng thêm sự quý giá. Co mình trong góc tường run lẩy bẩy, Tiêu Văn nấp máy môi, suy nhọc hỏi: "Đã tra rõ chân tướng, muốn thả ta?"

"Thả?" Cai ngục khẽ cười thành tiếng, giọng âm trầm vô cùng dọa người: "Lúc Nữ Hoàng còn đang thăm vấn thì Tiêu Ngọc Dung đã uống thuốc độc, sợ tội tự sát. Có điều lưới trời tuy thưa, nhưng khó lọt, Bộ Hạ điều tra ra Tiêu Ngọc Dung là bị Đại Hoàng Nữ xúi giục, mưu hại Tề vương, ý đồ mưu triều

soán vị. Nay, vây cánh Đại Hoàng Nữ đều đã sa lưới. Nữ Hoàng tức giận, hạ lệnh trưa hôm nay, chém đầu toàn bộ Tiêu gia, tịch thu gia sản. Ta đây là đưa người lên đường đấy!"

Mẫu thân sợ tội uống thuốc độc tự sát? Chẳng lẽ mẫu thân thật sự hại chết Tề vương? Tiêu gia không phải bị oan?

Tiêu Văn ngẩng ra, cả người yếu ớt ngồi dưới đất cứng ngắc bị người thô bạo kéo dậy. Hai chân bị xiềng xích kéo nặng nề, xích sắt nặng chịch ép tới khiến Tiêu Văn gần như bước không nổi nửa bước.

"Lê mê cái gì, nhanh lên!"

Tiêu Văn lao đảo một chút, còn chưa đứng vững, đã bị người thô bạo đẩy ra nhà giam. Xích sắt nặng nề ma sát trên da thịt mềm mại trắng trẻo tạo ra từng vết từng vết máu đỏ sẫm, đau đớn như kim châm muối xát khiến vị đại tiểu thư vốn được nuông chiều từ bé liên tục kêu đau.

"Thật vô dụng!" Cai ngục khinh bỉ hừ khê một tiếng: "Thật không hiểu sao vị phu lang kia của người lại rất thật lòng với người. Năm ngày nay vẫn đến quý, đuổi cách nào cũng không đi. Nếu không phải tới qua trời đổ mưa to, hẳn phát sốt hôn mê bất tỉnh, chỉ sợ bây giờ vẫn còn quý đó."

Nghĩ tới người phu lang ôn nhu như nước không để ý thân mình mang thai, vì nàng liều mạng cầu tình, trong mắt Tiêu Văn hiện lên một tầng nước dục dâng, trong lòng có loại cảm giác thỏa mãn sâu sắc. Hơn nữa, nàng cảm thấy vô cùng sáng suốt và may mắn khi mình đưa thư hòa ly cho Quý Thư Mặc.

Ít nhất giờ phút này, Tiêu gia bị phán chém cả nhà tịch thu gia sản, hân và đứa nhỏ trong bụng hẳn đều an toàn!

Huyết mạch duy nhất của Tiêu gia đã được bảo vệ!

Nghĩ tới Quý Thư Mặc mang thai còn kiên trì quý 5 ngày, Tiêu Văn cố nén đau đớn nơi cổ chân cùng ray rứt trong lòng, cắn răng, cố hết sức lê từng bước chân khắp khiêng.

Vừa ra địa lao, tia nắng gay gắt chiếu thẳng vào mắt, Tiêu Văn kinh hoàng theo quán tính vội vã xoay đầu, chân mày run run, thời gian dài tiếp xúc với bóng tối, hôm nay dưới ánh sáng mặt trời, lộ ra một tấm thân bệnh hoạn tái nhợt và suy yếu.

Lúc Tiêu Văn quay đầu, nàng nhìn thấy thiếu niên đứng dưới ánh mặt trời.

Thiếu niên tuổi chừng mười tám, mặc bộ váy trắng rộng thùng thình, như một đóa hoa sen trắng mới nở, trong trẻo nhưng lạnh lùng, sạch sẽ thanh lịch. Da hân trắng nõn, mịn màng như ngọc. Gương mặt xinh đẹp như đoá phù dung chớm nở, môi đỏ thắm, mái tóc dài búi cao bởi một cây trâm vàng hình bướm bướm đẹp dễ tinh xảo, dưới ánh mặt trời tỏa sáng lấp lánh.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sủng Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Chương 1.2

Bụng thiếu niên hơi nhô ra, nhìn qua có lẽ đã có bầu ba bốn tháng. Nhưng bộ váy lụa trắng thanh nhã, càng tăng khí chất khiến hân thoát nhìn càng giống như thần tiên đạo chơi chôn nhân gian. Trong lúc giờ tay nhắc chân càng tăng thêm vài phần khuynh đảo chóng sinh, giống như từ trong tranh bước ra, có chút không thực.

"Thư Mặc, Thư Mặc..." Thời khắc nhìn thấy thiếu niên đó, ánh mắt Tiêu Văn chợt sáng ngời, lập tức đi đến bên thiếu niên như hoa như ngọc, thấy sắc mặt hân hồng nhuận, bình yên vô sự, nước mắt không khống chế được tách tách chảy xuống: "Thư Mặc ngốc, thân người đang mang thai, sao có thể vì cầu tình giúp ta mà quý ở đây... Nghe nói người còn mắc mưa phát sốt, có sao không...?"

Tiêu Văn vươn tay, muốn sờ sờ gương mặt thanh lệ như hoa đào trước mắt, lại bị thiếu niên nghiêng người né.

Bàn tay bản thủ nhất thời lúng túng rũ xuống, sắc mặt xanh mét xấu hổ, có chút không hiểu nhìn người thiếu niên bây giờ đang lạnh lùng cách nàng ba bước.

Tiêu Văn bị giam ở trong ngục năm ngày, khuôn mặt đẹp dễ trong lúc tranh đoạt mần thầu thiêu đã bị những phạm nhân khác đánh bầm đen sưng đỏ, chật vật không chịu nổi. Giờ phút này tóc tai nàng bù xù, quần áo tả tơi, toàn thân bốc mùi hôi thối. Hoàn toàn không còn khí chất đại tiểu thư từng vênh vào tự đắc, tiêu tiền như nước ngày nào.

Hiển nhiên không ngờ một Tiêu Văn luôn luôn quần áo hoa lệ, yêu cái đẹp như mạng, tự luyện không ai bằng sẽ có bộ dạng ăn mày bản thủ đầy kinh tởm như hôm nay, thiếu niên ghét bỏ lấy tay che mũi, liên tiếp lui về sau hai, ba bước, về mặt khinh miệt nhìn Tiêu Văn: "Quý, phát sốt? Máy việc ngu ngốc này chỉ tên ngu ngốc mới làm, người cho rằng ta sẽ vì người làm những việc đó sao?"

"Thư Mặc, cẩn thận, đừng làm đứa nhỏ bị thương." Tiêu Văn thấy hân lui về sau suýt đập trúng hòn đá nhỏ dưới đất, lo lắng dặn, làm như hoàn toàn không nghe rõ mấy lời thiếu niên vừa nói. Cho dù nghe rõ, nàng cũng sẽ cho là mình nghe lầm, Thư Mặc của nàng làm sao có thể dùng giọng điệu đó

thương người như vậy nói với nàng đây, không thừa nhận có lẽ là sợ nàng lo lắng đi, Thư Mặc của nàng chính là lương thiện hiểu lòng người như vậy...

Thấy vẻ mặt Tiêu Văn quyến luyến ôn nhu toàn tâm toàn ý nhìn vào bụng mình, cứ y như trân bảo duy nhất trên đời, trong mắt Quý Thư Mặc lóe lên một tia căm hận và chán ghét. Trong lòng hắn ngập tràn ác ý, yêu kiều cười khê vạch trần sự thật: "Đứa nhỏ, ngươi cho rằng đây là con của ngươi? Tiêu Văn, chuyện đến nước này, không ngờ ngươi vẫn còn ngây thơ như vậy đấy!"

Hắn nhẹ nhàng bước đến gần Tiêu Văn bởi vì những lời này mà hoàn toàn đỡ đỡ, cười khê bên tai nàng: "Tiêu Văn à Tiêu Văn, làm sao ta có thể có bầu con của ngươi đây! Loại người thất học vô công rồi nghề suốt ngày chỉ biết ăn chơi trác táng giống ngươi, sao xứng lọt vào mắt xanh của ta! Sao xứng làm thê chủ của ta!" Nói xong, nhớ lại một năm qua, vì để cho Tiêu Văn tin tưởng mình, vạn bất đắc dĩ phải thân cận với nàng, cảm giác buồn nôn dâng lên trong cổ họng Quý Thư Mặc, hắn ghét bỏ bịt mũi, lần nữa cách xa Tiêu Văn.

Tiêu Văn sắc mặt tái nhợt đứng chôn chân một chỗ, nhìn thiếu niên bạch y nho nhã, nói cười xinh đẹp trước mắt, nhất thời cảm thấy có chút xa lạ, giọng nói nhịn không được khê run: "Thư Mặc... Không nên nói đùa..."

Thư Mặc ôn nhu, thiện lương, tuyệt đối sẽ không nhìn mình bằng ánh mắt khinh miệt ghét bỏ giống như bây giờ, nhẹ nhàng thốt ra những lời làm cho nàng tuyệt vọng.

Nhất định là hiểu lầm! Thư Mặc vì cứu nàng quỳ suốt năm ngày mà! Làm sao có thể không thích nàng đây? Đứa nhỏ làm sao có thể không phải là của nàng đây! nàng là của thê chủ của hắn mà!

"Nói đùa? Thư Mặc không nói đùa. Một chữ cũng không có." Lúc này, khi trong mắt nổi lên tầng nước, Tiêu Văn mới nhìn rõ một vị nữ tử cầm y hoa phục đứng bên cạnh thiếu niên. Nữ tử thấy nàng kinh ngạc đang nhìn mình, mỉm cười ôm eo thon nhỏ của thiếu niên vào lòng, hôn một cái lên môi thiếu niên, tuyên bố: "Thư Mặc mang thai, là đứa nhỏ của bản điện hạ. Người Thư Mặc yêu cũng chính là bản điện hạ!"

"Bản điện hạ?" Tiêu Văn yếu ớt lắm bả, có chút xa lạ nhìn người một thời là bạn tốt—— đương triều Tam Hoàng Nữ Sở Mộ Thanh. "Từ Thanh, ngươi?"

Từ Thanh là tên chữ của Sở Mộ Thanh, một năm trước, Tiêu Văn làm quen Tam Hoàng Nữ Sở Mộ Thanh bị thất sủng, hai người vừa gặp đã thân, trở thành bạn tri kỷ. Không ngờ hôm nay gặp lại, vị hoàng nữ vốn không được sủng ái này đã xoay người trở thành Chiến Thần Đông Ngụy danh tiếng lẫy lừng, đồng thời, còn được Nữ Hoàng phong làm Thái Nữ!

Thấy Tiêu Văn vẻ mặt mờ mịt, Sở Mộ Thanh nở nụ cười khinh miệt: "Tiêu Văn, chuyện cho tới bây giờ, ngươi vẫn không phát hiện ra? Tiêu gia thông đồng với địch và Đại hoàng huynh mưu phản, đều là bản điện hạ sắp đặt. Cuộc chiến giữa Đông Ngụy và Nam Cương, bản điện hạ thỉnh mệnh xuất chinh, một lần phá địch, không chỉ thu hoạch dân tâm, còn được Nữ Hoàng trọng thưởng, trở thành Thái Nữ!"

Tiêu Văn run rẩy, không dám tin nhìn Sở Mộ Thanh: "Người tiết lộ quân tình cho tướng quân Nam Cương chính là ngươi? Vì sao? Vì sao muốn hãm hại Tiêu gia, vì sao muốn hãm hại mẫu thân ta!"

"Có trách thì trách Tiêu gia các ngươi ủng hộ Sở Thi Ngọc, trách mẫu thân ngươi khinh thường bản điện hạ, trách Tiêu gia các ngươi sinh ra một nữ nhi ngu xuẩn như ngươi vậy!" Nghĩ tới Tiêu Ngọc Dung từng nói mình tâm thuật bất chính, công cao lấn chủ, làm hại nàng bị nữ hoàng thất sủng, trong lòng Sở Mộ Thanh hận vô cùng, hận không thể giết Tiêu Ngọc Dung.

Tiêu gia không phải luôn ủng hộ đại hoàng nữ sao? Như vậy nàng sẽ hủy diệt Sở Thi Ngọc, hủy diệt nữ nhi quý giá nhất của Tiêu Ngọc Dung, hủy diệt niềm kiêu ngạo của Tiêu gia!

"Tiêu Văn, ngươi thân là lệnh sử bộ binh, tin tức đều phải qua tay ngươi." Sở Mộ Thanh nhìn Quý Thư Mặc thấp phần nhu thuận trong lòng mình, lại nhìn Tiêu Văn mặt trắng bệch, ngụ ý không cần nói cũng biết.

Tiêu Văn nghĩ lại nửa tháng gần đây, Đông Ngụy đại chiến với Nam Cương, ngày đêm nàng bận bù đầu bù cổ ở bộ binh, Quý Thư Mặc vẫn tri kỷ đến Binh bộ đưa canh bô cho nàng.

Bộ binh không phải nơi kẻ nào cũng có thể đi vào, nhất là nơi cơ mật, ngay cả hoàng nữ đương triều cũng phải xin chỉ thị của nữ hoàng mới có thể vào trong. Nhưng Quý Thư Mặc là phu lang của Tiêu Văn, mà Tiêu Văn lại là nữ nhi được sủng ái nhất của Binh bộ Thượng Thư Tiêu Ngọc Dung.

Tiêu Văn tuy chỉ là một lệnh sử nhỏ, nhưng đại danh鼎鼎鼎鼎 như sấm bên tai, cho nên người trông coi lúc nhìn thấy Quý Thư Mặc thường xuyên ra vào bộ binh, từ lâu không cảm thấy kinh ngạc rồi. Mà Sở Mộ Thanh chính là lợi dụng Tiêu Văn sủng ái Quý Thư Mặc, nàng sai Quý Thư Mặc đánh cắp thông tin bí mật quân sự, tráo đổi công văn. Lại bỏ thêm một ít chứng cứ Tiêu Ngọc Dung thông địch bán nước, để ngày sau tang chứng vật chứng đều có, Tiêu gia chắc chắn bị tống vào đại lao.

"Thư Mặc, vì sao... Vì sao muốn làm chuyện như vậy... Ta đối với ngươi không tốt sao? Vì sao, muốn phản bội ta?"

Còn chưa nói xong, Tiêu Văn nhìn nụ cười giễu cợt trên mặt Quý Thư Mặc giống như nàng vừa mới hỏi một vấn đề vô cùng ngu ngốc.

Trong lòng Tiêu Văn chua chát, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi: "Chẳng lẽ, ba năm nay, ngươi chưa từng thật tình... yêu ta sao? Dù chỉ một chút thôi."

"Yêu ngươi?" Quý Thư Mặc cười lạnh một tiếng, làm như mới vừa nghe được chuyện cười: "Lúc trước gả cho ngươi hoàn toàn là bởi vì ngươi dễ lợi dụng, hoàn toàn là bởi vì bên cạnh ngươi còn có cái đuôi Tạ Sở Thần ngu ngốc. Nhờ tiền Tạ gia bọn họ, ta mới có thể chấn chỉnh lại Quý gia. Mà ngươi, một người thất học vô công rồi nghề suốt ngày chỉ biết ăn chơi trác táng căn bản không xứng để ta yêu ngươi!"

Nghe những lời này, tâm Tiêu Văn như bị thiên đao vạn quả, đau đớn thật sâu.

"Mẫu thân, cũng do các người hại chết sao?" Mẫu thân cả đời vì nước, vậy mà nàng còn hoài nghi mẫu thân phản quốc...

Tiêu Văn ơi Tiêu Văn, người làm sao có thể ngu xuẩn đến bậc này!

Thấy Tiêu Văn lung lay sắp đổ, gần như ngã nhào trên đất, Sở Mộ Thanh lạnh lùng sáng tỏ toàn bộ chân tướng: "Tiêu Ngọc Dung là người thông minh, mẫu hoàng rất tín nhiệm, chỉ có hạ độc mẫn tính, dựng lên hiện trường giả ông ta đang tra hỏi thì sợ tội tự sát, mới có thể làm cho mẫu hoàng tin tưởng Tiêu gia thông đồng với địch bán nước, Sở Thi Ngọc ý đồ mưu triều soạn vị!"

Tiêu Văn nghe xong, hận không thể xé nát miệng nàng ta.

Tiêu Văn nghiêng răng nghiêng lợi: "Chỉ dựa vào mấy tờ giấy lộn làm chứng cứ, đã phán Tiêu gia và đại hoàng nữ có tội? Bệ Hạ sao lại ngu ngốc như thế, dễ dàng tin chuyện đó."

"Không chỉ vật chứng, còn có nhân chứng." Thấy Sở Mộ Thanh nhìn về phía Quý Thụ Mặc, Tiêu Văn trong lòng hồi hộp. Nhưng mà, Sở Mộ Thanh lại cười nói: "Ngoài Thụ Mặc làm chứng đại hoàng nữ kết bè kết cánh với Tiêu gia các người, còn có muội muội tốt của người làm chứng. Bản điện hạ chỉ mới hứa cho nàng con đường sống, nàng lập tức bán đứng Tiêu gia, trước mặt mẫu hoàng chính miệng thừa nhận những chuyện Tiêu Ngọc Dung gây ra đều do Sở Thi Ngọc sai khiến. Nhân chứng vật chứng đầy đủ, Tiêu gia ngoài muội muội tốt của người và phụ thân nàng ta may mắn sống sót, tất cả đều bị chém, gia sản cũng bị tịch thu."

Từng lời Sở Mộ Thanh nói không ngừng lớn vồn trong đầu Tiêu Văn, từng chữ từng chữ như một thanh kiếm sắc bén đâm sâu vào trái tim nàng, máu tươi đầm đìa.

Cả người Tiêu Văn cứng đờ, muốn mở miệng, nhưng thật lâu sau nàng cũng không nói ra được một tiếng.

Bọn họ có ý, có ý đến đây, có ý nói cho nàng biết chân tướng, có ý làm cho nàng tuyệt vọng, có ý làm cho nàng chết không nhắm mắt.

"Hiện tại Tiêu gia bị mọi người phi nhổ, để lại tiếng xấu muôn đời, Tiêu Ngọc Dung đến chết cũng không ngờ được, Tiêu gia do nàng ta khổ cực gây dựng bị hai nữ nhi hại thảm!"

Thấy Tiêu Văn dờ dẩn một chỗ, lệ rơi đầy mặt, Sở Mộ Thanh cười càng thêm hăng: "Tiêu Văn, người đời này bản điện hạ cảm tạ nhất chính là người. Cảm ơn người, giúp bản điện hạ diệt trừ ba vật cản, còn giúp bản điện hạ đạt thành tâm nguyện, một bước lên trời... Bây giờ bản điện hạ đưa người lên pháp trường, nhớ, kiếp sau đừng tiếp tục ngu ngốc như vậy!"

Mất Tiêu Văn toé lửa, tức giận trừng Quý Thụ Mặc: "Quý Thụ Mặc, người là phu lang của ta! Cả Tiêu gia ta bị phán xử chém, tịch thu gia sản, người đừng hồng sống một mình! Muốn chết cùng chết!"

Thiếu niên xinh đẹp đứng cách Tiêu Văn ba bước xa, hất đầu lên, mắt như thu thủy, càng nhìn càng rực rỡ, nhìn Tiêu Văn bằng gương mặt lạnh lùng và xa cách: "Đừng cho ta là kẻ ngốc Tạ Sơ Thần vì người muốn chết muốn sống, vì cứu người ngây ngốc quý trước cửa Hình bộ. Đừng quên, người đã đưa ta thư hòa ly. Bây giờ ta và người không liên quan, nữ có thể kết hôn nam được quyền gả đi!" Hắn khinh bỉ liếc Tiêu Văn, hừ lạnh một tiếng: "Đừng vọng tưởng có thể kéo ta cùng chết!"

Đúng nha, nàng thật ngốc nghếch, lại đưa cho Quý Thụ Mặc thư hòa ly ...

Nói cái gì nhất định cứu nàng, bất quá là rắp tâm lừa nàng tin tưởng, sau đó giao ra thư hòa ly...

Ngực đột nhiên quặn đau, yết hầu Tiêu Văn cảm giác tanh tanh, thống khổ phun ra một ngụm máu tươi. Nàng nhìn lòng bàn tay dính máu đỏ thẫm, khỏe miệng xẹt qua nụ cười thê lương, cả người không tự chủ được phát run.

Là nàng dẫn sói vào nhà, là nàng hại chết mẫu thân, hại chết Tiêu gia!

Nàng nghĩ lại mình vì theo đuổi Quý Thụ Mặc, không màng tư thái, vứt bỏ tự tôn, mất trọn ba năm, rốt cuộc cũng khiến hấn động tâm.

Nàng còn nhớ rõ, khi Quý gia đáp ứng lời cầu hôn của nàng thì nàng cao hứng đến một đêm không ngủ được. Nàng còn nhớ rõ, hôm mình nghênh cưới Quý Thụ Mặc, vì không muốn Quý Thụ Mặc uất ức, nàng mở tiệc chiêu đãi quan to quý tộc khắp mười dặm hồng trang, tổ chức hôn lễ vô cùng náo nhiệt.

Nàng còn nhớ rõ mình khi biết tin hấn có mang thì cao hứng chuẩn bị đồ dùng cho hài tử. Nàng còn nhớ rõ, khi Tiêu gia bị quan binh vây quanh thì nàng khăn trương kéo hấn ra sau lưng một lòng che chở, nói với quan binh, hấn đã không còn là phu lang của nàng, hấn vô can, cầu bọn họ thả hấn.

Hoá ra tất cả đều là tự mình đa tình... Tất cả lại đều là làm giá y cho người khác....

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sủng Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3: Ta Mới Chính Là Phu Lang Duy Nhất Của Nàng

Giờ phút này, trái tim Tiêu Văn rất đau, đau khiến nàng gần như không thể thở nổi, giống như có thứ gì đó đang không ngừng cấn xé trên da thịt của nàng, máu chảy đầm đìa. Rõ ràng bây giờ đang hè, tiết trời oi bức, nàng lại cảm giác toàn thân rét run, cả người không nhìn được khề run, đáy lòng dâng trào cảm phần muốn mắng thật to nhưng lời ra khỏi miệng lại biến thành tiếng nức nở đầy thống khổ.

"Người tới, áp giải Tiêu Văn điếu phó thị chúng! Giờ Ngọ một khắc đưa lên pháp trường!" Sau khi đắc ý nói ra toàn bộ chân tướng trước mặt Tiêu Văn, Sở Mộ Thanh ra lệnh một tiếng, hai tên quan sai tiến lên quặp hai tay Tiêu Văn đang thống khổ không muốn sống ra sau lưng, trời chật lại.

Dây thừng nặng chịch khảm vào sâu trong da thịt non mềm chưa từng chịu qua gió sương, đau đớn đến tê tâm liệt phế, Tiêu Văn vận vẹo hai tay nóng hầm hập, ngẩng đầu lên, hung tợn mắng: "Quý Thư Mặc, người cho rằng Sở Mộ Thanh thích người sao? Người chẳng qua chỉ là một đôi giày rách bị bản tiểu thư xài chán chê, người cho rằng nàng đối xử thật lòng với người sao? Ta khuyên người tốt nhất đừng nên vọng tưởng. Nàng chỉ đang lợi dụng người thôi! Người sẽ hối hận, ta cam đoan sẽ có một ngày, người sẽ hối hận vì những việc hôm nay người đã làm!"

"Sở Mộ Thanh, người là tiểu nhân âm hiểm, lúc trước mắt bòn thiếu thư bị mù mới thật lòng xem người lần bằng hữu tốt, thật tâm đối đãi. Một ngày nào đó, nhất định các người sẽ bị báo ứng!" Tiêu Văn còn chưa nghĩ xong, đã bị người ta nhét miếng giẻ lau vừa bẩn vừa thô vào miệng, thô bạo lôi đi.

Ánh mắt hung ác của nàng trước khi rời đi đâm sâu vào lòng người khiến Quý Thư Mặc có chút chột dạ, hấn bất an nắm chặt tay Sở Mộ Thanh, tìm kiếm cảm giác an toàn.

Tiêu Văn kéo xích sắt nặng nề, bị mười tên quan sai giải đi trên đường cái kinh thành. Tiêu gia bị phán tịch thu gia sản chém cả nhà, Tiêu Văn thân là khâm phạm của triều đình, được Tam Hoàng Nữ cầu tình, không những không biết cảm kích còn tức giận lăng nhục Thái Nữ đương triều, nên bị hoàng đế ra lệnh xích lại, để hai chân trần dạo phố chịu đủ đau đớn xác thịt hồng rần rần.

Đi ngang qua một góc đường, đối mặt với đủ loại ánh mắt của bách tính, khinh thường có, căm hận có, cõi lòng nát tan của Tiêu Văn đã chết lặng.

Đi suốt một canh giờ, chỗ cổ chân bị xích của Tiêu Văn loang lổ vết máu. Bàn chân Tiêu Văn cũng như trái tim nàng vốn trắng nõn đã sớm bị đất đai nóng bỏng dưới chân cháy đen một mảng lớn, trông thật ghê rợn.

Nàng cắn môi thật chặt, cố giữ không để cho mình khóc thành tiếng, cố gắng giữ lại chút kiêu ngạo cuối cùng.

Đau khổ như vậy, Tiêu Văn lại không rên một tiếng, khiến đám quan sai đang áp giải nàng cảm thấy giật mình, nhìn không được lâu lâu lại len lén đưa mắt nhìn nàng, cử thể trên suốt cả quãng đường đi. Người đời đều biết, Đại tiểu thư Tiêu gia được nuông chiều từ bé, văn ngu võ dốt, ăn chơi trác táng, nếu là trước kia gặp trường hợp này đã la hét rầm trời mới đúng chứ.

Thật ra, đau đớn trên chân Tiêu Văn không bằng một góc cảm giác ghệt thờ trong lòng nàng lúc này.

Giờ Ngọ một khắc, sau khi dạo xong một vòng đường phố, khắp người Tiêu Văn toàn trướng thối và rau cải hủ, bị đám quan sai áp lên pháp trường.

Trên pháp trường, tất cả người Tiêu gia quỳ rạp xuống đất, ai nấy run bắn bật vì lạnh, vừa thấy Tiêu Văn bị hành hạ khắp người toàn là máu, cả người nhor nhóp bần thiêu, không tự chủ được ai nấy mặt đều xám như tro tàn, khóc không ra tiếng.

Tiêu gia, chấm hết thật rồi!

Tiêu Văn nhìn lướt qua, quả thực không thấy thứ muội Tiêu Khinh Như và phụ thân nàng ta. Tiêu Khinh Như và Tiêu Văn luôn luôn bất hòa, phải nói là Tiêu Văn tâm cao khí ngạo luôn chường mắt người thứ muội này. Tiêu Văn bây giờ mới ý thức được, vì sao lúc trước nàng không bị giam với người Tiêu phủ, mà chỉ một mình nàng phải ở chung với những phạm nhân khác.

Làm vậy không chỉ khiến nàng chịu đủ khi dễ và tra tấn, quan trọng hơn sẽ càng dễ định tội danh cho Tiêu gia. Để cho nữ hoàng càng tin tưởng Tiêu gia thông địch phản quốc, hợp sức với đại hoàng nữ mưu triều oán vị, nhất định phải có người Tiêu gia đứng ra làm chứng, Tiêu Khinh Như lập tức trở thành ứng cử viên tốt nhất, bởi vì nàng ta là thứ nữ của Tiêu Ngọc Dung. Nhi nữ thân sinh đại nghĩa diệt thân, tố cáo tội lỗi của mẫu thân, nữ hoàng không tin cũng khó.

Nếu giam giữ Tiêu Văn cùng một chỗ với Tiêu Khinh Như, nhất định nàng sẽ phát hiện ra điều bất thường. Để đề phòng vạn nhất, Sở Mộ Thanh đã tách nàng ra giam giữ biệt lập.

Không ngờ nàng ngu xuẩn như vậy, chết đến nơi vẫn chưa phát hiện ra, còn ngây ngốc cho rằng Sở Mộ Thanh và Quý Thư Mặc sẽ đến cứu mình, bọn họ sẽ giúp nàng rửa sạch oan khuất cho Tiêu phủ...

Buồn cười, quả thực là quá buồn cười!

Thấy Tiêu Văn vừa bước lên pháp trường vừa cười ha ha, cười gập cả lưng, cười đến cả mặt đỏ bừng. Mọi người đưa mắt nhìn nhau, chỉ cảm thấy nàng sợ chết đến điên luôn rồi. Trong lúc nhất thời, toàn bộ pháp trường yên lặng đến đáng sợ, trên trời dưới đất chỉ còn lại Tiêu Văn một mình tuyệt vọng lớn.

tiếng cười bi thương.

Ngay lúc Tiêu Văn cười điên dại, nước mắt đã chảy đầy hai vành má thì một giọng nói vừa yếu ớt vừa sợ hãi lại có chút quen tai vang lên giữa đám người: "Thê chủ, thê chủ..."

Một nhà Tiêu gia sắp ra pháp trường hành hình, lại còn có người không biết trời cao đất dày, trước bao nhiêu người kêu Tiêu Văn là thê chủ? ! Đây không phải là tự tìm đường chết sao?

Mọi người nghi ngờ liếc mắt nhìn nhau, ào ào nhường đường, chỉ thấy xa xa có một thiếu niên lão đảo chạy về hướng pháp trường.

Thiếu niên quần áo bẩn thỉu, đầu bù tóc rối, những lọn tóc ngắn cùn cùn bay phấp phới rủ xuống che kín gương mặt có lẽ rất thanh lệ, chỉ còn lại thấp thoáng một đôi mắt đỏ rực ngầy ngời như tiêu bạch thỏ với quang thâm mắt dày dạn, nhìn vô cùng gầy yếu và tiều tụy.

Nhưng điều làm cho mọi người kinh ngạc nhất là, tóc thiếu niên ngắn không thể ngắn hơn? Chỉ thiếu một chút nữa là trọc đầu.

Phải biết, thân thể do phụ mẫu cho, nhất là nam tử, đối với tóc mình càng phải chăm sóc cẩn thận.

Ở đất nước nam ti nữ tôn này, nam tử cắt tóc ngắn có thể coi là bước một chân vào am ni cô, sẽ không ai thêm lấy, hần thể nhưng lại dám để tóc ngắn? !

Thiếu niên áo quần rách rưới không thèm để ý ánh mắt mọi người nhìn mình như nhìn một con thú lạ xông chuồng nghênh ngang đi ngoài phố, ánh mắt hần chỉ đắm đắm nhìn về phía Tiêu Văn quỳ trên pháp trường đang ngạc nhiên nhìn mình.

Ba năm nay, đây là lần đầu tiên, Tiêu Văn nhìn mình! Trong đôi mắt trong veo như nước lúc này đang lấp lánh ánh sương mù chỉ phản chiếu duy nhất bóng dáng mình!

Chỉ có hần, không có Quý Thư Mặc!

Tìm thiếu niên bỗng nhiên đập mạnh hơn, tất cả đau đớn trên người toàn bộ đều tan thành mây khói. Hần mặc kệ những tiếng xì xào coi thường chung quanh, vui vẻ chạy về phía Tiêu Văn.

Trong mắt hần chỉ có nàng, trong lòng của hần cũng chỉ có nàng —— thê chủ của hần, Tiêu Văn!

"Người nào ở đây làm càn!" Quan sai tiến lên, ngăn cản thiếu niên xiêu vẹo nhào lên pháp trường, lạnh mặt quát: "Sắp hành hình, còn không mau lui xuống!"

Bị xô nhẹ một cái, thiếu niên thống khổ nhăn mặt, té lăn quay ra đất.

"Các ngươi, bắt sót ta rồi..." Vừa nghe sắp hành hình, hần lại kinh hoảng ngẩn đầu, vội vàng giải thích: "Thảo, thảo dân Tạ thị, là phu lang Tiêu Văn ... Theo lý nên cùng chịu tội với Tiêu gia..."

Mọi người ngạc nhiên. Lại còn có cá lọt lưới tự đưa mình tới cửa Diêm Vương!

"Tiêu gia phạm tội thông đồng với địch bán nước, tịch thu gia sản chém cả nhà, ngươi khẳng định mình là phu lang của Tiêu Văn?" Quan sai hiển nhiên bị thiếu niên làm cảm động, hiếm khi dài dòng hỏi tới hỏi lui, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa thiếu niên một lòng muốn chết và Tiêu Văn sắc mặt âm trầm, cánh môi lúc này đã bị nàng cắn nát.

"Phải!"

"Không phải!"

Hai giọng nói vang lên cùng lúc, đáp án trái ngược hoàn toàn, lại hùng hồn như vậy, kiên định như vậy.

Quan sai không dấu vết thở ra, ánh mắt loé lên tia sáng bội phục Tiêu Văn. Có thể chứ! Tuy ngươi không phải là thần tử tốt, nhưng chí ít, cuối cùng ngươi cũng đã làm một thê chủ ra hồn.

Thiếu niên mở to đôi mắt ngập nước, ngờ ngác không dám tin nhìn Tiêu Văn, có chút tức giận lớn giọng át lời nàng: "Tiêu Văn, ta là phu lang của ngươi! Ngươi không thể không thừa nhận ta!"

Tiêu Văn có chút đau đầu nhìn thiếu niên cố chấp trước mắt, nàng không rõ rốt cuộc trong đầu Tạ Sơ Thần bị thủng chỗ nào, vào lúc này lại thừa nhận mình là phu lang của nàng? Chẳng lẽ hần không biết, một khi thừa nhận, mình chắc chắn phải chết sao?

Thấy Tiêu Văn vẫn trầm mặc không nói, nhìn mình bằng ánh mắt xa lạ, thiếu niên cho rằng Tiêu Văn không nhớ tên của mình, hoặc có nhớ thì lại là loại ánh mắt ghét bỏ khinh miệt nàng vẫn dùng đối với hần bao lâu nay, hai hàng lệ không khỏi đảo một vòng trong hốc mắt. Hần cắn môi, nhẹ giọng nói: "Thê chủ, để cho ta đi theo nàng, được không?"

—— Để cho ta đi theo nàng, được không?

Tiêu Văn không khỏi giật mình, ánh mắt không nhịn được hướng về vết sưng đỏ trên hai chân hần. Hần té ngã khiến cho y phục đã bẩn rách còn rách

thêm một mảng lớn, trông càng thêm nhếch nhác, trên đầu gối không có gì che đậy, lộ ra vết máu loang lổ đâm mắt người nhìn, càng đâm sâu vào lòng Tiêu Văn.

—— Phu lang của ngươi đối với ngươi thật tốt. Năm ngày nay ngày nào hắn cũng đến quỳ, đuối như thế nào cũng không chịu đi. Nếu không phải tối qua trời đổ mưa to, hắn sốt cao hôn mê bất tỉnh, chỉ sợ bây giờ còn quỳ.

—— đừng cho ta là tên ngốc Tạ Sơ Thần sẽ muốn chết muốn sống vì ngươi, vì cứu ngươi gây ngốc quỳ trước cửa Hình bộ.

Nàng vẫn cho rằng người vì nàng trả giá hết thảy là Quý Thư Mặc mà nàng luôn sùng trong lòng bàn tay, nhưng chân tướng lại trái ngược với những điều nàng nghĩ, hoá ra, người liều chết cứu nàng, người không ngại gió sương cực khổ bốn ba khắp nơi cầu xin tha mạng cho nàng lại là người nam nhân nàng tìm đủ mọi cách khi dễ, người mà nàng chán ghét đến tận xương - Tạ Sơ Thần?

Đều nói hoạn nạn mới thấy chân tình, nhưng nàng quả thực không nghĩ ra, vì sao Tạ Sơ Thần muốn như vậy? Vì sao lại muốn làm tất cả vì nàng? Vì sao lại cố chấp đối đãi với nàng bằng một tình yêu không oán không hối? Vì sao phải trăm phương nghìn kế gả cho nàng? Vì sao khi Tiêu gia gặp họa diệt môn lại liều lĩnh thừa nhận mình là phu lang của nàng.

Chẳng lẽ hắn quên hết cả rồi sao?

Hơn một tháng trước, khi hắn mang thai, lòng ngập tràn hạnh phúc, chính nàng sai người mang đến một chén canh hồng hoa, dùng vũ lực cưỡng ép bỏ đứa nhỏ không biết của ai. Nàng lại bởi vì hắn phản bội, cảm thấy không còn mặt mũi, sai người ép hắn đến phế viện Tiêu gia, mặc hắn tự sinh tự diệt.

Nếu không phải bây giờ hắn từ đâu xuất hiện, nàng đã quên sự tồn tại của hắn, thậm chí ngay cả tên đầy đủ của hắn là gì, nàng không tài nào nhớ nổi...

Trong cái họa có phúc, khi Tiêu gia bị xét nhà thì Tạ Sơ Thần nhờ bị nhốt ở phế viện không người nhớ tới mới may mắn thoát một kiếp.

Nhưng nam tử ngu ngốc này, sao lại dại dột tự đưa mình tới cửa đây!

Hắn... chán sống rồi sao!

Ánh mắt Tiêu Văn lại rơi trên gương mặt thiếu niên đỏ bừng. Bởi vì tối qua mưa to, Tạ Sơ Thần sốt cao, nhưng vừa nghe được Tiêu gia sắp bị chém, hắn không để ý thân mình hư yếu suy nhược, không màng hai chân sau 5 ngày quỳ ròng rã trước cửa Hình bộ đã sưng phù cứng ngắt, vội vàng chạy tới.

Hắn không muốn, ngay cả lần cuối cùng cũng không gặp được Tiêu Văn, dù hắn biết, thê chủ của hắn chán ghét hắn cỡ nào, ghét bỏ hắn cỡ nào, không muốn nhìn thấy hắn cỡ nào.

"Rốt cuộc có phải là người Tiêu gia hay không!" Một vị quan sai khác tiến lên. Nàng ta bực bội hỏi lại lần nữa.

"Không phải." Tiêu Văn hắng giọng một cái, lạnh lùng nhìn thiếu niên ngã ngồi dưới đất, mặt lạnh lùng băng giá, nhấn mạnh từng chữ từng chữ: "Ta công tử, ta có cưới hỏi người đàn ông hoàng không? Ta có bái đường với người không? Chớ tự mình đa tình, người chưa bao giờ là phu lang của ta! Cũng không xứng trở thành phu lang của ta! Xin chớ nói như vậy, kéo làm người khác hiểu lầm! Phu lang của ta chỉ có Quý Thư Mặc!"

Nàng nhấn mạnh từng chữ "phu lang của ta chỉ có Quý Thư Mặc".

Nhấn mạnh với mọi người, nhấn mạnh với quan sai, để cho mọi người biết, Tiêu Văn nàng chưa bao giờ thực tâm muốn hưu Quý Thư Mặc, và Quý Thư Mặc vẫn luôn là phu lang của Tiêu Văn. Vậy nên, nhiệm vụ "bồi táng với thê chủ" này, cứ để Quý Thư Mặc làm đi.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sủng Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Chương 2.2

Tiêu Văn lạnh lùng nói xong, thấy Tạ Sơ Thần trong nháy mắt mặt cắt không còn giọt máu, trong lòng không khỏi cười khổ một tiếng, cảm thấy Tạ Sơ Thần quá ngốc.

Gả cho nàng, từ đầu tới cuối đều bị nàng lợi dụng, nhưng vẫn không tiếc tất cả muốn cứu nàng.

Nàng nói, nàng không có người phu lang này. Bởi vì nàng không muốn, đã hại hắn tan nhà nát cửa bây giờ đến mạng cũng không còn.

Nàng hại hắn mất đi cốt nhục thân sinh, chịu nỗi đau sinh non, cuối cùng, còn bị nàng liên lụy.

Nàng đáng chết, chết một nghìn lần đều không đủ đền cái tội ngu của nàng.

Giây phút cuối cùng trong đời, nàng chỉ hi vọng, một nam nhân tốt như hần nên tiếp tục sống, đi tìm mẫu thân đứa bé kia...

Sau đó, quên nàng đi, mãi mãi đừng bao giờ nhớ đến kẻ bạc tình này, sống thật hạnh phúc.

Còn hần, hãy để nàng dùng sinh mệnh trả giá cho cho những ngu xuẩn của mình.

Hãy để nàng, dùng cái chết tạ tội đi...

"Người nói cái gì?" Giọng nói khàn khàn khó khăn thoát ra từ trong cổ họng, Tạ Sơ Thần ngậy người một chỗ, toàn thân đều ngốc trệ.

"Công tử!" Chiêu Nhi vội vàng chạy tới, cẩn thận đỡ công tử nhà mình đang thất hồn lạc phách, thần sắc rã rời đau đớn không chịu nổi. Hần nghiêm mặt trừng mắt, hung tợn mắng tên bạc tình lang Tiều Văn: "Tiều Văn, công tử nhà ta vì gã cho người, thả rằng bị người thân cười nhạo chèn ép. Công tử nhà ta vì cứu người, quý xuống trước mặt mọi người, bốn ba khắp nơi cầu tình, thậm chí tán gia bại sản. Người nói Quý gia khủng hoảng tài chính, công tử nhà ta không nói hai lời, lập tức lấy tiền ra đưa người. Mỗi một câu người nói với công tử, công tử đều cẩn thận ghi nhớ từng chữ từng chữ. Cho dù người... Người... nhẫn tâm phá bỏ hài tử trong bụng công tử, cả ngày lẫn đêm sùng ái Quý Thụ Mặc, công tử cũng chưa từng có nửa câu oán hận! Người có biết, một năm nay, tiểu thư sống như thế nào không?"

Quả thực Tiều Văn không biết Tạ Sơ Thần sống như thế nào, bởi vì một năm qua, nàng một chút cũng chưa từng để ý đến hần. Số lần nàng và hần gặp mặt cộng lại chỉ sợ không tới mười lần, càng không có tiếp xúc thân mật.

Nay tội ác của nàng bị Chiêu Nhi phơi bày từng cái từng cái một, Tiều Văn cảm thấy mình quả thực là tra nữ! Quả thực là chết cũng không đáng tiếc!

"Bây giờ, người lại nói như vậy với công tử, người luôn một lòng một dạ với người! Tiều Văn, tìm người bị chó tha rồi hả! Người là đồ súc sinh chết đáng đời người lắm! Không đúng, súc sinh ít nhất còn biết đối tốt với người nào tốt với nó! Kẻ vô tình máu lạnh như người so với súc sinh càng làm nhục súc sinh hơn. Người nói đúng, cái thứ gã chó không bằng như người cần bản không xứng làm thê chủ của công tử! Người cần bản không xứng, một chút cũng không xứng! Sau khi công tử thoát khỏi tên cận bã như người, nhất định sẽ tìm được một thê chủ yêu thương hần thật lòng, nhất định sẽ sống thật tốt! Người ở dưới suối vàng, cứ chống mắt mà xem!"

Chiêu Nhi tức giận mắng một hồi, toàn bộ pháp trường lại lần nữa rơi vào yên lặng quỷ dị.

Cả kinh thành đều biết, Tiều Văn chỉ cưới một phu lang, mà phu lang trong tai họ nghe được là Quý Thụ Mặc. Chỉ có Tiêu Ngọc Dung và Trần thái thái biết, phu lang của Tiều Văn là người có được ngọc bội Tiêu gia - Tạ Sơ Thần, mà không phải là Quý Thụ Mặc được Tiều Văn kiệu lớn tám người khiêng vào cửa.

Mà ngày đó, Tạ Sơ Thần và Quý Thụ Mặc là cùng một ngày gả vào Tiêu gia, nhưng Tạ Sơ Thần thân là chính thất lại phải lén lút lút lút, cực kỳ chật vật bước vào từ cửa sau.

Không có bãi đường, không có động phòng, chỉ có một tiểu viện hoang phế dơ bẩn, chịu đủ khi dễ và nhục nhã, thân là chính thất mà cuộc sống cơ cực.

Nhưng vẫn có người nhận ra thân phận Tạ Sơ Thần —— Tạ công tử phú hào thế gia kinh thành. Nghe đồn hần điều ngoa tùy hứng, kiêu ngạo ngang ngược, cầm kỳ thư họa mọi thứ không thông!

Cưới phu phải cưới phu hiền! Kinh thành có nữ tử có tên tuổi nào lại dám đi cưới phu lang như vậy, đây không phải là tự hành hạ bản thân sao!

Nghe nói, một năm trước Tạ Sơ Thần xuất giá, về phần gả cho ai, Tạ gia vẫn không để lộ tin tức, hoá ra là gả cho Tiều Văn? !

Trời ạ, hai tên giá áo túi com hợp lại thành đôi, thật là đáng thương cho Quý công tử, một đóa hoa tươi lại cắm trên bãi phân trâu.

Chỉ là bây giờ Tạ Sơ Thần, nhìn như thế nào cũng thấy rất kỳ quái. Không giống trong lời đồn, một chút cũng không giống..

"Canh giờ đã đến, hành hình!"

Vài trắng hạ xuống, ngăn cản ánh mắt đờ đẫn vô thần của Tạ Sơ Thần và thần sắc áy náy của Tiều Văn.

Mỗi lần ánh đao loé sáng là một bóng dáng đầy máu ngã xuống, đầu từng người từng người Tiêu gia bị cánh tay đao phủ một phát chặt đứt lia khỏi cổ.

"Đại tỷ, mẫu thân làm sao vậy, sao không để ý tới ta? Mọi người làm sao vậy? Tại sao nhiều máu như vậy..." Nam hài quỳ bên cạnh Tiều Văn, sợ hãi cả người run rẩy, về mặt kinh hoàng nhìn trường tử xin giúp đỡ.

Tiều Văn xoay đầu, vừa muốn trấn an vài câu, chỉ thấy đầu nam hài bị đao phủ một đao chặt bỏ. Máu tươi bắn tung tóe trên mặt nàng, một vài giọt máu rơi xuống hoà cùng với những giọt nước mắt trong suốt nóng bỏng, là nước mắt kiềm nén đã lâu của nàng.

Tiều Văn không thích người thứ đệ này, nhưng bây giờ, đệ đệ của nàng, nó mới năm tuổi, cứ như vậy... Cứ như vậy... Trước mặt nàng...

Tiều Văn là người cuối cùng bị hành hình, mắt thấy thân nhân của mình từng từng người từng người một đầu lia khỏi cổ, Tiều Văn oán hận, ánh mắt sắc lẹm như dao xuyên thấu qua vài trắng đầm đìa máu tươi, trừng trừng tên đao phủ được lệnh dựng hình với gia đình nàng trên đài cao.

Cấm hờn và hận thù không ngừng sôi trào trong huyết quản, thế nên cho dù lúc bị trảm thủ thì đôi mắt nàng vẫn trừng lớn, về mặt phần nộ ngút trời.

"Thê chủ!" Trước khi chết, Tiêu Văn nghe được một tiếng kêu thê lương, trái tim nơi ngực trái nhảy lên một cái.

Tên gốc này, bị nàng chọc tức như vậy sao còn chưa bỏ đi...

Sau khi hành hình xong, vải trắng chậm rãi kéo lên, đám quan sai bắt đầu xử lý thi thể phạm nhân.

Những người dân bu quanh coi hành hình, nhìn thấy một màn máu tanh như vậy, sợ hãi xoay đầu, không ít người cúi xuống nôn mửa. Chỉ có một người, sau vài tiếng kêu gào thê lương không ai đáp lại, hần liễu mạng vùng khỏi người hầu.

Hắn lao đảo chạy lên Hình đài, lại chạt vật té lăn quay vào trong vũng máu. Hắn cố gắng đứng lên vài lần, nhưng hai chân loang lổ vết máu không chịu nghe lời hắn. Hắn tức giận đập tay vào cái đùi từ lâu đã cứng ngắt mất đi tri giác của mình, phát sốt khiến tinh thần mơ hồ không rõ, nhưng vẫn lặp đi lặp lại: "Thê chủ... Thê chủ...!".

Nhưng, nữ nhân trước mắt không trả lời hắn, cũng không còn hô hấp.

Thiếu niên nhìn thấy cổ nữ nhân máu vẫn còn tuôn ào ạt, hai mắt đỏ bừng từng giọt nước mắt rơi xuống như mưa. Hắn nghẹn ngào đưa tay lên, tập tễnh bò về phía nữ nhân đang quỳ, muốn vuốt ve đôi gò má bây giờ đã hóp lại gầy trơ xương vì bị ngược đãi trong năm ngày nay của nàng.

Hắn biết thê chủ của hắn, Tiêu Văn quen ăn sung mặc sướng, bây giờ bắt nàng ngây ngốc trong tù ăn cơm thừa canh cặn nhất định nàng sẽ không quen, cho nên hắn đã rất cố gắng, nghĩ mọi biện pháp dứt lốt cai ngục, hi vọng bọn họ có thể chiếu cố Tiêu Văn thật tốt.

Nhưng tại sao...?

Nhiệt độ ấm áp trong tay, từng là lẽ sống cả đời của Tạ Sơ Thần.

Nhưng ngay khi tay hắn đụng vào gò má của Tiêu Văn thì đầu nàng đổ ảm xuống, máu trong nháy mắt bắn tung toé ra. Từng giọt từng giọt máu nóng chảy văng lên mặt Tạ Sơ Thần, hắn hốt hoảng, tay bợ lấy cái đầu đầy trứng thối và rau bần.

Hắn muốn đặt đầu Tiêu Văn về vị trí cũ, nhưng máu không ngừng chảy xuống, làm cách nào cũng không ngừng được.

Máu nóng không ngừng tràn qua kẽ tay chỉ sau một năm đã từ thon dài biến thành sần sùi của Tạ Sơ Thần, máu thịt hoà làm một khiến hắn khóc không thành tiếng, thân hình gầy yếu run run trong gió ôm thân thể Tiêu Văn từ từ lạnh đi, không ngừng nức nở.

"Ta biết một năm qua, ngươi vẫn không chấp nhận thân phận của ta, vẫn chán ghét sự tồn tại của ta. Nhưng trong lòng ta, ngươi là thê chủ duy nhất của ta..."

"Ngươi chưa bao giờ biết, ta thích ngươi biết bao. Vì gả cho ngươi, ta đợi suốt cả ba năm... Nhưng trong mắt ngươi, chỉ có Quý Thư Mặc, vĩnh viễn không có ta..."

"Cho dù chết đi, ngươi cũng không chịu thừa nhận thân phận của ta, không cho ta lấy thân phận chính phu Tiêu gia đi theo ngươi..."

Rất nhiều người đều biết Tiêu gia có một chính phu, là đương kim (hiện thời) đại tài tử, dung mạo tuấn mã, tài mạo song toàn. Lại không ai biết, Tiêu gia còn có một vị phu lang, tên là Tạ Sơ Thần. Mà Tạ Sơ Thần mới là chính thu duy nhất của Tiêu Văn.

Rất nhiều người đều biết công tử Tạ gia điêu ngoa tùy hứng, kiêu ngạo ngang ngược, cầm kỳ thư họa mọi thứ không thông, lại không biết hắn từ lúc nhìn thấy Tiêu Văn, vừa gặp đã yêu, toàn tâm toàn ý muốn gả cho nàng, vì để trở thành chính phu của nàng, không ngại dùng thủ đoạn ti tiện bức hôn.

Kỳ thật, trong nháy mắt bị chém đầu đó, Tiêu Văn không chết ngay, phải nói linh hồn nàng không bay lên trời.

Nàng cười tự giễu, phải mà. Người như nàng làm gì có tư cách lên thiên đàng, chỉ sợ là phải xuống địa ngục...

Cảm nhận thân thể Tiêu Văn lạnh dần, Tạ Sơ Thần vội vàng ôm nàng thật chặt, độ ấm bây giờ còn đâu, xung quanh chỉ còn lại lạnh lẽo làm cho hắn không nhịn nổi run run, tiếng nức nở bất lực đầy thống khổ vang lên, thanh âm thê lương uyển chuyển, đứt ruột xé gan.

"Thê chủ, nàng đừng bỏ ta lại... Đừng bỏ ta lại, làm ơn, xin nàng, đừng bỏ ta lại một mình!!"

Trời đất bao la, không có nàng, cuộc sống còn có ý nghĩa gì?!

Linh hồn Tiêu Văn ngỡ ngàng đứng bên cạnh Tạ Sơ Thần, nghe hắn thống khổ khóc, trái tim nàng quặn đau từng cơn, hốc mắt không khỏi ấm nóng.

Nhớ lại những việc sai trái nàng đã làm khi còn sống, nhớ lại từng lời lạnh lùng trước khi chết nàng tổn thương hắn, Tiêu Văn vrun tay, muốn ôm hắn một cái, nhưng thân thể vừa đụng vào Tạ Sơ Thần, trong nháy mắt, liền hoá thành một điểm sáng.

"Xin lỗi..."

"Công tử!" Chiêu Nhi nhìn thoáng qua thấy mắt Tiêu Văn mở to, gương mặt đầy máu, trông phát khiếp, sợ muốn chạy bay khỏi nơi này, nhưng vẫn nhỏ giọng nhắc nhở công tử nhà mình: "Tiêu Văn đã chết. Công tử, ngươi còn bệnh, cơ thể yếu..."

Công tử nhà hắc vừa mới sinh non, thân mình chưa khôi phục, nay lại quỷ rờn rã 5 ngày 3 đêm, còn dầm mưa phát sốt, làm sao chịu nổi đây...

Tiêu Văn chết tiệt, chết là đáng! Bây giờ nhất định công tử có thể làm lại từ đầu!

Chết?

Tiêu Văn chết ...

Thê chủ của hắc chết ...

Đầu Tiêu Văn máu me đầm đìa, tanh tươi bắn thiu cổ nào, Tạ Sơ Thần lại cẩn thận từng ly từng tí nâng lên, hắc đưa tay lên, nhẹ nhàng vuốt đôi mắt đến chết vẫn còn trũng lún của Tiêu Văn, đợi đến khi hai mắt của nàng khép lại, đầu hắc gục xuống bên cạnh Tiêu Văn, nước mắt không tiếng động rơi ra.

"Chiêu Nhi, thân thể thê chủ kính nhờ người, chúng ta mang nàng về nhà đi." Âm thanh nghẹn ngào truyền ra.

Nếu không phải cơ thể quá suy yếu, Tạ Sơ Thần thật muốn tự mình ôm lấy Tiêu Văn trở về.

Về nhà? !

Nhìn tiểu thư của mình ôm thật chặt cái đầu bê bết máu muốn về nhà thì Chiêu Nhi sợ tới mức toàn thân run cầm cập, vội vàng nói: "Công tử! Sao người có thể ôm đầu người chết trở về, diêm xấu, diêm xấu đó!" Kêu Chiêu Nhi hắc ôm cái thân đứt đầu, đây không phải để đến tối hắc gặp ác mộng sao! Hơn nữa quá ô uế!

Thấy Chiêu Nhi toan hất đầu Tiêu Văn xuống, muốn làm tổn hại bảo bối trong tay mình, Tạ Sơ Thần kinh hoàng ôm chặt lấy Tiêu Văn, như người chết đuối bám chặt thanh gỗ nổi, sống chết không chịu buông tay.

Mọi người lặng lẽ đứng hai bên, chỉ thấy thiếu niên tuấn mã kia, nhìn hắc bây giờ như người điên cười si ngốc với cái đầu đầm đìa máu trong tay, nhẹ nhàng đặt lên môi Tiêu Văn một nụ hôn.

Cuối cùng, hắc dán sát mặt mình vào hai gò má lạnh lẽo của Tiêu Văn, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại: "Thê chủ, chúng ta về nhà thôi."

Dưới ánh mặt trời gay gắt, bóng dáng thiếu niên nhỏ bé gầy gò như vậy, yếu ớt như thê, đau thương tuyệt vọng đến tột cùng, trái tim và thân thể đều lung lay sắp đổ. Hắc cúi đầu, dịu dàng nhìn nữ nhân trong ngực, ánh mắt nhu hoà ấm áp: "Hiện tại, không có Quý Thư Mặc, chỉ có nàng, và ta..."

Chiêu Nhi một bên khóc không thành tiếng, hắc khổ không thể tả ôm nửa sau thân thể của Tiêu Văn, về mặt sợ hãi.

Trong lúc Tạ Sơ Thần và Chiêu Nhi tập tễnh mang theo Tiêu Văn rời đi thì trên trời bỗng nhiên mây đen ùn ùn kéo tới, sau đó là hàng loạt bông tuyết bay lá tả khắp vùng .

Mùa hè tháng 6 năm đó, tại Đông Ngụy xuất hiện một trận tuyết lớn trăm năm khó gặp.

Tuyết lớn qua đi, đại hạn suốt cả ba năm.

Những chuyện đó, Tiêu Văn không hề hay biết, nàng chỉ biết, sau khi mình tỉnh lại, hết thảy lại trở về một năm trước!!

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sủng Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Trùng Sinh Ngày Đại Hôn

"Tiểu thư, ta biết người xinh đẹp, rất đẹp rất đẹp, nhưng làm ơn, có thể đừng soi gương trang điểm qua lại cả chục lần hay không?" Người nói chuyện là một thiếu nữ mặc váy xanh lục, có một cái tên mà nàng hận nghiền răng nghiền lợi, tên gì mà thô tục không thể thô tục hơn —— Đào Hoa. Mà cái tên này tất cả đều nhờ ơn vị đại tiểu thư bất tài vô học trước mắt này ban tặng.

Nàng vô cùng căm hận cái tên thô tục này, cho nên cố ý mặc quần áo màu xanh biếc, màu tiểu thư ghét nhất, đối chọi một phen với vị tiểu thư càng nhìn càng khiến người chán ghét này.

Giọng nói châm chọc khiêu khích quen thuộc phía sau, khiến Tiêu Văn từ nãy đến giờ vẫn ngây ngốc nhìn vào trong gương run rẩy, những giọt lệ trong suốt không kiềm nổi ngập tràn trong hốc mắt.

Thấy Tiêu Văn vẫn trầm mặc quay lưng, thiếu nữ mặc y phục xám đứng một bên nhứu mày nghi hoặc.

Đào Hoa không biết lớn nhỏ bốn cột nhưng Tiêu Văn lại không nổi giận mắng ầm ĩ, hôm nay mặt trời mọc phía Tây sao?

Hai người này không phải cứ ba ngày cãi nhau một trận nhỏ năm ngày cãi nhau một trận lớn, hai cái đầu một ngày không chạm lại ầm ĩ một phen chiều ăn không ngon, tối ngủ không yên giấc à!

Nàng tiến lên vài bước, nhìn vào gương đồng chỉ thấy một gương mặt đầy nước, gương mặt vốn được trang điểm kỹ lưỡng lại trở về lúc ban đầu, thậm chí còn kinh khủng hơn, phấn son nhem nhuốc, vành mắt sưng đỏ, còn đầu nét đẹp mỹ lệ lúc đầu?

Lập tức hít vào một hơi, quỳ gối cầu tình: "Tiểu thư, Đào Hoa không hiểu chuyện, người đừng so đo hơn thiệt với nàng."

Thiếu nữ quỳ trên mặt đất bị Tiêu Văn ban cho tên Lưu Thủy, nhưng khác với Đào Hoa kiêu ngạo độc mồm độc miệng, nàng tâm tư kín đáo, đựng chuyện vẫn giữ bình tĩnh như thường, tuy cũng không thích cái tên Tiêu Văn đặt cho nhưng chưa từng tỏ thái độ.

Nàng chỉ liếc sơ một cái liền phát giác Tiêu Văn không ổn.

Hai người bọn họ, một người giỏi y thuật một người võ nghệ siêu quần, ba năm trước được Tiêu Ngọc Dung phái tới làm thị vệ cận thân của Tiêu Văn. Trên danh nghĩa là nô tài bên cạnh Tiêu Văn nhưng nhiệm vụ thực chất của bọn họ là đi theo bảo vệ nàng từng đường tơ kẽ tóc, không để ai đụng đến một cọng lông chân của nàng.

Bọn họ không thích Tiêu Văn, Tiêu Văn cũng chán ghét hai người ăn no rửng mỡ suốt ngày tò tò đi theo giám sát nàng, thường nói kẻ ra đòn trước sẽ chiếm thế thượng phong, cho nên hai bên vừa gặp mặt, nàng liền tặng bọn họ một đòn hạ mã uy, vô cùng tốt bụng đổi tên cha sinh mẹ đẻ của người ta đặt thành Đào Hoa và Lưu Thủy, còn cười tủm tỉm nói Đào Hoa và Lưu Thủy là một cái tên rất hay, nó được ví von với tình yêu nam nữ, có bọn họ bên cạnh, vận đào hoa của nàng nhất định sẽ càng ngày càng lên, hoa đào tung bay trong gió, nở bừng trong ánh ban mai.

Sự thật chứng minh, vị đại tiểu thư không học vấn không nghề nghiệp, chỉ biết chơi bồi lêu lổng, suốt ngày chọc ghẹo mỉa mai này đích thực có số đào hoa. Đại tiểu thư này không biết đã dùng lời ngon tiếng ngọt gì theo đuổi thành công kinh thành đệ nhất mỹ nam Quý Thư Mặc! Quả thực là hoa lại cắm bãi phân trâu!

Đương nhiên, phân trâu trong truyền thuyết chính là đại tiểu thư của bọn họ!

Đêm nay, đóa hoa tươi kiêu diễm Quý thiếu gia sẽ bị vị con nhà giàu này chà đạp, haizz, chuyện này đã làm tan nát con tim của không biết bao nhiêu nữ nhân trong thiên hạ...

Nghe Lưu Thủy dè dặt cầu tình, Tiêu Văn không những không ngừng khóc, trái lại nước mắt rơi xuống càng lúc càng nhiều, thấm ướt cả áo. Tay nàng không ngừng lau những giọt nước nóng bỏng trên mặt, vì thế trên gương mặt đã được trang điểm kỹ lưỡng nước mắt nước mũi tèm nhem chẳng khác gì một con mèo hoa nhỏ.

Làm thị vệ cận thân, đây là lần đầu tiên Đào Hoa và Lưu Thủy nhìn thấy Tiêu Văn khóc nức nở ra tiếng như thế, sợ tới mức khóe miệng co rút. Xong đời, vị tiểu thư này cứ tiếp tục chơi màn "một khóc hai nháo ba thất cổ" như vậy, gia chủ đại nhân nhất định sẽ nghiêm khắc trách phạt bọn họ ...

Lưu Thủy trừng Đào Hoa một cái: Đều tại muội!

Đào Hoa nhảm chán bĩu môi, nhún vai, xòe tay: Vị đại tiểu thư này của chúng ta trời sinh được làm từ nước, mỏng manh như thủy tinh, đựng một chút là vỡ? Hờ tỵ là khóc. Sao lại trách muội?

"Tiểu thư, nô tài sai rồi, không nên chống đối tiểu thư." Lúc Đào Hoa cắn răng quỳ xuống nhận sai thì Tiêu Văn bỗng nhiên ngẹn ngào một tiếng, yếu ớt hỏi: "Hôm nay, là ngày mấy tháng mấy năm mấy?"

Giọng của nàng khàn khàn vô cùng dịu dàng, hoàn toàn không làm ra vẻ đại tiểu thư coi thiên hạ bằng nửa con mắt như ngày xưa, ngược lại hàm chứa bi ai và thống khổ khiến Lưu Thủy cảm thấy kỳ lạ.

Đường tình yêu dài đằng đẵng ba năm qua của đại tiểu thư cuối cùng cũng đã tu thành chính quả, rốt cuộc dưới con mắt hâm mộ ghen tỵ của bao nữ nhân trong kinh thành cuối được kiều thê, nàng lại thống khổ, lại bị ai?

Vừa rồi, không phải nàng còn hưng phấn quá mức đến nỗi ăn điếm tâm mà cũng mắc ghen sao...

Lưu Thủy dè dặt nghi ngờ, cung kính trả lời: "Hồi tiểu thư, hôm nay là ngày 6 tháng 7 năm Canh Nguyên 26."

"Người chắc chắn hôm nay là ngày 6 tháng 7 năm Canh Nguyên 26?"

Tiêu Văn ngược đời mắt hồng hồng, cố chấp hỏi lại.

"Nô tài xác định." Lưu Thủy suy đoán tâm tư Tiêu Văn, vội vàng thêm một câu: "Hôm nay là đại hôn của người và Quý thiếu gia."

—— Hôm nay là đại hôn của người và Quý thiếu gia.

Tiêu Văn ngẩn ra, hai hàm răng cắn nát đôi môi hồng đang mím chặt, cho đến khi trong cổ họng tràn ngập một mùi tanh, nàng mới biết mình không phải đang nằm mơ. Đôi mắt sưng đỏ nhìn chằm chằm vào ngón tay thon dài của mình. Mười ngón tay trắng trẻo nõn nà như ngọc, không có vết thương ghê

ron, mà có một lớp son móng tay đỏ.

Hai chân nàng cũng không hề trần trụi giẫm trên nền đất nóng bỏng, hay phải vượt qua cái thứ bùn đất lầy lội nhớp nhúa, máu tươi loang lổ, sưng đỏ thối rữa, mà dưới chân đang diện một đôi giày xinh đẹp màu đỏ.

Trên người của nàng không còn trướng thối và rau bần, không còn mùi ngực tù ẩm mốc, mà là một thân váy lụa tơ vàng đỏ thắm, bên ngoài khoác áo lụa đỏ, lộ ra chiếc cổ trắng nõn và xương quai xanh tinh xảo.

Nhìn mình trong gương, mái tóc đen nhánh được vấn gọn gàng, cài một cây trâm hình bướm bướm tinh xảo, đầu đội tiều kim quan đính đầy hạt trân châu xa xỉ đủ màu sắc, càng khiến gương mặt Tiêu Văn vốn tinh xảo càng thêm ưu nhã cao quý, khí chất bất phàm.

Lúc Tiêu Văn tỉnh lại, nhìn vào gương đã thấy bộ dạng mình như vậy, và lúc này nàng dường như ở trong phòng riêng của nàng - Mặc Uyên cư. Không phải nhà bừa bộn loạn xạ cả lên sau khi bị quan phủ xét, mà là dán đầy chữ hỷ, thậm chí trên giường còn có tấm chăn màu đỏ bằng gấm vóc thượng hạng mới tinh có thêu uyên ương hí thúy.

Nàng nhớ rõ, tấm chăn hí màu đỏ này là nàng chạy khắp mấy cửa hàng, chọn loại gấm thượng đẳng nhất, để lúc gả vào Tiêu phủ Quý Thư Mặc có thể nằm thoải mái hơn, ngủ cũng được ngon giấc hơn.

Mới đầu Tiêu Văn còn tưởng mình đang nằm mơ! Nàng bầm mình một cái đầu giường, mặt lập tức co quắp.

Đau quá...

Kỳ thật, không cần hỏi Đào Hoa và Lưu Thủy, chỉ cần tiếng pháo đùng đùng vang lên ngoài cửa, Tiêu Văn cũng đoán được hôm nay là ngày mấy tháng mấy năm mấy. Cả cuộc đời nàng chỉ có một lần đại hôn, chính là cái ngày bái đường với Quý Thư Mặc.

Ngày 6 tháng 7 năm Canh Nguyên 26, là ngày mà nàng từng mong đợi nhất, hưng phấn nhất trong đời, bởi vì nàng lấy được Quý Thư Mặc mà nàng ái mộ đã lâu.

Chỉ là, bây giờ nàng vẫn có thể cảm nhận được lưỡi dao lạnh như băng lướt qua cổ và cảm giác hít thở không thông của mình lúc đó, cái cảm giác khi nàng biết được toàn bộ chân tướng sự việc, cùng với ai tốt với nàng, ai sắp tâm lừa gạt mạng nàng.

Nhắm mắt lại, trong đầu lại không ngừng hiện lên cảnh tượng cả nhà Tiêu gia máu chảy thành sông. Tất cả những thứ này, đều nhờ phúc vị phu lang tốt nàng luôn hết lòng yêu thương ban cho!

Thù của nàng, hận của nàng, rốt cuộc là một con ác mộng, hay là điềm báo trước?

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sủng Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Trùng Sinh Ngày Đại Hôn (Tiếp)

Thấy Tiêu Văn bỗng nhiên không ngừng sờ mặt mình, còn nhỏ giọng lẩm bẩm, vẫn quỳ trên đất, Đào Hoa dần mất kiên nhẫn: "Tiểu thư, ta biết hôm nay là đại hôn của người và Quý thiếu gia, tất cả mọi người đều biết hôm nay là ngày 6 tháng 7 năm Canh Nguyên 26, người có thể không cần mừng đến lệ rơi như vậy hay không? Nói thật tướng khóc của người rất khó coi.... Làm ơn đi, còn tiếp tục như vậy, sẽ lỡ giờ lành. Tới lúc đó người không lấy được vợ đừng trách bọn ta không nhắc nhở!"

Cả người Tiêu Văn lập tức cứng đờ, lời nói như vậy, nàng đã từng nghe Đào Hoa thốt ra. Khi đó nàng bởi vì quá mức muốn nghênh cưới Quý Thư Mặc, vui đến một đêm không ngủ, thậm chí tâm tình đặc biệt tốt hiếm khi cãi nhai thật lâu với hai thị nữ mà nàng vẫn chán ghét. Đào Hoa chê nàng dài dòng lời thôi, cho nên mở miệng châm chọc hai câu.

Câu đầu tiên liền là ghét bỏ nàng trang điểm soi gương, câu thứ hai là nhắc nhở nàng đừng làm lỡ giờ lành.

Mà hôm đó, nàng quá mức hưng phấn nên ăn điểm tâm bị... mắc nghẹn.

Tiêu Văn nhìn nửa cái bánh còn trên tay nàng, con người trầm xuống, trong đầu nhanh chóng xẹt qua một loạt hình ảnh.

Nhìn Đào Hoa không quy củ quỳ dưới đất, vẻ mặt tức giận, mà Lưu Thủy lo lắng cầu xin nàng tha thứ Đào Hoa làm càn, thậm chí nhắc tới Quý Thư Mặc muốn dời sự chú ý của Tiêu Văn.

Tiêu Văn bỗng nhiên ý thức được, đây không phải mơ, tất cả ký ức chưa phai của nàng, từng lời nói, từng hành động, còn có... Hết thảy những chuyện sắp xảy ra trong ngày nàng thành thân với Quý Thư Mặc, nàng đều nhớ rõ mồn một!

Sau khi đã tỉnh ngộ, nhận rõ tất cả đều không phải là mơ, mọi thứ đều là thực, Tiêu Văn khiếp sợ đờ người. Chẳng lẽ nàng trùng sinh? Trở về quá khứ?

Trở về ngày đại hôn của nàng và Quý Thụ Mặc một năm trước?

Ý thức được trời cao cho nàng cơ hội lần thứ hai, sống lại gần thăm kịch Tiêu gia diệt vong, đầu Tiêu Văn "Oanh" một tiếng, nàng không nói hai lời, chân như bật lò xo, đứng dậy bước ra khỏi ghế.

Thấy Tiêu Văn từ từ đi tới, thần sắc bị thương nhìn mình chằm chằm, trong lòng Đào Hoa không khỏi đánh trống loạn xạ. Tiểu thư hôm nay làm sao vậy? Vì sao không tức giận trừng nàng, ánh mắt nàng sao lại tràn ngập bi thương như vậy? Giống như Đào Hoa nàng vừa làm chuyện gì trái với lương tâm, thiên lý bất dung...

Kiếp trước, Tiêu Văn đặc biệt chán ghét thị nữ Đào Hoa thường xuyên cãi nhau với mình. Đào Hoa quá độc miệng, vẫn thường trêu chọc khiến cả người Tiêu Văn xù lông, nổi giận dưng dưng.

Sau khi Tiêu Văn thành thân với Quý Thụ Mặc, Đào Hoa từng nhiều lần nói Quý Thụ Mặc đối trá làm ra vẻ, kêu Tiêu Văn cẩn thận đề phòng, kết quả bị nàng nhiều lần thóa mạ Đào Hoa mắc bệnh đa nghi trầm kha, còn khắp nơi bảo vệ Quý Thụ Mặc.

Sau, Đào Hoa lấy danh nghĩa nàng biến thủ bạc Tiêu gia, bị Tiêu Văn phát hiện dùng gia pháp xử trí, sau khi dụng hình 50 trượng, bị đuổi ra Tiêu phủ.

Tiêu Văn nhớ lại, khi Đào Hoa bị đuổi ra phủ thì luôn mồm nói mình vô tội, còn nói nàng bị kẻ gian hãm hại. Lần này sống lại, Tiêu Văn liền nghĩ thông, đó nhất định là quỷ kế của Quý Thụ Mặc hòng đuổi thị nữ cận thân của nàng đi!

Đào Hoa tuy rằng độc mồm độc miệng, nhưng thời khắc mấu chốt lại suy nghĩ cho nàng. Chỉ có nàng, mất mùa tâm mùa cuối cùng bị Quý Thụ Mặc lừa, hại chết 120 mạng người Tiêu gia.

Thấy Tiêu Văn vẫn nhìn mình bằng ánh mắt áy náy, thậm chí còn chủ động vươn tay đỡ mình đứng dậy, Đào Hoa hơi lúng túng. Tuy rằng chán ghét vị tiểu tử tổng này, nhưng hôm nay nhìn tiểu thư làm bộ làm tịch như vậy, e hèm, đúng là xinh đẹp hơn xưa, trên người toát ra một khí chất đặc biệt mà ngày xưa không có.

Chỉ là khóc thành mặt mèo lại còn làm ra vẻ ta đây cả người tao nhũ như vậy, ngược lại cứ có chút đầu Voi đuôi Chuột, càng nhìn càng thấy khôi hài.

Muốn nàng khen hả? Nằm mơ đi! Nàng không dối lòng như vậy đâu!

Ha ha, nín cười trước mặt chủ tử, đây chính là một chuyện cực kỳ khó khăn đó!

Ánh mắt Tiêu Văn lại hướng về phía Lưu Thủy vẫn trầm mặc không nói, đang cúi đầu suy ngẫm. Có thể do lớn hơn một tuổi, so với Đào Hoa tính tình ruột để ngoài da, thân là tỷ tỷ Lưu Thủy tâm tư càng thêm tinh tế tỉ mỉ.

Sau khi Đào Hoa bị đuổi khỏi Tiêu phủ, quan hệ giữa Lưu Thủy và Tiêu Văn càng ngày càng xấu hơn. Hơn một tháng trước, Tiêu Văn nhiều lần nhìn thấy Lưu Thủy cầm các loại thuốc bổ và hoa quả ra vào phế viện của Tạ Sơ Thần, có một lần còn tận mắt thấy Lưu Thủy lén lút mua thuốc an thai, lúc này Tiêu Văn mới phát hiện Tạ Sơ Thần đã mang thai hơn một tháng.

Nam nhân nàng vô cùng chán ghét lại có thai? Nàng nhớ nàng chưa từng chạm qua hân mại!

Còn lén lút lút lút sau lưng nàng an thai, chuẩn bị sinh hạ con hoang, chuyện này làm cho Tiêu Văn cảm thấy sét đánh ngang trời, trong nháy mắt mắt sạch mặt mũi.

Nàng vốn muốn giết chết tên nam nhân không giữ phu đạo này, sau đó không biết nghĩ sao, cuối cùng chỉ cho Tạ Sơ Thần một chén Hồng Hoa, không quan tâm thân thể nàng hư nhược, ép buộc hân bỏ đứa nhỏ, sai người đưa hân trở về nơi hoang tàn vắng vẻ nhất trong Tiêu gia, cho hân tự sinh tự diệt.

Khi Lưu Thủy ba chân bốn cẳng chạy đến nơi, Tạ Sơ Thần khắp người toàn máu nằm trên đất, giống như búp bê rách, ôm bụng đau đớn, ánh mắt bi ai tuyệt vọng, còn có... lạnh lùng nhìn Tiêu Văn, cứ như nàng vừa làm một chuyện sai lầm lớn nhất đời này.

Lưu Thủy thấy thế, vô cùng kích động, không chỉ làm trái dặn dò của Tiêu Ngọc Dung bảo vệ Tiêu Văn, còn giận dữ đánh Tiêu Văn một trận, đêm đó âm thầm đưa Tạ Sơ Thần rời Tiêu phủ.

Hiện tại, nhớ lại ngày đó ánh mắt Tạ Sơ Thần thâm như tro tàn, và Lưu Thủy vẫn luôn có thái độ hờ hững với mọi việc, mọi người đột nhiên về mặt kích động cùng phần nộ, trong lòng Tiêu Văn nảy sinh một cảm giác khó chịu không nói nên lời.

Mẫu thân đứa nhỏ đó là ai? Chẳng lẽ chính là Lưu Thủy?

Chẳng lẽ Lưu Thủy vẫn luôn thích Tạ Sơ Thần?

Tiếng pháo dưng dưng ngoài phòng quấy rầy tâm tư vốn đã rối như tơ vò của Tiêu Văn, nàng càng nghĩ càng phiền, lại nghe bà mai đứng chờ bên ngoài đã lâu lo lắng kêu: "Tiểu tiểu thư, kiểu hoa sắp đến rồi, người sửa soạn nhanh lên một chút. Đừng để mọi người đợi lâu!"

Tâm Tiêu Văn cứng lại. Trời cao cho nàng cơ hội sống lại, nàng tuyệt đối không thể dẫm vào vết xe đổ kiếp trước, nàng phải bóp nát mọi thứ có thể dẫn đến bị kịch Tiêu gia từ trong trứng nước!

Nàng không thể, tuyệt đối không thể cười tên lòng lang dạ thú Quý Thụ Mặc này vào cửa!

Trong mắt Tiêu Văn chột lóe lên ánh sáng, đúng vậy, một lát nữa để cho hấn mắt mặt trước bao nhiêu người, phải nhục nhã quay kiệu trở về!

"Vân Yên, Họa Hạ, chúng ta đi!"

Hai thiếu nữ sau lưng đều sững sốt, tự dung đại tiểu thư kêu tên thật của bọn họ? Chẳng lẽ có âm mưu gì?

Thấy hai người không dám tin, điệu bộ cẩn thận cảnh giác, trong mắt Tiêu Văn hiện lên ý cười nhàn nhạt, nàng vui vẻ hỏi: "Chẳng lẽ hai người thích bị ta gọi là

Đào Hoa và Lưu Thủy? Hiện tại bản tiểu thư không cần vận đào hoa nữa, nên cho phép hai người khôi phục tên cũ. Đương nhiên, nếu như hai người thích tên bản tiểu thư ban cho, có thể tiếp tục dùng..."

Họa Hạ gãi gãi đầu, buồn bực hỏi tỷ tỷ mình: "Lần này tiểu thư lấy vợ, vui quá hóa rồ, ngay cả tính cách cũng thay đổi... Biến chuyển như vậy, rốt cuộc là chuyện tốt hay xấu đây?"

Vui mừng quá độ?

Mặc dù Tiêu Văn luôn miệng tươi cười, Vân Yên lại cảm thấy cả người Tiêu Văn toát lên khí tức u ám, tươi cười nơi khóe miệng có chút dọa người, mang theo sự khát máu.

Vân Yên đặc biệt miễn cảm với máu tươi, vừa rồi khi Tiêu Văn cắn môi nàng đứng một bên yên lặng quan sát, phát hiện nội tâm Tiêu Văn giãy dụa kịch liệt, nàng đang không ngừng ngược đãi bản thân hồng lấy lại bình tĩnh.

Rõ ràng vô cùng chờ mong đến ngày hôm nay, nhưng khi Vân Yên nhắc "hôm nay là đại hôn của người và Quý thiếu gia" thì trong mắt Tiêu Văn lại lóe lên thống khổ và hận ý.

Tuy rằng Tiêu Văn che dấu rất tốt, nhưng Vân Yên vẫn phát hiện được, ánh mắt tiểu thư khi nhìn Họa Hạ không hề có tức giận, chỉ có hổ thẹn và áy náy. Mà lúc nhìn nàng, trong đôi mắt tìm tòi nghiên cứu mang theo hoài nghi và bi thương sâu đậm.

Tiêu Văn như vậy làm Vân Yên không biết làm sao, tiểu thư gần trong gang tấc mà tâm dường như đã bay về một nơi rất xa... rất xa...

Tiêu Văn chỉnh chu xong dung nhan, chậm rãi bước ra khỏi phòng. Nhìn pháo đỏ treo trước cổng, đèn cưới kết hoa, không khí vui mừng bao trùm khắp Tiêu phủ, cả người nàng có cảm giác như cách một thế hệ.

Thấy Tiêu Văn mặc hi phục đi ra, dung mạo tuấn mĩ, tao nhã đúng mực, không ít kẻ tiến lên nịnh hót.

"Chúc mừng Tiêu tiểu thư nhân duyên mỹ mãn!"

"Chúc Tiêu tiểu thư và Quý công tử sớm sinh quý tử!"

Trước các loại nịnh bợ, Tiêu Văn từng rất hưởng thụ, cứ như càng được nhiều người chúc phúc, hôn nhân của mình và Quý Thụ Mặc sẽ thật sự hạnh phúc viên mãn, bạch đầu giai lão vậy.

Nhưng sự thật hoàn toàn ngược lại.

Tiêu gia gặp nạn thì đám bạn du thủ du thực này của nàng, ai cũng chạy nhanh hơn! Mà vị phu lang mình luôn xem như bảo bối trong lòng sắp tới ám nàng kia còn "tử tế" hơn, hớp tác với bạn thân của nàng, đẩy nàng vào vực sâu vạn trượng, khiến nàng trở thành tội nhân Tiêu gia.

Hiện tại, tuy rằng trong lòng Tiêu Văn vô cùng căm ghét xem thường, nhưng trải qua một kiếp, đã nhìn thấu đạo lý đối nhân xử thế nên ngoài mặt nàng vẫn vui cười hơn hờ, ậm ờ hai ba tiếng lấy lệ, ánh mắt lại không ngừng tìm kiếm mẫu thân mình trong đám người loạn thất bát tao kia.

"Biểu muội, chúc mừng chúc mừng." Tiếng nói quen thuộc phá ngang ánh mắt dao dác của Tiêu Văn, hô hấp nàng nhất thời cứng lại, chậm chậm quay đầu, mấp máy môi nhìn ba nữ nhân cầm y hoa phục trước mắt này.

Mẫu thân Tiêu Văn Tiêu Ngọc Dung là đại hồng nhân bên cạnh nữ hoàng, Tiêu Văn lại là tâm can bảo bối của Tiêu Ngọc Dung, nên lần đại hôn này của Tiêu Văn được tổ chức vô cùng long trọng, không chỉ thu hút các quan lớn triều đình, mà còn nhận được sự quan tâm của cả ba vị hoàng nữ đương triều.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sùng Phu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Nghênh Cưới Phu Lang

Đại hoàng nữ Sở Thi Ngọc do Trần Quý quân sinh, Trần Quý quân lại là biểu tỷ của Tiêu Ngọc Dung. Mẹ Tiêu Ngọc Dung, Trần Văn Thư chính là di Trần Quý quân. Trần gia và Tiêu gia từ trước tới nay luôn hoà hảo. Sau khi Sở Thi Ngọc được phong thái nữ, Tiêu gia, đại diện là Tiêu Ngọc Dung, luôn ủng hộ và ra sức giúp đỡ vị thái nữ này.

Kiếp trước, giữa Tiêu Văn và Sở Thi Ngọc chỉ là quan hệ biểu tỷ biểu đệ đơn thuần, không mặn cũng không nhạt. Việc này phần lớn do Tiêu Ngọc Dung xưa nay luôn yêu mến Sở Thi Ngọc, làm Tiêu Văn tuổi nhỏ không hiểu chuyện trong lòng nảy sinh ghen tỵ.

Trong mắt nàng, người biểu tỷ nghiêm trang đạo mạo này rất đáng ghét, thích dùng thân phận thái nữ đè người, động một tý là mang mẫu thân tới giáo huấn nàng!

Mà nàng thì ghét nhất bị người khác dạy đời!

Nhưng bây giờ, đã trải qua kiếp trước vui buồn li hợp, nhìn biểu tỷ đứng trước mặt cười chúc mừng, trong lòng Tiêu Văn vô cùng áy náy.

Nếu không phải tại nàng, nếu không có Tiêu gia, Sở Thi Ngọc sẽ không bị Sở Mộ Thanh vu oan hãm hại, bị phế chức thái nữ, còn bị giam vào thiên lao.

Chờ lúc thích hợp, nàng nhất định phải nhắc nhở biểu tỷ đề phòng tiện nhân âm hiểm Sở Mộ Thanh mới được!

Thấy ánh mắt Tiêu Văn cứ đảo qua đảo lại trên người mình, ánh mắt u oán làm Sở Thi Ngọc nổi lên một tầng da gà. Gần đây, nàng đâu có tố cáo gì với Tiêu Thượng Thư đâu! Tiểu biểu đệ nhất định lại hiểu lầm nàng ...

Khác với Tiêu Văn vẫn luôn có thái độ chán ghét và mâu thuẫn, Sở Thi Ngọc bởi vì mang ơn Tiêu Ngọc Dung luôn đặc biệt ưu ái nàng, trong tiềm thức nàng luôn thấy mình mắc nợ người tiểu biểu đệ được nuông chiều từ bé này, nên vô cùng quan tâm Tiêu Văn.

Nàng cho rằng, Tiêu Ngọc Dung cả đời vì nước vì dân, ít khi ở nhà làm bạn với con cái, dẫn đến Tiêu Văn từ nhỏ đã không có tình yêu của cha (phụ thân Tiêu Văn mất sớm) lại không nhận được sự quan tâm của nương, mới tạo thành Tiêu Văn như bây giờ.

Con cái ngộ nghịch, suốt ngày chỉ biết chơi bời lêu lổng chẳng phải chỉ vì muốn thu hút sự chú ý của cha mẹ thôi sao?! Tiểu biểu đệ cũng thật đáng thương!

Sở Thi Ngọc từ nhỏ được Tiêu Ngọc Dung hết lòng chiều chuộng, nên nàng tự nhận việc mình quan tâm chăm sóc tiểu biểu đệ là chuyện phải làm, cho nên những năm gần đây, thấy tiểu biểu đệ hoành hành ngang ngược, kết bạn với người xấu, nhìn không được nói vài câu nhắc nhở nàng: đám băng hữu kia tuyệt đối không thể kết thân. Nuôi ong tay áo. Có ngày bị ong đốt cho sưng mặt.

Sở Thi Ngọc yêu thương Tiêu Văn tới mức, sau lưng Tiêu Văn, Sở Thi Ngọc âm thầm giải quyết hậu quả vị tiểu biểu muội thích đùa giỡn mã nam trong kinh thành, đi khắp nơi gây chuyện thị phi này gây ra, mới không khiến người ta sinh lòng thù hận Tiêu Văn, đập nát cửa Tiêu phủ.

Thật ra Tiêu Văn ra nông nổi này cũng một phần do Sở Thi Ngọc đã quá nuông chiều nàng. Cứ nhìn vào cách xưng hô thì biết, tiểu biểu muội tiểu biểu muội... Sở Thi Ngọc luôn cho rằng Tiêu Văn còn nhỏ dại, lúc nào cũng dung túng bao che, càng khiến Tiêu Văn ảo tưởng những việc mình làm đều đúng, từ đó càng được nước lấn tới.

Tiêu Văn luôn nghĩ: Nếu nàng sai, tại sao không ai cáo trạng với nương nàng?

Huống chi, những việc này nàng làm cho Tiêu Ngọc Dung xem. Chừng nào Tiêu Ngọc Dung chưa xem thì nàng còn làm. Làm tới khi nào Tiêu Ngọc Dung xem đủ thì thôi.

Mắng cũng tốt, đánh cũng tốt, chỉ cần nương nàng quan tâm tới nàng dù chỉ một chút thôi, chỉ cần ánh mắt người chịu đựng trên người nàng một chút thôi, cho dù bảo nàng làm gì cũng xứng đáng!

Cho nên, Sở Thi Ngọc càng ra sức che giấu giúp Tiêu Văn càng khiến nàng càng lún càng sâu, vô tình đã hại rất nhiều người dân vô tội trong kinh thành.

Đến khi gặp Quý Thư Mặc, thói quen trêu hoa ghẹo nguyệt của Tiêu Văn mới giảm bớt một chút. Nay thấy Tiêu Văn ‘người có tình sẽ thành thân thuộc’, nhìn lại Tiêu Ngọc Dung ngày thường luôn lạnh lùng, hôm nay phá lệ nở nụ cười chân thành, Sở Thi Ngọc vui mừng thay cho tiểu biểu muội. Hôm nay Sở Thi Ngọc là khách mời duy nhất thật tâm chúc phúc hai người.

Đứng bên cạnh Sở Thi Ngọc là một nữ tử huyền y đáng người cao gầy, tuấn nhã như ngọc. Nữ tử tóc đen như mực, gương mặt anh khí hào hùng, so với Sở Thi Ngọc đáng vẻ thư sinh dịu dàng ấm áp, nàng mang vẻ đẹp kiên cường của một vị dũng tướng trên sa trường, mạnh mẽ và quyết đoán, mẫu thể chủ lý tưởng trong lòng các công tử kinh thành. Chính là nhị hoàng nữ do Phượng hậu thân sinh, Sở Mạch Dung.

Theo luật Đông Ngụy, hoàng tử nào sinh ra trước là trưởng tử, cũng là người kế thừa Đông Ngụy sau này. Bởi vì Trần Quý quân hạ sinh trước, nên con trai bà nghiễm nhiên thành đại hoàng tử, tuy Sở Mạch Dung là huyết mạch Phượng hậu cũng không thể thay đổi.

Bản thân Sở Mạch Dung cũng không ham thích ngôi vị thái nữ này, nàng chỉ muốn ra chiến trường kiến công lập nghiệp, làm một danh tướng được đời ca tụng nhưng phụ hậu nàng lại canh cánh trong lòng, một lòng hi vọng nữ nhi của mình có thể kế thừa ngôi vị.

Vì thế trong triều đình, phe thái nữ và nhị hoàng nữ vẫn âm thầm so tài. Tuy biết hai hoàng nữ bất hoà, nhưng chỉ cần bọn chúng không làm ra chuyện gì quá đáng, nữ hoàng vẫn nhắm mắt, mở mắt cho qua.

Tất nhiên, nàng cũng đang do dự xem ai thích hợp với ngôi cửu ngũ chí tôn hơn.

Sở Mạch Dung gần như không bao giờ xuất hiện cùng lúc với Tiêu Văn, bởi vì nữ hoàng thường xuyên phái Sở Mạch Dung ra biên quan toilet luyện, một lần xuất chinh là mấy tháng liền. Trở lại kinh thành có nhiều thời gian nhàn rỗi, Sở Mạch Dung chuyên tâm nghiên cứu binh pháp, tập võ cường thân, không giống Tiêu Văn suốt ngày chỉ biết đi thanh lâu với đám bạn du thủ du thực, hoặc là cà hàng quán, nhậu nhẹt say sưa, tiêu tiền như nước.

Thật đúng là đạo bất đồng bất tương vi mưu*, Sở Mạch Dung nghe rất nhiều lời đồn về Tiêu Văn, vô cùng khinh bỉ kẻ ăn chơi trác táng, chỉ biết áo đến vron tay, com đến há mồm này. Quan niệm của nàng thân là nữ phải tự lực tự cường, bảo vệ quốc gia, chứ không phải ngồi đó xa hoa lãng phí, làm đũa con phá của!

*: Không cùng chí hướng, quan niệm thì không thể hợp tác, bàn luận

Hôm nay, Sở Mạch Dung tham dự hôn lễ Tiêu Văn, hoàn toàn bởi vì phụ hậu nàng dẫn đi dẫn lại, kêu nàng quan sát thật kỹ động tĩnh Tiêu gia, đến lúc mấu chốt kết giao bằng hữu với Tiêu Văn, nói không chừng có thể lôi kéo Tiêu gia về phe mình.

Trời ạ, kêu nàng kết bạn với loại này, không bằng cho nàng đi tìm chết đi...

Sở Mạch Dung im lặng oán thầm, trên gương mặt cứng đờ nở một nụ cười giả tạo, cố gắng rặn ra vài lời chúc mừng: "Chúc mừng Tiêu tiểu thư, chúc Tiêu tiểu thư và lệnh phu lang bạch đầu giai lão, thiên trường địa cửu."

Sở Mạch Dung chấp tay, lời nịnh hót dối trá Tiêu Văn không phải không nhận ra, bản thân đương sự khi nói mấy lời đó cũng âm thầm nhủ mình vài bãi nước bọt, nhưng gặp lại nhị hoàng nữ kiêu trước bị mình hại chết - dù nàng không cố ý, trong lòng Tiêu Văn áy náy càng sâu, ngoài miệng khách khí nói: "Thái nữ điện hạ, nhị điện hạ, cảm tạ hai người tham gia hôn lễ dân nữ. Mời ——"

Tiêu Văn duỗi tay, hành động cung kính khiêm nhường khiến hai vị hoàng nữ nhất thời có chút kinh ngạc, nhìn không chớp mắt, thần sắc Tiêu Văn lạnh nhạt, khí chất cũng cao nhã (khí chất cao quý và tao nhã) hơn xưa, trong lòng suy đoán, thành thân quả thật có thể thay đổi tính tình?

Ánh mắt thiếu nữ thanh y đứng bên cạnh chột lóe, cố ý quyết môi, ranh mãnh nói: "Từ Uyên, người chỉ mãi lo nói chuyện với đại hoàng tỷ và nhị hoàng tỷ, lại bỏ quên người bạn tốt là ta đây ~ ai, một ta còn chuẩn bị một phần đại lễ đấy ~"

Hai tay Tiêu Văn đang đưa ra cứng ngắc, màu y phục chói mắt như mũi tên bơi vọt độc cắm vào tim nàng. Cảm giác căm hận mãnh liệt xuất phát tận đáy lòng, hai tay nàng nắm thành quyền, giấu trong tay áo từ lâu, móng tay đâm vào lòng bàn tay, mượn một ít đau đớn mới có thể làm cho mình duy trì vẻ mặt bình tĩnh.

Đại lễ, phần lễ người cho ta đúng là rất lớn nha!

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sủng Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Nghênh Cưới Phu Lang (Tiếp)

Tiêu Văn hít sâu mấy cái, nhìn Sở Mộ Thanh tươi cười như hoa trước mắt không khỏi ngậm bội phục nàng.

Nhìn nhục lâu như vậy, xem ra ý chí Sở Mộ Thanh quả hơn người!

"Từ Thanh, ta làm sao dám quên tỷ ~ những năm gần đây, đều nhờ tỷ giúp đỡ, ta mới theo đuổi Thư Mặc thành công!"

Tiêu Văn hào sảng tiến lên, không chế xúc động muốn giết người, cao hứng vỗ vỗ vai Sở Mộ Thanh, cười te toét: "Ân tình này suốt đời ta không quên, còn chuẩn bị lễ gì nữa! Tỷ chính là đại ân nhân của ta mà! Mười tám cái giò heo (quà của bà mai) đang chờ tỷ đấy ~"

Sở Mộ Thanh do một người cung nữ thân phận thấp hèn sinh ra, từ nhỏ không nhận được sủng ái và quan tâm của nữ hoàng. Bề ngoài nàng ta luôn làm ra vẻ ta đây không hứng thú với chuyện quốc gia đại sự. Hằng ngày chỉ biết chơi bời lêu lổng. Một năm rưỡi trước, nàng ta và kinh thành đệ nhất hoàn khổ Tiêu Văn mới gặp đã thân, rất nhanh trở thành tri kỉ.

Chỉ là Sở Mộ Thanh ngoài mặt ngây thơ cả lơ phát phơ nhưng nội tâm đã sớm bị những đen tối trong cung đình tha hoá. Để sinh tồn trong cung, từ nhỏ nàng ta đã học cách xem mặt đoán ý người. Biểu hiện kỳ lạ của Tiêu Văn làm sao có thể qua khỏi mắt nàng. Trong khoảnh khắc đó, trong lòng nàng ta nảy sinh cảm giác bất an, nhưng rất nhanh, khi Tiêu Văn thân mật vỗ vỗ vai nàng ta, điệu bộ tỷ muội tốt, tâm nàng ta cũng thả lỏng, mỉm cười: "Tốt, Từ Uyên mời khách, ta không say không về!"

Trong lúc hai người hàn huyên khách sáo thì cửa Tiêu phủ vang lên một tràng pháo dài, ngay sau đó, đoàn người xôn xao. Tiêu Văn ngược mắt nhìn, thấy một chiếc kiệu hoa đỏ rực dừng trước cửa. Bà mai tươi cười rạng rỡ đi tới trước mặt Tiêu Văn, thúc giục nàng đang dẫn người ra: "Tiêu tiểu thư! Đá cửa kiệu nhanh lên, đừng bỏ lỡ giờ lành."

Kiếp trước, Tiêu Văn không chờ bà mai mở miệng đã hấp tấp đá kiệu, về mặt kích động mừng rỡ dắt Quý Thư Mặc ra, hận không thể chiêu cáo khắp thiên hạ, Tiêu Văn nàng đã thành công lấy được Quý Thư Mặc.

Nhưng hiện tại, Tiêu Văn lại vô cùng bối rối.

Vốn dĩ trước bao nhiêu người muốn ném vào mặt Quý Thư Mặc một tờ hưu thư, để hắn nhục nhã quay kiệu trở về, trở thành trò cười khắp kinh thành. Nhưng hôm nay Tiêu phủ có rất nhiều quan to quyền quý đến, làm không tốt, không chỉ một mình Quý Thư Mặc mất mặt, mà nàng, thanh danh vốn dĩ đã rất bê bối rồi, giờ còn bị gắn mác bội tình bạc nghĩa.

Vì một ả tiện nhân khiến mẫu thân mất mặt trước đồng liêu, danh tiếng Tiêu gia suy sụp, có đáng không?

Câu trả lời là: Không đáng!

Quan trọng nhất là, Tiêu Văn gặp lại Sở Mộ Thanh, ý thức được một chuyện vô cùng quan trọng.

Nàng có trí nhớ kiếp trước, có thể biết rõ ràng những chuyện xảy ra trong tương lai, nhưng trí nhớ kiếp trước của nàng, tương lai sau này đều có sự kiện Quý Thư Mặc là thê thất của nàng.

Nhưng nếu sáng nay nàng không thành thân với Quý Thư Mặc, như vậy tất cả tương lai đều sẽ thay đổi bắt đầu từ hôm nay.

Vạn nhất Sở Mộ Thanh lại nghĩ ra cách khác hãm hại Tiêu gia, lại lợi dụng người khác hại mẫu thân và biểu tỷ... nàng căn bản khó lòng phòng bị!

Nàng hiểu rõ bản thân mình, sống lại thì sao chứ, nàng cũng không thể một sớm một chiều thông minh liền được!

Cho nên, nắm rõ tương lai trong lòng bàn tay, chính là con đường tốt nhất để Tiêu Văn cứu gia đình, diệt trừ những kẻ muốn huỷ hoại người thân của nàng!

Cho nên, muốn dụ Sở Mộ Thanh sa lưới, trước tiên phải đẩy Quý Thư Mặc vào cửa.

Thứ nhất, bây giờ đuổi hắn ta về, quả thực quá dễ dãi cho hắn! Để hắn ta bên cạnh, sau đó hành hạ ra trò. nàng là chủ gia đình, dạy dỗ phu thê, ai dám dị nghị! Huống chi, bằng chứng đâu! Chỉ cần nàng khéo léo không để người bất thóp, xem Quý Thư Mặc này làm sao thấy được ánh mặt trời!

Thứ hai, có thể khiến Sở Mộ Thanh lo là đề phòng, cho rằng Tiêu Văn vẫn ngu ngốc đắm chìm sắc đẹp như kiếp trước, mặc nàng thao túng.

Thứ ba, nàng sẽ canh lúc Quý Thư Mặc lên trộm tang chứng cho Sở Mộ Thanh thay mặt đổi đào, cho đôi cầu nam nữ đó một đòn chí mạng, chết không chỗ chôn!

Trong lòng âm thầm trừ tính kế hoạch, Tiêu Văn không ngừng khuyến khích bản thân: Cười lên! Tiêu Văn, ngươi phải cười thật tươi! Tuyệt không để bất luận kẻ nào nhìn ra hận ý trong lòng ngươi!

Tiêu Văn bước nhanh về phía kiệu hoa, trên mặt nở nụ cười hạnh phúc, dáng vẻ vui vẻ khiến mọi người chung quanh ồn ào cả lên, loáng thoáng nghe được tiếng giễu cợt. Nàng mặc kệ, một bộ ta đây điếc bẩm sinh, nhắc đôi giày đỏ thêu hoa, đá nhẹ lên cửa kiệu, mắt không hề chớp nhìn động tĩnh trong kiệu.

Làn gió nhẹ lay động bức màn, một bàn tay xinh đẹp vươn ra. Những ngón tay bạch ngọc thon dài nhẹ nhàng nhắc bức rèm che lên, lộ ra nửa bên sườn mặt như tranh vẽ. Tim Tiêu Văn không kiềm chế được nhảy lên một cái. Khi nhìn vào đôi mắt trong trẻo lạnh lùng kia thì trong lòng nàng tựa như sợi dây đàn bị kéo căng đứt đoạn, phát ra tiếng rung khàn khàn.

Nàng cho rằng mình có thể thoải mái cười Quý Thư Mặc, kết quả nàng đã đề cao bản thân mình. Tình cảm ba năm, đâu phải người nói bỏ là bỏ ngay được?!

Chỉ cần nhìn Quý Thư Mặc từ từ vén màn kiệu, trái tim nàng liền nhảy bùm bùm, nụ cười trên mặt cơ hồ đông cứng lại.

Bởi vì yêu, cho nên hận, cho nên không phục, cho nên không tha thứ... Cho nên, vô cùng thống khổ...

Đời này, nàng nhất định phải chặt đứt đoạn tình cảm ngu ngốc này! Phải bảo vệ Tiêu gia thật tốt!

Hi phục đồ thẩm tung bay trong gió, Tiêu Văn đáng người tuần lã, không còn phong cách xa hoa lãng phí ngày xưa, ngược lại mơ hồ có một loại khí chất kiên cường. Tiêu Văn anh tuấn đạo mạo như vậy khiến Quý Thư Mặc ngẩn ra, nhất thời cảm thấy kỳ quái.

"Thư Mặc." Tiêu Văn cười dịu dàng, ánh mắt nhu tình như nước. Nàng nhẹ nhàng vươn bàn tay xinh đẹp không tỳ vết ra, nắm tay phải trắng nõn thon dài của Quý Thư Mặc, lúc hắn ta còn đang quay cuồng trong mớ cảm xúc hỗn loạn, mười ngón tay đan xen dắt hắn ta bước ra kiệu hoa.

Mười bảy tuổi Quý Thư Mặc là đóa hoa xinh đẹp nhất kinh thành, ba tuổi biết ngâm thơ, năm tuổi làm câu đối, cầm kỳ thư họa mọi thứ đều thông, được mệnh danh kinh thành đệ nhất tài tử, là phu lang lý tưởng trong lòng nhiều thiếu nữ.

Nam nhân tài mạo song toàn bậc này lại rơi vào tay một nữ tử hoàn khổ, điều này là một sự đả kích không nhỏ cho không ít nữ nhân. Nhưng đả kích thì sao chứ?! Các người làm gì được người ta?! Cho nên, bọn họ chỉ biết tự ca tự thán tự mình nghe: Nếu da mặt mình dày bằng phân nửa Tiêu Văn, nói

không chừng người ôm Quý đại tài tử về nhà là mình rồi!

Tiêu Văn theo đuổi Quý Thụ Mặc suốt ba năm, đến Tiêu Văn còn cảm thấy khó tin, nàng một kẻ ăn chơi trác táng chuyên đi khắp nơi trêu hoa ghẹo nguyệt, thời gian ăn dầm nằm dề trong thanh lâu còn nhiều hơn ở nhà, sau khi gặp được Quý Thụ Mặc giống như bị ếm bùa, vừa gặp đã si, trước mặt mọi người thế không lấy ai ngoài Quý Thụ Mặc, còn cố gắng theo đuổi ròng rã ba năm, thậm chí dùng một chút thủ đoạn, khiến Quý Thụ Mặc gả cho mình!

Nếu mọi người đã cho rằng Tiêu Văn không xứng với Quý Thụ Mặc thì nàng sẽ tổ chức một hôn lễ thật long trọng chứng minh cho tất cả mọi người thấy, lấy được nàng là phúc phận của Quý Thụ Mặc.

Thậm chí nàng còn thế với lòng, một đời một kiếp chỉ tốt với một mình Quý Thụ Mặc!

Nghĩ lại lúc đó mình ngây thơ cho rằng, chân tình của mình sẽ có một ngày làm Quý Thụ Mặc cảm động.

Trí nhớ kiếp trước quay cuồng như thủy triều trong đầu, Tiêu Văn đè nén phiền muộn trong lòng, hít sâu mấy cái, mới nhịn xuống kích động không phé cánh tay phải của Quý Thụ Mặc.

Thiếu niên được nàng nắm tay dắt ra mặc một bộ hi phục màu đỏ, dung mạo vốn thanh lệ thoát tục, lại được trang điểm lộng lẫy càng thêm quyến rũ. Khoảnh khắc hần yếu điệu bước ra, mọi người ở đây đều bị kinh ngạc trước vẻ đẹp của hần.

Quý Thụ Mặc khẽ nâng mi, ánh mắt lâm như vô tình nhìn bóng dáng áo xanh trong đám người, thấy người ấy nhìn mình đắm đắm, hơi chột dạ muốn rút tay ra khỏi tay Tiêu Văn.

Hành động nhỏ này làm sao qua khỏi cặp mắt Tiêu Văn? Kiếp trước, Tiêu Văn cho rằng da mặt Quý Thụ Mặc mỏng, thẹn thùng, hôm nay rõ ra, hần ta chỉ không muốn nàng chạm vào thôi.

Mà trước đây, chỉ cần Quý Thụ Mặc không muốn, nàng tuyệt sẽ không cưỡng cầu, nhưng hiện tại...

A! Người không phải thích Sở Mộ Thanh sao, người không phải vì nàng chịu thiệt gả cho ta, lợi dụng ta sao! Bây giờ làm bộ làm tịch cái rắm!

"Thụ Mặc, đường đến đây khá xa, chắc nàng mệt rồi. Chi bằng để ta công nàng nhảy qua chầu than..." Ánh mắt nhu tình như nước nhìn Quý Thụ Mặc, không cho hần ta cơ hội mở miệng từ chối, Tiêu Văn lập tức ôm giai nhân vào trong ngực, diễn một vở kịch thê chủ tốt thương yêu phu lang, nhận được sự tán thưởng của mọi người bốn phương tám hướng.

Tiêu Văn thân mật tiếp xúc làm toàn thân Quý Thụ Mặc cứng ngắc. Tiêu Văn nhận ra người trong lòng nàng đang run rẩy và bài xích theo bản năng, ánh mắt hoang mang dè dặt nhìn gương mặt Sở Mộ Thanh âm trầm trong đám người, tâm tình Tiêu Văn bỗng nhiên thoải mái hẳn, nàng nhếch mép đắc ý.

Sau khi ôm Quý Thụ Mặc cẩn thận nhảy qua chầu than, Tiêu Văn cũng không bỏ hần ta xuống ngay, mà ôm hần ta đi vào sảnh đường, Quý Thụ Mặc cau mày, gầy gầy muốn thoát khỏi vòng ôm của Tiêu Văn, nhưng lại ngại đám người vây xem, chỉ có thể nhỏ giọng van nài: "Thả ta xuống..."

Thả người xuống để người liếc mắt đưa tình với Sở Mộ Thanh? Thật sự xem Tiêu Văn ta không bằng kẻ mù!

Tiêu Văn âm thầm hừ lạnh một tiếng, ôm Quý Thụ Mặc đang run lẩy bẩy, khoe mắt lộ ra tia gian xảo, nàng rất biết nghe lời nha, hai cánh tay bất thành linh buông thông xuống.

Quý Thụ Mặc thiếu chút nữa bị Tiêu Văn quăng thẳng xuống đất, hần vĩa lên mây, phản xạ có điều kiện ôm cổ Tiêu Văn.

Trong nháy mắt mặt hai người dán thật gần, cơ hồ mắt đối mắt, chóp mũi đụng nhau, môi kề môi vô cùng mập mờ, bên ngoài nhìn vào chính là Quý Thụ Mặc chủ động hôn Tiêu Văn.

Trên người Quý Thụ Mặc toả ra mùi hương nhàn nhạt quen thuộc, là mùi hương từng khiến Tiêu Văn thần hồn điên đảo, yêu không màng bản thân. Quen thuộc như thế, làm cho nàng không nhận được nhớ tới ngày xưa ngu dại, cảm giác chua xót lại dâng trào trong cổ họng khiến nàng nghẹt thở.

Nàng đã từng sùng ái hần ta cỡ nào, móc tim móc phổi yêu thương hần ta, còn ngu ngốc hy vọng có thể che chở hần ta suốt đời suốt kiếp. Nàng quả thật ngậm hần ta trong miệng sợ tan, nâng trong tay sợ rớt, ước gì có thể mang đến cho hần ta những thứ tốt nhất trên đời này. Vì hần ta, từ một hoa hoa cô nương biến thành một nữ tử si tình hạng bét.

Nhớ lại mình từng đồ biết bao nhiêu tâm tư tình cảm, cuối cùng đổi lại là sự phản bội của Quý Thụ Mặc và Sở Mộ Thanh, là kết cục thê thảm của Tiêu gia, tâm nàng đau đớn như kim châm muối xát, nàng không phục và phẫn nộ, nàng hận không thể lập tức đánh chết đôi câu nam nữ này.

Không ngờ Tiêu Văn luôn nghe lời mình răm rắp lại từ chối yêu cầu của mình, nhất thời Quý Thụ Mặc đờ cả người, cái miệng chôn trong ngực Tiêu Văn mở to còn hơn cái chào năm người ăn, nên hần ta không phát hiện tư thế hai người lúc này vô cùng mập mờ.

Tiêu Văn trước nay chưa từng miễn cưỡng mình, mình muốn cái gì, mình đưa ra yêu cầu gì, cho dù khó khăn cỡ nào, chỉ cần thứ mình thích, chuyện mình muốn làm, Tiêu Văn đều sẽ tìm mọi cách thỏa mãn mình.

Nhưng bây giờ, mình chỉ bảo nàng bỏ mình xuống, nàng lại không chịu? !

Hai người ôm nhau đều mang ý đồ riêng, từng giây từng khắc âm thầm tính kế và thăm dò đối phương, nhưng cảnh tượng phu thê ân ái động lòng người quả thật đã làm "động" không những lòng mà còn cả tâm can của Sở Mộ Thanh đang đứng quan sát từ xa đồ bình giấm chua.

Lúc này, từ xa truyền đến một giọng nói chanh chua quen thuộc: "Các người đây là có ý gì? Để một chậu than cháy lớn như vậy trước cửa, ngộ nhỡ trúng thiếu gia nhà ta các người có đền bồi không! Mau kêu tiểu thư các người lại đây!"

Người gác cổng nhìn hai thiếu niên trước cửa, ánh mắt trêu tức và khinh thường khiến thiếu niên vừa mới nói chuyện lập tức xù lông nhím lên, càng lại nhả không ngừng, càng mắng càng cay độc.

Gã sai vật điều ngoa như vậy khiến người gác cổng thêm khinh thường. Vì hoàn thành nhiệm vụ tiểu thư nhà mình phân phó, có chết cũng không sòng, nàng hát cao đầu, môi mỏng dài cả thước: "Tóm lại có muốn vào hay không. Hôm nay là ngày tiểu thư nghênh cưới thiếu phu lang, ta mặc kệ các người!" Nói xong, giờ tay lên, bỏ thêm mấy cây củi thật to vào chậu than, trong nháy mắt, lửa vốn dĩ cháy hừng hực giờ càng cháy lớn hơn.

"Nghênh cưới thiếu phu lang? !" Sắc mặt thiếu niên áo trắng lúc xanh lúc trắng cả nửa ngày mới lấy lại tinh thần, nổi giận mắng: "Các người quả thực khinh người quá đáng! Thiếu gia, chúng ta đi! Tiêu Văn cũng chỉ là Nhị thế chủ chơi bởi lẽu lộng, dựa vào cái gì bắt thiếu gia nhà ta gả vào từ cửa sau, còn để mấy tên gác cổng tùy ý khi dễ! Muốn thiếu gia làm thiếp, ta đây nhổ vào phi phi phi!"

"Chiêu Nhi!" Thiếu niên hồng y (bên TQ hồng là màu đỏ, hôm nay là ngày đại hôn của Tạ Sở Thần nên hồng y ở đây là hi phục) vội vàng mắng một tiếng, mặt không vui nói: "Muốn về, người tự về! Ta..."

Lời còn chưa dứt, hắn đã nhắc trường bào lên, cắn răng một cái chuẩn bị nhảy qua chậu than, lại nghe được một giọng nói lạnh lùng quen thuộc cách hắn ba xích* vang lên: "Dẹp chậu than ra chỗ khác!"

*Theo Hệ đo lường cổ Trung Hoa, 1 xích, (市尺, chi) = 10 thốn = 1/3 m = 33,33 cm

Ba xích tương đương 100m

Hồng y thiếu niên giật mình ngược đầu lên, khi đối diện với ánh mắt hờ hững của Tiêu Văn, trong mắt phượng xinh đẹp toát ra thứ tình cảm sâu như biển, trong mắt trong lòng tràn ngập hình bóng Tiêu Văn.

Nhìn thấy Tiêu Văn thân thiết ôm Quý Thư Mặc, mà Quý Thư Mặc lại vô cùng thân mật ôm cổ Tiêu Văn, hắn có cảm giác giống như bị ai hắt nước lạnh vào người, con ngươi trong veo ngân ngấn nước nháy mắt tối sầm.

Hắn cúi đầu cắn môi, sau đó ngẩng đầu lên lên nhìn Tiêu Văn.

Thần sắc buồn bã như vậy không hiểu sao lại làm Tiêu Văn cảm giác rất khó chịu, sao ngực trái lại đau âm ỉ. Nàng để Quý Thư Mặc xuống đất, theo bản năng chân bước nhanh đến bên người thiếu niên mặc váy hồng có gương mặt ưu buồn ấy.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sủng Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Tạ Sở Thần Bức Hôn

Thiếu niên ngoài cửa mặc hi bào đỏ thắm, gương mặt như tranh vẽ, răng trắng môi hồng, trên tóc cài chiếc trâm hình phượng bằng vàng ròng khảm hồng ngọc lệch sang một bên, rũ xuống hạt trân châu, mắt ngọc mây ngài, dáng người tinh tế yếu điệu, ngũ quan tinh xảo khéo léo, trong đôi mắt đẹp chứa đầy lệ, đứng cạnh Tiêu Văn càng thêm nhu nhược yếu đuối, làm cho người ta đau lòng!

Tiêu Văn hoảng hốt nhìn hắn, cố gắng tìm nét tương đồng của hắn một năm sau với bây giờ. Nhưng chênh lệch quá thực quá lớn. Tạ Sở Thần vừa gả vào Tiêu phủ, trường bào đỏ tươi tựa như nụ hồng chớm nở, khiến người khác không kim được mà bị hút hồn, tim đập thành thịch.

Tuy hắn làm ra vẻ nhu nhược đáng thương nhưng ánh mắt nhìn về phía Tiêu Văn mang theo chút hờn dỗi, gương mặt bất mãn ngăm ngăm như hải tử thật đáng yêu. Trước mặt Tiêu Văn, Tạ Sở Thần luôn ngoan ngoãn, chỉ cần lời nàng nói cho dù vô lý cỡ nào hắn cũng cam chịu, nhưng bản tính đã ăn sâu vào người, Tạ Sở Thần trong lúc vô tình lại bộc lộ bản tính điều ngoa vốn có. Hai ý nghĩ mâu thuẫn nhau cùng tồn tại cũng thật hấp dẫn người.

Mà Tạ Sở Thần trong trí nhớ của Tiêu Văn, đáng vẻ bệnh hoạn. Tóc ngắn xơ cứng như que củi, sắc mặt lúc nào cũng trắng bệch như tờ giấy, thân hình da bọc xương, hai gò má hóp lại chỉ còn lộ ra con ngươi đen u buồn cam chịu như một hồ sâu yên tĩnh không sự sống.

Trời ạ, nàng đã làm gì thế này! Thiếu niên tốt như vậy, chỉ trong vòng một năm lại bị nàng chà đạp thành người không ra người quý không ra quý!

Trong lòng tràn ngập áy náy và đau lòng, ánh mắt Tiêu Văn bắn đạn, lạnh lùng trừng tên gác cổng, như muốn ăn tươi nuốt sống, bầm thây vạn đoạn khiến nàng ta kinh hoàng, vội vàng vàng di chuyển chậu than.

Trong lòng nàng ta yên lặng oán thầm rõ ràng là đại tiểu thư người sai ta làm khó dễ nhục nhã hèn hạ mà... Không phải ta tự ý mà... Còn nói chọc hấn tức

giận bỏ đi càng tốt... Bây giờ quay ngược lại trách tên nô tài mệnh khổ là ta đây...

Lúc gác cổng đang loay hoay đẩy chậu than qua một góc khuất rồi dập lửa, bất chợt một bóng dáng màu đỏ nhảy vọt lên, tựa như một cánh bướm đang tung hết sức cuối cùng nhảy múa quanh ánh lửa chập chờn lúc ẩn lúc hiện.

Tà áo tung bay trong biển lửa, tư thái tuyệt mỹ kia khắc thật sâu vào đầu Tiêu Văn, như ấn ký không thể phai mờ, Tạ Sơ Thần lúc này tựa như thiêu thân biết rõ sẽ chết, nhưng vẫn kiên quyết lao mình vào lửa đỏ.

Trong lúc Tiêu Văn suy nghĩ đến thất thần, bỗng nhiên, vấy dài chấm đất bén lửa, lửa càng lúc càng cháy lan ra. Tạ Sơ Thần ngã xuống đất. Tiêu Văn hoảng sợ, nàng không ngại bị phỏng lấy, vội vàng chạy lên, ra sức dầm dẫm lên hi bảo, sau đó lo lắng nhìn Tạ Sơ Thần từ trên xuống dưới.

Thấy vẻ mặt hân hoan luống cuống, Tiêu Văn hít một hơi thật sâu, cố gắng bình ổn hô hấp nhưng không hiểu sao nàng vẫn cảm thấy ngọt ngào. Không khí nơi này quá ít rồi, nếu không vì sao nàng cảm thấy khó thở thế này?!

Tiêu Văn tức giận nhìn chằm chằm Tạ Sơ Thần: "Ta đã sai người di chuyển chậu than, tại sao chàng còn nhảy! May mắn chỉ bị lửa tấp một chút, nếu lửa lớn hơn..."

Tiêu Văn im bật, bỗng nhiên kinh hoàng lui về sau mấy bước.

Nàng nhớ ra rồi!

Hôm đó, khi nàng đang phấn khởi chuẩn bị đại hôn, Tạ Sơ Thần lại cầm ngọc bội Tiêu gia tới tìm nàng.

Tiêu gia có một miếng ngọc bội tổ truyền, được sử dụng trong ngày đính ước nữ Tiêu gia cưới chính phu. Theo quy tắc Tiêu gia, nếu không có ngọc bội, hôn sự dù có rình rang cách mấy cũng không được thừa nhận.

Ngọc bội Tiêu gia đưa cho người nào, người đó chính là chính phu. Nếu muốn lấy lại, phải do đối phương cam tâm tình nguyện trả, tuyệt đối không được dùng thủ đoạn ép buộc. Đây là quy tắc đầu tiên lão tổ tông Tiêu gia định ra, để phòng người thừa kế Tiêu gia làm ra những việc bội bạc, hoặc đa tình chân trong chân ngoài.

Tiêu Văn không biết mình làm mất ngọc bội lúc nào, tìm mãi không thấy, nàng mới lén lút cho người làm giả một cái y chang, muốn qua mắt lão thái công và mẫu thân.

Nhưng đúng lúc này, Tạ Sơ Thần lại xuất hiện! Vài ngày trước khi nàng cưới Quý Thụ Mặc, hắn bỗng nhiên cầm ngọc bội Tiêu gia đến nói muốn gả cho nàng.

Bảo nàng nghiêng cưới người khác sau đó mới được cưới Quý Thụ Mặc, Tiêu Văn làm sao chịu? Nàng kiên quyết không đồng ý. Tạ Sơ Thần đành nhượng một bước, nguyện ý gả cho Tiêu Văn cùng một ngày với Quý Thụ Mặc. Hắn còn cam đoan, sau khi gả cho Tiêu Văn, sẽ không nói với bất kỳ kẻ nào, cũng sẽ trả lại ngọc bội nguyên vẹn, hắn chỉ hi vọng mình có thể lấy thân phận phu lang ở bên cạnh nàng, có thể cùng Tiêu Văn làm một đôi phu thê chân chính.

Nếu Tiêu Văn không đồng ý, hắn sẽ kiện lên Trần lão thái công, nhờ người làm chủ cho mình. Ngọc bội Tiêu gia tượng trưng địa vị chính phu, nếu bị Trần lão thái công biết được, Tiêu Văn không cách nào cưới Quý Thụ Mặc, ngược lại phải rước Tạ Sơ Thần về làm thiếu phu lang Tiêu phủ. Tiêu Văn đành lòng nào nhìn người thương chịu thiệt thòi lâm thiếp!

Tiêu Văn sợ Trần lão thái công nhất, bị Tạ Sơ Thần uy hiếp hận nghìn răng nghìn lợi, nhưng lại không thể không khuất phục. Nàng nhận định Tạ Sơ Thần hám tài tham danh, trăm phương ngàn kế muốn trở thành chính phu Tiêu gia, cho nên luôn khinh thường hắn, nàng truyền lệnh xuống hạ nhân Tiêu phủ cứ mặc sức làm khó dễ hắn! Nhục nhả đến chết càng tốt. Có chuyện gì nàng chịu trách nhiệm!

Đồng thời, nàng còn đưa ra ba yêu cầu quá đáng: thứ nhất, không được nói với người nào chuyện hắn có ngọc bội tổ truyền Tiêu gia, càng không được uy hiếp đến địa vị chính phu của Quý Thụ Mặc.

Thứ hai, trong ngày đại hôn của nàng và Quý Thụ Mặc, hắn không được cho bất cứ kẻ nào biết. Muốn gả vào Tiêu gia, nhất định phải tự nghĩ biện pháp đi vào qua lối cửa nhỏ.

Thứ ba, sau khi gả vào Tiêu gia, mọi chuyện nhất nhất phải nghe theo sắp xếp của nàng, không được có bất cứ ý kiến gì.

Điều kiện vô lý như vậy, Tạ Sơ Thần không những chấp nhận, hơn nữa ngay ngày Tiêu Văn đại hôn, trang điểm lộng lẫy, mặc hi bảo xinh đẹp, lén lút thuê một cỗ kiệu nhỏ, chỉ mang theo một nô tài thân cận, chủ tớ hai người lặng lẽ gả vào Tiêu phủ.

Lúc nhảy qua chậu than thì hi bảo chấm gót bỗng nhiên bị bốc cháy, lửa lớn tựa như một con mãng xà quấn quanh người hắn, leo lên mái tóc dài óng ả.

Tiêu Văn đứng bên kia đường trông thấy cửa sau bốc cháy hùng hực, ghét bỏ mắng một câu: "Người quái đản làm toàn việc quái dị!" Sau đó, nàng không thèm liếc nửa con mắt nhìn Tạ Sơ Thần bị phỏng toàn thân, nắm tay Quý Thụ Mặc nghiêng ngàng đi vào đại sảnh bá đường.

Thiếu niên đứng sau cánh cửa, phần tóc còn lại rũ rượi theo làn gió. Ánh lửa chiếu lên khuôn mặt tái nhợt của hắn, như ngọc khắc không có chút huyết sắc, nhưng hai mắt sáng ngời giống như có ngọn lửa đang cháy, bị thương nhìn chằm chằm bóng lưng nữ tử ôn nhu nắm tay tân lang bước vào lễ đường. Hi bảo cháy loang lổ, lộ ra trung y màu trắng bên trong, dưới ánh sáng mặt trời, toạ lộ hiện lên sáng bóng êm dịu.

Tạ Sơ Thần bị thương nghiêm trọng, tóc dài bị cháy xém hơn phân nửa, đùi phải bị bỏng nghiêm trọng để lại dị tật. Chuyện lớn như thế, tất nhiên kinh động Tiêu Ngọc Dung và Trần Thái Công, chuyện Tạ Sơ Thần có ngọc bội Tiêu gia cũng không giấu được.

Sau khi biết chuyện, Tiêu Văn bị các trưởng bối trong nhà tức giận mắng một trận. Tiêu Ngọc Dung càng cảm thấy Tiêu gia có lỗi với Tạ Sơ Thần, nàng thừa nhận Tạ Sơ Thần là chính phu của Tiêu Văn.

Từ đó về sau, Tiêu Văn sinh lòng oán hận với Tạ Sơ Thần, cảm thấy hắn là nam tử thâm độc. Từ trước đến nay nàng không đụng vào hắn, chỉ độc sùng chính phu trong lòng nàng —— Quý Thư Mặc.

Kiếp này, Tiêu Văn chán chường đá kiệu, nên nhìn thấy cảnh Tạ Sơ Thần nhảy qua chấu than, cũng may mắn tránh được một tai nạn kinh người. Đồng thời, hành động bất thường, hơi thở khó nhọc đứt quãng và giọng nói trách móc nhưng chất chứa đầy quan tâm của nàng cũng thu hút toàn bộ khách mời đến tham gia tiệc cưới hôm nay. Mọi người nhìn Tiêu Văn nét mặt khản trương và Tạ Sơ Thần mặc hi bào đồ thảm, nhỏ giọng bàn tán.

Bị vứt bỏ một bên, sắc mặt Quý Thư Mặc chuyển từ xanh sang trắng, từ trắng qua hồng, từ hồng sang đỏ, sau nhiều lần chuyển biến kết cục dừng lại ở sắc mặt đen thui. Lúc này, bị Tiêu Văn bỏ mặc, hắn ta thiếu chút té lăn quay dưới đất. Hắn nhíu mày nhìn sắc mặt Tiêu Văn khản trương, trong lòng khó chịu, cảm giác có thứ gì đó đã lặng lẽ thay đổi...

"Xin, xin lỗi." Đối mặt Tiêu Văn giận dữ mắng, Tạ Sơ Thần hoảng sợ cúi đầu, cắn chặt môi, ngón tay xinh đẹp vô vàn hi bảo. Hắn biết, nữ nhân trước mắt rất chán ghét mình, nàng căn bản không muốn cưới hắn.

Hiện tại, hắn đã phá vỡ giao ước giữa bọn họ, kinh động nhiều người như vậy, nàng có nóng giận đuổi mình đi hay không?

Càng nghĩ, trong lòng Tạ Sơ Thần càng lo lắng không yên, toàn bộ dũng khí nhảy qua chấu than vừa rồi tan thành mây khói. Hắn chậm rãi ngẩng đầu để lộ hai mắt đầm lệ mờ mờ, giọng nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn: "Xin lỗi, kinh động nhiều người như vậy..."

Động tác Tiêu Văn dập lửa tuy nhanh, nhưng váy Tạ Sơ Thần vẫn bị lửa cháy hơn phân nửa, lộ ra hai chân dài trắng nõn như ngọc. Tiêu Văn sợ hắn bị phỏng giống kiếp trước, vội vàng nói: "Chiêu Nhi, đưa thiếu gia nhà người về."

Thiếu niên bị kêu đích danh hơi sững sờ, còn chưa kịp phản ứng vì sao nữ nhân thối trước mắt này biết tên mình thì Tạ Sơ Thần đã ngẩng đầu lên.

Ánh mắt quật cường, trong mắt còn đọng nước chớp chớp, giọng nói mới này vẫn còn nhỏ như muỗi kêu trong nháy mắt vang dội, hắn cố chấp cắt ngang lời Tiêu Văn: "Ta đã nhảy qua chấu than ... Đã là phu lang của nàng ... Ta, không về đâu! Tiêu Văn, nàng đã hứa sẽ cưới ta!"

Thiếu niên lớn tiếng phản trần, những người có mặt đều cả kinh, lập tức chụm đầu vào bàn luận xôn xao, chẳng mấy chốc ném đề tài "Đệ nhất tài tử kinh thành chột vật trong hôn lễ" ra sau đầu.

Tạ Sơ Thần không hề biết tiếng ni non của mình như dao sắc cứa vào tim Tiêu Văn. Nàng chau mày, trong lòng quặn đau chua xót.

Thiếu niên trước mắt là tia nắng ấm áp cuối cùng trong đời nàng, nhắm mắt lại, nàng vẫn nhớ rõ, lúc Tiêu gia gặp nạn, lúc nàng bị áp giải lên pháp trường thì người phu lang bị nàng chán ghét, vứt bỏ này mặc kệ cả người suy kiệt, trước mặt mọi người khàn giọng kêu: "Thê chủ..."

Lúc nàng đầu một nơi mình một nẻo, cả người hơi thở tan tành ai cũng tránh xa thì hắn không may sợ hãi, tuyệt vọng ôm xác nàng khóc ròng.

Thế mà kiếp trước, Tiêu Văn vì không muốn người ngoài biết thân phận thực sự của Tạ Sơ Thần, tuyên bố Quý Thư Mặc mới là phu lang của nàng. Tiêu phủ trừ Tiêu Ngọc Dung và vài vị trưởng bối ra, không ai biết Tạ Sơ Thần mới là chính phu của Tiêu Văn, vẫn cho rằng hắn chỉ là thiếp thất Tiêu Văn tùy tiện nạp vào.

Nàng ghét hắn tận xương, hắt hủi hắn như ôn dịch, còn ác độc nốt Tạ Sơ Thần bệnh nặng ngặt nghèo vào một viện nhỏ hoang vu lạnh lẽo.

Vài lần hiếm hoi gặp mặt, nàng đều tàn nhẫn cười nhạo hắn, cười hắn không hiểu lễ tiết, cười hắn không biết cảm kỳ thư họa, cười hắn làm gì cũng ngờ ngợ ngắc ngắc, suốt ngày chỉ biết ngây ngốc giống đầu gỗ, cười bộ dạng hắn xấu xí, tính cách điều ngoa.

Nàng dùng lời lẽ ác độc cảnh cáo hắn, nói hắn có thể giả cho nàng, bắt quá do vận khí hắn tốt, ăn trộm ăn cắp đầu được ngọc bội Tiêu gia. Nếu không có mảnh ngọc bội đó, trong mắt nàng hắn không đáng nửa đồng tiền!

Hồi tưởng lại những lời ác độc mình đã nói, những việc ác độc mình đã làm, trái tim vốn đau nhói, giờ càng thêm đau, dường như theo mỗi nhịp đập là từng vết nứt to dài đang bị xé toạc ra, kèm theo mỗi lần đập là máu cứ ồ ạt chảy.

Nàng thiếu Tạ Sơ Thần quá nhiều, làm sao có thể để hắn tiếp tục nhảy vào hố lửa Tiêu gia đây!

"Đây không phải là thiếu gia Tạ gia sao?"

Trong đám người, có người nhận ra thân phận Tạ Sơ Thần. Tạ gia từng là nhà giàu số một kinh thành, nhưng chỉ có một mình Tạ Sơ Thần là con dòng chính thất. Kinh thành từng truyền nhau, chỉ cần lấy được Tạ Sơ Thần, thì có được của hồi môn tương đương với nửa quốc khố.

Vì thế lúc Tạ Sơ Thần còn chưa được 12 tuổi, lượng người đến cầu thân gần như đập nát cửa Tạ phủ. Chỉ là, vị thiếu gia danh giá này từ nhỏ được cha mẹ chiều hư, cảm kỳ thi họa đều không thông, trong kinh thành nổi tiếng điều ngoa tùy hứng, kiêu ngạo ngang ngược.

Ba năm trước, lúc Tạ Sơ Thần 14 tuổi, mẫu thân chẳng may gặp biến cố qua đời, bỏ lại cô nhi quả phụ nương tựa lẫn nhau. Các chi Tạ gia lập tức đẩy lên một trận phong ba tranh đoạt gia tài, dẫn đến Tạ gia giàu nhất kinh thành chia năm xẻ bảy, bây giờ trở thành một gia đình bình thường.

Không có tài sản của mẫu thân hậu thuẫn, Tạ Sơ Thần hoàn toàn không là gì cả, từ một đoá hoa thơm danh tiếng vang lừng biến thành thiếu nữ điều ngoa mọi người đều ghét, nghe nói những năm gần đây những người cầu hôn Tạ Sơ Thần, đều chỉ vì mê sắc đẹp của hắn.

Trong kinh thành có tin đồn, hình như di của Tạ Sơ Thần đã nhận lời một người có tuổi lại góa bụa, đôi khi nàng ta mất tang phu sẽ rước Tạ Sơ Thần về làm kế thất, còn thu trước của nhà trai không ít tiền sính lễ.

Lại có tin nói rằng, Tạ Sơ Thần bị hứa gả làm thiếp cho một vị đại quan.

Tuy rằng Tiêu Văn là hoàn khổ đệ tử nổi danh kinh thành, nhưng lại là đích nữ Tiêu gia. Vào ngày đại hôn của Tiêu Văn, Tạ Sơ Thần lại mặc hi phục đi vào cửa nhỏ, còn tuyên bố mình là phu lang của Tiêu Văn, chẳng lẽ đã được Tiêu Văn coi trọng, chuẩn bị nạp về làm tiểu thiếp ?

Tuy nói Tạ Sơ Thần bề ngoài không đến nỗi nào, nhưng quá nhiều tai tiếng, Tiêu Văn cũng quá bụng đói ăn quàng, lại nạp Tạ Sơ Thần điều ngoa như vậy làm phu lang.

Còn nạp ngày hôm nay, đây không phải là tát vào mặt Quý Thụ Mặc sao?

Hay là, do Tạ Sơ Thần tự chủ trương, cố ý ngay ngày Tiêu Văn cưới chính phu tới quấy rối? Cố ý ép hôn Tiêu Văn?

Trong lòng mọi người suy diễn lung tung cả lên, ánh mắt không ngừng đảo qua đảo lại trên người Tiêu Văn, Quý Thụ Mặc và Tạ Sơ Thần.

Còn chưa cưới vào cửa, chính phu và tiểu thiếp đã đấu đá nhau! Đây quả là vở tuồng kinh điển trong năm nhà!

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sủng Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Ta Thích Nàng

Tình huống bây giờ và kiếp trước khác nhau một trời một vực, trong lòng Tiêu Văn căng thẳng, nhũn chặt mày rậm, yên lặng chắn trước người Tạ Sơ Thần, che đi cặp đùi như ngọc lộ ra ngoài, đồng thời ngăn cách những cặp mắt thao láo chờ xem kịch vui.

Hành động bảo vệ theo bản năng của nàng lại khiến mọi người hiểu lầm, cho rằng Tiêu Văn ngại mất mặt mới chặn trước người Tạ Sơ Thần, Tạ Sơ Thần càng nhận định Tiêu Văn ngăn cản không cho mình vào Tiêu gia, tui thân nhìn chăm chăm lưng Tiêu Văn.

“Văn Nhi, đã xảy ra chuyện gì?” Một giọng nói lạnh lùng bất thành linh vang lên, khiến toàn thân Tiêu Văn cứng đờ, chỉ thấy một người phụ nhân trung niên và một lão gia tóc bạc phơ đang từ từ đi tới.

Người phụ nhân trung niên nhũn chặt chân mày, sau khi quan sát chung quanh, ánh mắt thâm trầm dừng lại trên người Tiêu Văn và Tạ Sơ Thần trốn sau lưng nàng.

Người phụ nhân trung niên chính là mẫu thân Tiêu Văn, Tiêu Ngọc Dung. Mà vị lão gia tóc bạc phơ kia là người quản lý trên dưới Tiêu gia mấy chục năm, danh tiếng lẫy lừng Trần lão thái công.

Tiêu Ngọc Dung và phụ thân Trần lão thái công đứng ngoài sảnh chờ, chờ mãi chờ mãi vẫn không thấy bóng dáng Tiêu Văn và Quý Thụ Mặc đâu. Sau đó, bọn họ nghe người hầu nói lại, có vị thiếu gia mặc hi phục gây rối ở cửa sau. Tiêu Văn hiện giờ đang bận rộn giải quyết chuyện này, chỉ sợ sẽ báỉ đường trở.

Sắc mặt Tiêu Ngọc Dung càng lúc càng đen hơn, nhìn Tiêu Văn bằng ánh mắt thất vọng pha chút tức giận, nàng cực kỳ bất mãn với nữ nhi, hiển nhiên cho rằng đây là nợ phong lưu của Tiêu Văn.

Cuối cùng cũng gặp được mẫu thân, trông ngực Tiêu Văn đập thình thịch, bất thành linh không biết nên nói gì. Hốc mắt ầng ầng nước, nếu không phải người vậy xem quá nhiều, Tiêu Văn thật muốn oà vào lòng Tiêu Ngọc Dung làm nũng một trận.

“Mẫu thân...” Nàng khịt khịt mũi, nghẹn ngào gọi một tiếng.

Chính phu Tiêu Ngọc Dung sau khi sinh Tiêu Văn không lâu thì đã bệnh chết rồi. Thương đứa nhỏ sớm mồ côi cha, Tiêu Ngọc Dung hết lòng sủng ái nữ nhi này, nhất là khi còn bé, tròn tròn, trắng nõn, mũm mĩm mềm mềm, cực kỳ đáng yêu. Nhưng sau khi lớn lên, nữ nhi nàng càng ngày càng ngang bướng, hay ngỗ ngược cãi lời nàng.

Tiêu Thượng Thụ hô mưa gọi gió trên quan trường, nhưng lại bất lực trước nữ nhi bảo bối, thế nên sau khi lớn lên Tiêu Văn trở thành một tay phú nhị đại

chơi bởi lâu lổ, chuyện thích làm nhất chính là chống đối mẫu thân.

Vất vả lắm mới đợi được đến ngày nữ nhi cưới phụ, còn cưới được đệ nhất tài tử kinh thành, Tiêu Ngọc Dung nở mày nở mặt, cực kỳ vui vẻ! Nhưng ai biết, ngày đại hôn lại xảy ra chuyện như vậy! Chuyện này nàng biết ăn nói sao với Quý gia đây!

Tiêu Ngọc Dung vừa muốn nghiêm khắc trách mắng lại nhìn thấy bộ dạng Tiêu Văn đáng thương, lửa giận vừa bùng lên lập tức bị thổi bay mất, đáy mắt dịu lại, nàng nhìn Tạ Sơ Thần một cái, suy tư nên xử lý vị tiểu công tử đến bức hôn này như thế nào.

Nàng vừa muốn hạ lệnh đuổi khách thì Trần thái công lại nhân nhạ mở lời: “Vị thiếu gia này, mời theo lão già này đi thay quần áo khác đi.”

Lúc này, Tạ Sơ Thần mới hoảng hốt nhận ra mình áo quần xốc xếch, mặt lập tức đỏ lên, len lén liếc Tiêu Văn. Thấy nàng nhú chặt chân mày, lòng hần không khỏi hồi hộp.

“Tổ phụ!”

Ánh mắt sắc như dao bắn về phía Tiêu Văn, ra hiệu nàng biết điều thì câm mồm, sau đó lại chuyển sang thâm trầm nhìn qua Tạ Sơ Thần vẫn đang do dự không nhúc nhích, Trần thái công vuốt ve ngọc bội lúc này nhặt được dưới đất, chậm rãi cất lời: “Văn Nhi, con nhất định phải để thiếu gia đây quay về trong bộ dạng này? Cô chân của hần bị bong,

không kịp thời chữa trị, chỉ e...”

*Tạ Sơ Thần nhìn như được Tiêu gia giữ lại dường
thương, nhưng náo loạn như vậy, đã bị dán lên cái mác
phu lang của Tiêu Văn.*

*Tiêu Văn mấp máy môi muốn ngăn cản, nhưng Tạ Sơ
Thần không biết nghĩ điều gì, mắt sáng lên, lập tức giả bộ
ta đây thương tật trầm trọng, cả người ngã nghiêng theo
sau Trần lão thái công.*

*Cần quan được ban lộc, cơ hội tốt như vậy, hần không
thể để những người khác đoạt mất...*

*Suốt quá trình lái đường Tiêu Văn như ngồi trên đồng
lúa. Tâm nàng bay về phía Tạ Sơ Thần, không biết hần
bị thương có nghiêm trọng không, không biết tổ phụ của
nàng có làm khó dễ hần hay không?*

*Tâm trạng phập phồng này kéo dài hơn một canh giờ, cho
đến khi Văn Yên quay về báo với nàng, Trần thái công
an bài cho Tạ Sơ Thần một tiểu viện, đã mời đại phu đến
xem xét vết thương của hần, nghe đâu thương thế cũng
không đến nỗi nghiêm trọng lắm, lúc ấy tảng đá lớn trong*

lòng nàng mới gỡ xuống, nhỏ giọng hỏi thăm tình huống chi tiết, chỉ sợ Tạ Sơ Thần tuì thân.

Vân Yên nói tới Tạ Sơ Thần thì gương mặt luôn lạnh nhạt như nước lại giật giật, trong lòng Tiêu Văn không khỏi giật mình: chẳng lẽ Vân Yên đối với Tạ Sơ Thần... ?

Trải qua biến cố kiếp trước, Tiêu Văn cực kỳ cẩn thận và miễn cảm với mọi chuyện. Nếu nàng biết Vân Yên đi thám thính tin tức, mới vừa mở miệng nói mình là thị nữ của Tiêu Văn, thì bị một thư đồng điệu ngoa dùng giày đập đuổi ra cửa, chắc sẽ cười đến lộn ruột mắt.

Chuyện của Tạ Sơ Thần chỉ là khúc nhạc dạo không làm bận lòng người lâu, mọi người rất nhanh chuyển chú ý về phía tân lang tân nương Tiêu Văn và Quý Thục Mặc. Sau khi bái đường, Quý Thục Mặc được thư đồng đỡ vào tân phòng. Tiêu Văn ra ngoài đại sảnh tiếp khách, trong không khí vui mừng, mọi người ồn ào càng không ngừng mời rượu.

Sau đó, dưới ánh mắt bồn chồn của quan khách, Tiêu Văn làm ra vẻ nôn nóng được vài lạng hữu chí cốt hộ tổng vào động phòng.

Nghe tiếng đẩy cửa, Quý Thục Mặc khẩn trương bỏ gói giấy chứa thứ bột trắng nhét vào trong tay áo, làm ra vẻ mặt lạnh nhạt ngồi xuống bàn, hai tay theo bản năng đan vào nhau. Nhất là khi ánh mắt Tiêu Văn sáng quắc như có như không đánh giá hằm hằm chợt dạ cúi đầu xuống.

“Thục Mặc, Tiêu Văn nỉ non, mắt hàm chứa ngàn vạn

nhu tình.

“Hôm nay, ta rất vui mừng.”

Vui mừng trời cao cho nàng một cơ hội, cho nàng sửa chữa những sai lầm.

“Lấy được chàng, ta thật là có phúc ba đời.”

Bao chân tình đổi lấy Tiêu gia bị tịch thu gia sản chém cả nhà, ha ha?

Thân thể nữ nhân kẻ sát hãn, hương thơm ngát quen thuộc, ngay cả mùi son phấn của nữ nhân cũng không thể nào bằng với mùi rượu nồng nặc, làm cho thân thể hãn cứng ngắc như đá.

“Thu Mặc, hôm nay... Chàng thật đẹp...” Tiêu Văn khẽ lẩm bẩm, hơi thở nóng hừng hực phả vào gương mặt xinh đẹp của Quý Thu Mặc, ngón tay nhẹ nhàng mò vào trong áo bào hãn từ từ dạo chơi khắp cơ thể, dục vọng nồng đậm trong mắt.

Nhưng, chỉ là xa hạt mỹ nhân!

Thấy Tiêu Văn bắt đầu giờ trò háo sắc, trống ngực Quý Thu Mặc đánh lùm lùm, hãn vội vàng cầm một chiếc ly rượu trên bàn, đưa cho Tiêu Văn: “Chúng ta còn chưa uống rượu giao bôi...”

“Đều nghe theo Thu Mặc.” Tiêu Văn nhận ly rượu trên tay Quý Thu Mặc, nhưng không uống liền, mà nhìn chằm chằm ánh mắt khẩn trương của Quý Thu

Mặc, ánh mắt như con hồ cẩu đang khinh bỉ loại bèo chuyên vô lên sân đấu kẻ khác càng khiến hắn hốt hoảng.

Tiêu Văn âm thầm cười lạnh. Bỗng nhiên nàng nhích ghế kề sát hắn. Quý Thư Mặc sợ hãi, theo bản năng quay mặt sang hướng khác, tránh ánh mắt Tiêu Văn, càng tránh luôn vòng ôm mà hắn luôn chán ghét.

Tay áo nhẹ nhàng lướt qua bàn, thừa dịp Quý Thư Mặc không để ý, Tiêu Văn nhanh chóng trao đổi hai ly rượu.

Vì thế, chỉ sau một ly rượu giao hảo, tân lang “Phù phù” một tiếng, ngã lịch xuống đất.

Thấy Quý Thư Mặc bị thuốc mê của chính mình làm bất tỉnh, Tiêu Văn không khỏi cười lạnh một tiếng.

Kiếp trước, sau khi Quý Thư Mặc gả cho Tiêu Văn, luôn lấy lý do lúc này không thoải mái, khi nợ khó chịu trong người. Khi đó, nàng yêu thương hắn còn không kịp, chỉ cần hắn kêu không thoải mái, thì tuyệt đối không đụng hắn. Hiện tại xem ra, rõ ràng là chán ghét nàng thân mật.

Mà đêm nào nàng cũng ngủ say như heo chết, mới đặt lưng xuống giường đã cảm giác đến hừng đông, chỉ sợ đều do Quý Thư Mặc này giờ trò.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sủng Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 11: Ta Thích Nàng (Tiếp)

Nghĩ như vậy, Tiêu Văn âm thầm thở một hơi dài, ném Quý Thư Mặc lên giường, cảm thấy tay có chút bẩn mà xoa xoa tay.

Nếu không phải thấy người còn có chút giá trị, thân thể không sạch sẽ như vậy ta còn khinh thường không thèm đụng vào.

Tiêu phủ về đêm mất đi không khí náo nhiệt lúc sáng, không gian yên tĩnh chỉ còn nghe tiếng côn trùng kêu rả rích và tiếng ngựa trong chuồng thỉnh thoảng hí lên. Lúc Tiêu Văn đẩy cửa phòng ra, đập vào mắt nàng là một bóng người màu xanh nhạt đang khập khiễng trốn vào góc tường.

Tối nay là đêm động phòng hoa chúc của Tiêu Văn và Quý Thụ Mặc, đối với Tạ Sơ Thần mà nói, cũng là đêm động phòng hoa chúc của hắn. Bởi vì Tiêu Văn đã đồng ý với hắn, chỉ cần hôm nay hắn có thể bước vào cửa Tiêu gia, hắn chính là phu lang của nàng.

Vì thế, hắn bỏ cả ngày tắm rửa, tắm cả người hương thơm ngào ngạt cồi lòng đầy chờ mong ngồi đợi trong phòng. Hắn cứ đợi cứ đợi, cuối cùng vẫn không chịu nổi tịch mịch, lén Chiêu nhi chạy ra ngoài, định bụng nhìn trộm Tiêu Văn, xoa dịu nỗi khổ tương tư.

Tạ Sơ Thần núp trong góc tường, nghe được tiếng đóng cửa, cho rằng Tiêu Văn quay trở vào phòng, ngáp ngừng đi ra. Ai biết, vừa ngẩng đầu, chính là gương mặt hắn ngày đêm tưởng niệm.

Bị bắt quả tang, Tạ Sơ Thần chột dạ, kinh hoàng lui về sau một bước. Quá hấp tấp, hắn dẫm lên trường bào, chân bị bông vấp vào chân lạnh, dùng tư thế sắc nam nhào vào trong ngực Tiêu Văn.

Tiêu Văn vươn tay ra, ôm hắn vào lòng.

“Không sao chứ?!”

Hơi thở nhẹ nhàng của Tiêu Văn phả vào mặt Tạ Sơ Thần, trái tim hắn đập thình thịch, không biết là do suýt té chưa hoàn hồn được, hay là do tư thế lúc này quá mức thân mật. Vòng tay ôm ấp ấm áp như vậy, giữa đêm khuya quạnh quẽ cuối xuân, trong lòng Tạ Sơ Thần nai con nhảy loạn, chân mềm nhũn, càng dính chặt vào người Tiêu Văn, tâm không biết bay tới mây tầng mây.

Thân mật ở khoảng cách gần, Tiêu Văn cúi đầu nhìn Tạ Sơ Thần, đôi mắt xinh đẹp trong vắt mê hoặc, hàng lông mi dài nhẹ nhàng lay động, hắn cười khúc khích nhìn mình, ánh nước trong mắt xoay tròn, nhìn quanh chỉ thấy phong tình lưu chuyển, là một loại cảm giác dẫn dụ, khiến tâm nàng nổi lên dục vọng.

Khoảnh khắc ấy, nàng phát hiện thì ra Tạ Sơ Thần chính là một đóa hoa xinh đẹp cả về nội tâm lẫn hình thức.

Vẻ đẹp của hắn không giống như vẻ đẹp yêu mị của Quý Thụ Mặc, mà là vẻ xinh đẹp ngây thơ hoạt bát.

Nếu như trước kia, người nàng chọn lựa là hắn mà không phải Quý Thụ Mặc thì Tiêu gia đâu đến nỗi diệt vong.

“Phu... Tiêu... , ta, ta không phải cố ý.” Hai mắt giao nhau, trên mặt Tạ Sơ Thần xuất hiện tầng mây hồng mê người. Hắn không dám tham luyến vòng ôm trăm năm hiếm gặp này nữa, vội vàng đứng thẳng người, mặt đỏ đến mang tai, tay lỏng ngóng chấp sau lưng.

Hắn nhất thời ảo não mình ngốc nghếch thất lễ, tâm loạn như ma, sợ Tiêu Văn cho rằng mình là dạng nam nhân tùy tiện.

Mà hắn càng lo lắng sợ hãi, rốt cục mình nên sửa lại xưng hô, thân mật gọi Tiêu Văn là “thê chủ”, hay vẫn nên khách sáo kêu một tiếng “Tiêu tiểu thư” đây? Trong lòng hắn tất nhiên rất muốn kêu “thê chủ”, nhưng... Hình như Tiêu Văn không thích hắn gọi như vậy...

“Đang yên đang lành mà cũng có thể ngã, người thật đúng là một khác cũng không yên.” Trong miệng thì nói ra lời trách cứ như vậy, nhưng trong giọng nói lại ẩn chứa sự ân cần vô hạn.

“À!” Hắn hô nhỏ, ừ rừ cúi đầu: “Thực xin lỗi, ta biết mình đã gây nhiều rắc rối cho người, ta sẽ nhanh chóng trở về chỗ ở của mình.”

Nói xong, xoay lưng, khập khiễng bước đi.

Mỗi nam nào đó đắc ý nghĩ thầm: Chỉ đi nửa đường thôi, lúc đó thê chủ cũng quay về phòng, mình lại len lén mò ra. Công khai không cho mình rình lén, mình sẽ lén lút nhìn trộm.

Nhĩ tới gian kế của mình, tâm tình vô cùng thoải mái cất bước.

Tiêu Văn nắm tay Tạ Sơ Thần giữ lại.

Tạ Sơ Thần khó hiểu nhìn nàng.

“Vết thương trên người người ... sao rồi? ” Nàng mở miệng hỏi,

*tâm mắt không rời khỏi người hắn, ánh mắt khóa trụ vết
sưng đỏ trên chân, đôi mắt đen láy trở nên thâm trầm.*

Tạ Sơ Thần ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào mình đang đứng trước

Tạ Sơ Thần ngay ngực nhìn cho tay mình đang được Tiêu Văn nắm, mặt đỏ như tôm luộc, tim đập thình thịch thình thịch, hẳn phải dùng tay vỗ vỗ ngực trấn an bản thân.

Tiêu Văn nhìn thấy biểu cảm của Tạ Sơ Thần, lo lắng trong mắt càng dày, nàng sốt ruột hỏi: “Sao thế, trên người có chỗ nào không thoải mái hả? Hay để ta kêu Chiêu nhi lại đây chăm sóc người?” Nói chưa dứt lời đã xoay bước đi.

Tạ Sơ Thần thấy nàng muốn rời đi, cuống quýt ngừng đầu, cô lấy dũng khí nói: “Không... không cần, ta không có chuyện gì.”

Tiêu Văn dừng chân, chờ nghe hẳn nói tiếp.

Tạ Sơ Thần nuốt một ngụm nước bọt: “Chỉ là vết thương ngoài da, không đáng ngại, đại phu nói thoa thuốc hai ngày là khỏi.” Tạ Sơ Thần vừa nói vừa len lén quan sát Tiêu Văn, thấy nàng không có vẻ gì tức giận, trong lòng yên lặng thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Văn gật đầu một cái, cũng không nói thêm gì, nhưng không hiểu sao, nàng lại thấy tâm phiền ý loạn, nhìn vào cái chân bị thương và tư thế khập khà khập khiễng của Tạ Sơ Thần, dường như có cái gì đó đánh mạnh vào lòng ngực của nàng, làm nàng đau như bị kim châm muối xát.

“Về sau không được làm mấy chuyện ngu ngốc như vậy nữa, không đáng.” Nàng thấp giọng khiển trách một câu, giọng điệu lạnh nhạt nhưng chỉ mình nàng biết, tâm nàng lúc này đau như đao cắt, chỉ là Tạ Sơ Thần vẫn sợ hãi cúi gầm mặt nên không nhìn thấy thương tiếc và đau lòng tràn ngập trong mắt và khuôn mặt xinh đẹp đã trăn trăn bết.

không còn huyết sắc của nàng.

Không đáng, sao lại không đáng đây? Bị thương một chút, đổi được Tiêu Văn quan tâm, Tạ Sơ Thần quả thực cao hứng còn không kịp nữa là.

Hắn cảm thấy đây là một bước tiến rất lớn, phải biết mấy ngày trước lúc bọn họ gặp mặt, Tiêu Văn còn dùng vẻ mặt phẫn nộ, châm chọc khiêu khích hắn hết lời. Không được hoà nhã như lúc này đâu.

Còn nữa, thế chùi còn nắm tay hắn. Nắm rất lâu. Hình như nàng không hề có ý định buông ra.

Hôm nay là đại hôn của nàng nhưng Tiêu Văn cảm thấy tâm trạng thật nặng nề. Nàng lấy một bầu rượu, đi đến bên một lương đình nhỏ, ngồi xuống nhấp từng ngụm nhỏ. Từ đầu tới cuối Tạ Sơ Thần luôn đi theo sau Tiêu Văn.

Thấy nàng trầm ngâm ngồi nơi đình viện, bày rượu và hai cái chén ra, hắn ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh nàng, ngẩng đầu nhìn ánh trăng, nói : “Uống rượu hại thân, nên uống ít thôi.”

“Uống với ta một chén, có được không?”

Tiêu Văn muốn Nhất Tuý giải Thiên Sầu, ai biết vừa thuận miệng hỏi, lại khiến mỗi nam suy nghĩ vấn vợ, đầu óc suy diễn thành tân lang tân nương đêm động phòng hợp cẩn giao bôi.

Tạ Sơ Thần trông long ngọt như đường, hưng phấn nâng cốc mình lên chạm nhẹ vào cốc của Tiêu Văn, đối diện với ánh mắt sâu thẳm của Tiêu Văn, trống ngực đập

thành thích, mặt nóng bừng bừng. Hắn xấu hổ đưa tay áo lên che đi gương mặt đỏ ửng, mím môi uống từng ngụm nhỏ thứ gọi là rượu giao bôi.

Trong lòng hắn mừng thầm: đã nhảy qua chấu than, rượu giao bôi cũng uống, chỉ còn lại bài đường và động phòng.

Tạ Sơ Thần tâm tư đơn thuần, chưa từng có ai dạy hắn động phòng phải làm gì, hắn chỉ nghĩ rằng một nam một nữ ngủ chung trên giường, chính là động phòng. Vì thế, ánh mắt xinh đẹp lơ lửng trên ánh sáng皎 hoạt, cánh môi cong cong nũng nịu, đầu nhỏ suy nghĩ xem nên làm cách nào chuốc Tiêu Văn say, sau đó vác nàng về phòng, đưa lên giường hoàn thành nghi thức động phòng, đến lúc đó Tiêu Văn không muốn cũng phải thừa nhận hắn là phu lang.

Nhưng Tạ Sơ Thần hoàn toàn đề cao tiêu lượng của mình. Hắn tuy điêu ngoa tùy hứng, tính tình bốc đồng nhưng đầu sao cũng là thiếu gia khuê các, cả đời chưa từng đụng đến một giọt rượu, mới uống một ly đã cảm thấy cổ họng khô nóng, gương mặt nhỏ lập tức xụ xuống.

Nhưng nghĩ đến viên canh gạo nấu thành cơm với Tiêu Văn, hắn lập tức nâng cao chí khí, rót rượu cho Tiêu Văn, tất nhiên không quên tròn chức trách “phu lang đồng cam cộng khổ với thế chui”, Tiêu Văn uống một chén hắn cũng uống một chén. Vì thế thời gian qua đi, trong lúc Tiêu Văn còn u sầu làm cách nào hóa giải bi kịch kiếp trước, thì Tạ Sơ Thần đã say.

Hệ luy phát sinh chính là, mỗi tân lang tiêu lượng cực kém nào đó lại bắt đầu say rượu làm loạn trước thê chui của mình.

“Tiêu Văn, là thích nàng!” Tạ Sơ Thần thân sắc kích động, hồ nhào vào người Tiêu Văn, ôm chặt lấy nàng, hô to một tiếng, đôi mắt to đen tròn của hắn lóe ra những tia sáng lấp lánh.

Vẫn luôn chìm đắm trong kiếp trước, Tiêu Văn ngẩn ra, trong lòng bất giác rung động.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sủng Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Tạ Sơ Thần Say Rượu

Thích...

Kiếp trước, Tiêu Văn có thành kiến hắn ăn trộm ngọc bội, vào Tiêu gia mưu đồ bất chính, luôn cười nhạo tình yêu hắn đối với nàng chỉ là đồ rẻ mạt, nhưng trải qua một kiếp người, nàng hiểu rõ thân phận của hắn, càng tin tưởng, có lẽ là Tạ Sơ Thần thật lòng thích mình.

Nhưng nàng không rõ, hắn đã biết nàng là đứa con phá gia, chỉ biết ăn chơi phá hoại, suốt ngày lêu lổng trà đờn tửu quán, sao còn thích nàng như vậy? Chẳng lẽ, lúc nhỏ đầu Tạ Sơ Thần thật sự không phải bị cửa kẹp thì chính là bị lừa dối cho nên mới có những suy nghĩ trái ngược người thường?

“Trước đây chúng ta từng gặp qua sao?” Tiêu Văn hỏi điều nàng khó hiểu nhất sau khi sống lại.

“Chuyện đó là đương nhiên!” Tạ Sơ Thần ợ một hơi, bất mãn chống nạnh, vẻ mặt dữ dằn nói: “Chúng ta gặp rất rất rất nhiều lần! Ba năm trước đã từng gặp! Nàng, nàng...”

Vừa nghe Tạ Sơ Thần nhắc ba năm trước, Tiêu Văn lập tức chột dạ. Ba năm trước... khoảng thời gian đó mình còn là tên khốn nạn thích đi chọc ghẹo nữ nam nhà lành mà! Chẳng lẽ ba năm trước Tạ Sơ Thần chính là đối tượng nàng chọc ghẹo? Chẳng lẽ Tạ Sơ Thần thật sự là nợ phong lưu của nàng?

Nhưng không có khả năng, ba năm trước mình luôn tránh thật xa vị Tạ thiếu gia nổi tiếng điêu ngoa này mà!

“Ba năm trước ta có ước hẹn với ngươi chuyện gì hay không? Ngọc bội là ta đưa cho ngươi? Hay là ta cứu ngươi, nên ngươi muốn lấy thân báo đáp?” Trước đây khi đeo đuổi mỹ nam, Tiêu Văn dùng đủ các loại âm mưu quỷ kế và chiêu nàng hay dùng nhất chính là thuê vài người giả dạng côn đồ, diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân.

Vừa nhắc tới ngọc bội, Tạ Sơ Thần chau mày lại, cong môi lên: “Sơ Thần nhật...” Nói xong, cả người hắn mềm nhũn như bún ngã vào người Tiêu Văn.

“Nóng quá...” Hắn thở dốc, đôi mắt to lúng liếng mơ màng nhìn Tiêu Văn, hắn cảm thấy người khó chịu, đầu không ngừng cọ qua cọ lại trên ngực nàng: “Ừm... thoải mái quá...”

“.....”

Thấy Tiêu Văn không đẩy mình ra, Tạ Sơ Thần run rẩy vươn hai tay, ôm chặt Tiêu Văn, tâm như đường mật nhỏ giọng thì thầm: “Thê chủ... Ta rất vui vẻ, rốt cuộc có thể gần gũi với nàng... Cứ như một giấc chiêm bao. Ta rất sợ, sợ khi tỉnh lại, mộng đẹp sẽ không còn...” Một giọt nước mắt lăn dài trên má, rơi vào trong lồng ngực vững chãi của Tiêu Văn.

Tiêu Văn nhìn bộ dạng lúc này của Tạ Sơ Thần tâm đau như dao cắt. Nàng vươn tay ôm chặt hắn vào lòng “Đừng khóc...”

Đừng khóc... ?!

Thê chủ an ủi hắn?! Nàng bảo hắn đừng khóc?!

Tạ Sơ Thần ngây ngô lăm bắm lại lời Tiêu Văn vài lần, sợ mình tương tư quá sinh ra ảo ảnh, hắn lại duỗi tay, bàn tay bé nhỏ cẩn thận sờ soạng khắp người Tiêu Văn, xác định mình đang nằm mơ, hay là... Hiện thực...

Sờ soạn năm lần bốn lượt, phát hiện thê chủ của hấn không có biến mất, hấn hít một hơi, tham lam hưởng thụ mùi hương nữ tính đặt trưng của nàng. Hấn cao hứng rúc vào lòng Tiêu Văn, giọng nói run run không thể tin được : “Thê chủ, nàng... ôm ta?!”

“Ngoan.” Tiêu Văn ôn nhu xoa xoa mái tóc dài óng mượt, nàng sợ hãi không dám nhìn vào mắt của Tạ Sơ Thần. Nàng sợ, sợ khi nhìn thấy vui sướng và tình yêu ngập tràn trong mắt hấn, tâm sẽ dao động, nàng sẽ... sẽ bắt chấp tất cả giữ hấn ở bên mình. Không quan tâm hấn sẽ chịu uất ức gì. Không quan tâm đến việc nếu nàng không bảo vệ được Tiêu gia, Tạ Sơ Thần sẽ... sẽ...

Nghĩ đến đây, Tiêu Văn cảm thấy máu trong người đông cứng lại. Vòng tay siết chặt Tạ Sơ Thần hơn nữa.

Sống lại, Tiêu Văn cảm nhận sâu sắc hơn ai hết, trên đời này người yêu thương nàng nhất ngoài mẫu thân ra chỉ có Tạ Sơ Thần. Đối với một người dốt hết tâm can ra đối đãi với mình như vậy, không ai có thể đành lòng

nhìn hấn bị mình liên lụy chịu biết bao khổ sở.

Nếu nàng thất bại không bảo vệ được Tiêu gia, không bảo vệ được mẫu thân, nàng sẽ khó chịu, sẽ tự trách nhưng nàng biết, đó là định mệnh, trốn không thoát chạy không xong, nhưng Tạ Sơ Thần thì khác. Hạnh phúc của hấn nằm trong khả năng của nàng.

Tạ Sơ Thần chịu tổn thương đều là lỗi của Tiêu Văn. Là do nàng ích kỷ, nàng...

Trong lúc Tiêu Văn chìm trong suy tư thì Tạ Sơ Thần cũng đang rối rắm với hàng loạt dấu hỏi. Thê chủ ôm nàng? Nàng không đẩy hấn ra còn thật sự ôm hấn?

Tạ Sơ Thần cảm thấy mình đang bồng bênh trên những đám mây, hấn không tài nào tiếp nhận được sự thật này. Tiêu Văn trước nay luôn ghen ghét hấn hôm nay rất dịu dàng, nàng ôm hấn, còn an ủi hấn, bảo hấn đừng khóc.

Bên môi xuất hiện nụ cười hạnh phúc.

Thê chủ, nàng đã chấp nhận thân phận của ta rồi phải không!

Tuy ngoài miệng chưa từng thốt ra lời nào oán thán nhưng Tạ Sơ Thần vẫn canh cánh trong lòng tình cảnh

ban sáng. Đều là phu lang, nàng cũng muốn được như Quý Thư Mặc, được thê chùi ôm vào lòng!

Tạ Sơ Thần ngửa đầu, nhìn Tiêu Văn cười ngây ngô, ngón tay khẽ vuốt môi nàng: “Thê chùi, môi nàng thật mềm, mềm mãi còn hơn lụa nữa.” Giọng nói nhu tình quyến rũ, đầu lưỡi khẽ lướt qua môi nàng.

Tiêu Văn híp mắt, nàng vô cùng ngạc nhiên và tức giận. Ai đã dạy Tạ Sơ Thần?

Nhưng nàng không có thời gian suy nghĩ lâu, nàng lập tức như hổ đói vồ mồi, ngậm chặt lấy phiến lưỡi ướt át kia, không cho nó cơ hội trốn tránh.

Đầu lưỡi ngay lập tức tiến vào trong miệng nàng, lướt qua răng nanh, lúc đầu nàng tiến tới thì lại bất ngờ thu về.

Mỗ nam say rượu sau khi trộm hương bất mãn bĩu môi: “Quá đắng, ăn không ngon...”

Tiêu Văn hóa đá tại chỗ.

Không ngon?! Hắn dám bảo nàng không “ngon”? Quả thật tệ ái nữ nhân của Tiêu Văn bị đánh một đòn trí mạng tổn thương nghiêm trọng.

Tạ Sơ Thần lại tựa vào ngực Tiêu Văn cười si ngốc, tham lam hít hấp mùi thơm thoang thoang trên người Tiêu Văn, dần dần lướt vào mộng đẹp.

Thiếu niên mềm mại không xương trong ngực, hơi thở ấm áp khiến Tiêu Văn không biết phải làm sao, như có kích

động muốn thân cận. Là một tay chơi lão luyện, Tiêu Văn nàng lại bị một thiếu niên mới ra đời làm dao động quyết tâm lớn nhất từ sau khi sống lại tới nay.

Rất nhanh, nàng lại cắn răng, làm ra một quyết định nhẫn tâm.

Mùa hè ánh mặt trời cực kỳ sáng rõ, xuyên thấu qua song cửa sổ ấm áp chiếu rọi vào trong phòng. Quý Thư Mặc khẽ mở mắt, phát hiện mình đang bị Tiêu Văn ôm vào trong ngực. Da thịt ấm áp kề chặt nhau, thân thể hần lại dán vào trước ngực Tiêu Văn, đôi tay càng thêm chủ động ôm eo nhỏ Tiêu Văn.

Cảm nhận được thân thể nữ nhân ấm áp, mặt cửa hần không khống chế được mà nóng lên, sao cũng không nhớ nổi rốt cuộc tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì. Dường như sau khi hần uống rượu giao bôi, đi ngủ thiếp đi.

Áo nã day day huyết thái dương, hần có chút tức giận trừng mắt liếc Tiêu Văn ăn đậu hũ hần suốt một đêm, ai ngờ đúng lúc đó Tiêu Văn mở hai mắt ra, trong lòng hần hơi hồi hộp một chút, chợt dạ dời ánh mắt đi.

"Chào buổi sáng, Thư Mặc." Tiêu Văn dùng giọng nói dịu dàng ngọt ngào nhẹ nhàng thổi thở ben tai Quý Thư Mặc, thấy hần cả người nổi da gà, trên mặt không khỏi tràn ra nụ cười.

Đối mặt với sự thân mật của Tiêu Văn, Quý Thư Mặc có chút không biết theo gì, hần lui về sau một bước, kéo ra khoảng cách với Tiêu Văn.

Ai ngờ, Tiêu Văn hoàn toàn coi thường hắn chán ghét, hắn lui nàng tiến, hắn kinh hoàng, nàng mỉm cười.

Nàng cười đến mặt dịu dàng vô hại, cơ hồ dồn Quý Thư Mặc đến góc tường, cũng khi hắn bắn khoăn lo lắng thì khe hôn lên trán hắn, dịu dàng giống nhau kiếp trước: "Đồ ăn sáng muốn ăn cái gì? Ta cho người đi chuẩn bị."

Quý Thư Mặc quay đầu qua, trông mắt lướt qua vẻ chán ghét và xem thường, ngoài miệng lại lạnh nhạt nói: "Nghe thôi quyết định."

Kiếp trước, Tiêu Văn cũng chiều Quý Thư Mặc lên trời, mỗi sáng sớm cũng sẽ cho hắn một nụ hôn chào buổi sáng. Kiếp này, Tiêu Văn tiếp tục cưng chiều, chỉ là mục đích, lại khác nhau một trời một vực với kiếp trước.

Lòng mang hận ý, Tiêu Văn chỉ dịu dàng nói mấy câu, đã bị chính mình làm nghẹn chết, càng khỏi nói đến Quý Thư Mặc oán hận nàng như vậy sẽ tức giận đến mức nào.

Trong lòng nàng âm thầm than phục Quý Thư Mặc nhẫn nại, có thể ngụy trang trước mặt người mình ghét như vậy hơn một năm, thật là làm khó hắn. Mà kiếp trước mắt nàng thật sự bị mù, sự chán ghét rõ ràng như vậy mà lại cho rằng Quý Thư Mặc xấu hổ e thẹn.

Đời này, nàng không còn vì Quý Thư Mặc mà sống nữa, là vì mình, vì Tiêu gia phải sống thật tốt, nhìn những tra nam tiện nữ đời trước tự ăn quả ác, mất hết danh dự!

Chương 13: Tạ Sơ Thần Say Rượu (Tiếp)

Đôi mắt với sự thân mật của Tiêu Văn, Quý Thư Mặc có chút không biết theo ai, hần lui về sau một bước, kéo ra khoảng cách với Tiêu Văn.

Ai ngờ, Tiêu Văn hoàn toàn coi thường hần chán ghét, hần lui nàng tiến, hần kinh hoàng, nàng mỉm cười.

Nàng cười đến mặt dịu dàng vô hại, cơ hồ dồn Quý Thư Mặc đến góc tường, cũng khi hần bắn khoăn lo lắng thì khẽ hôn lên trán hần, dịu dàng giống nhau kiếp trước: "Đồ ăn sáng muốn ăn cái gì? Ta cho người đi chuẩn bị."

Quý Thư Mặc quay đầu qua, trong mắt lướt qua vẻ chán ghét và xem thường, ngoài miệng lại lạnh nhạt nói: "Nghe thê chủ quyết định."

Kiếp trước, Tiêu Văn cưng chiều Quý Thư Mặc lên trời, mỗi sáng sớm cũng sẽ cho hần một nụ hôn chào buổi sáng. Kiếp này, Tiêu Văn tiếp tục cưng chiều, chỉ là mục đích, lại khác nhau một trời một vực với kiếp trước.

Lòng mang hận ý, Tiêu Văn chỉ dịu dàng nói mấy câu, đã bị chính mình làm nghẹn chết, càng khỏi nói đến Quý Thư Mặc oán hận nàng như vậy sẽ tức giận đến mức nào.

Trong lòng nàng âm thầm than phục Quý Thư Mặc nhẫn nại, có thể ngụy trang trước mặt người mình ghét như vậy hơn một năm, thật là làm khó hần.
. . . Mà kiếp trước mất nàng thật sự bị mù, sự chán ghét rõ ràng như vậy mà lại cho rằng Quý Thư Mặc xấu hổ e thẹn.

Đời này, nàng không còn vì Quý Thư Mặc mà sống nữa, là vì mình, vì Tiêu gia phải sống thật tốt, nhìn những tra nam tiện nữ đòi trước tự ăn quả ác, mất hết danh dự!

Ăn xong đồ

ăn sáng, Tiêu Văn thân mật thăm thiết đi đến đại sảnh với Quý Thư Mặc. Trong đại sảnh, trừ Tiêu Ngọc Dung, còn có hai vị trắc quân của Tiêu Ngọc Dung, Liễu thị và Vương thị. Liễu thị có một nữ nhi, được đặt tên là Tiêu Khinh Như, năm nay 16 tuổi. Vương thị có một nhi tử, được đặt tên là Tiêu Tiêu, năm nay bốn tuổi.

Sau khi chính phủ của Tiêu Ngọc Dung qua đời, Tiêu Ngọc Dung cũng không có phù chánh bất kỳ một vị trắc quân nào. Những năm gần đây, Tiêu phủ trừ Trần thái công chấp chương một nửa quyền hành ra, một nửa kia là do Liễu thị trông coi.

Hôm nay, Tiêu Văn cưới phu lang, nhiệm vụ xử lý Tiêu phủ này phải dần dần bàn giao đến tay phu lang của Tiêu Văn. Điều này làm cho Liễu thị hận nghiêng răng nghiêng lợi, cảm giác mình cách vị trí chính phu càng ngày càng xa.

Đôi mắt tài tử tài mao song toàn Quý Thư Mặc, Tiêu Ngọc Dung càng xem càng hài lòng, thời điểm khi hắn kính trà cho mình, không nhìn được móc ra một bao tiền lì xì thật dày nhét vào trong tay của hắn, ý vị sâu xa nói:

"Tiêu Văn tính tình không tốt, sau này phải nhờ người giúp đỡ nhiều hơn rồi."

Quý Thư Mặc dịu ngoan gật đầu, che giấu lạnh lẽo nơi đáy mắt: "Đạ, mẫu thân."

Một đại tiểu thư ngu ngốc lại cưới một hiền phu tài mao song toàn, mà hôn sự của nữ nhi hắn lại chưa bao giờ được Tiêu Ngọc Dung coi trọng. Về mặt Tiêu Ngọc Dung đối với Quý Thư Mặc ôn hoà, khiến Liễu thị khó chịu, hắn làm bộ như lơ đãng nhắc tới: "Đại tiểu thư, sao lại không thấy một vị phu lang khác của người tới thỉnh an? Ngày thứ nhất đã không có quy củ như vậy, sau này còn ra thể thống gì nữa!"

Quý Thư Mặc quy củ có lẽ, làm cho người ta không tìm ra lỗi, Liễu thị lại kéo Tạ Sơ Thần danh tiếng không tốt tới đây, cố gắng tìm lỗi cho Tiêu Văn. Tối hôm qua, hắn nghe trộm được Tiêu Ngọc Dung và Trần thái công đối thoại, trong tay Tạ sơ thần thậm chí có ngọc bội Tiêu gia! Vậy không phải chính phu của Tiêu Văn chính là Tạ Sơ Thần kia sao?!

Nhìn về phía Liễu thị trước đời phản bội Tiêu gia, bộ dạng chỉ sợ thiên hạ không loạn, Tiêu Văn tức giận nói: "Liễu trác quân, Tạ công tử không phải phu lang của ta. Hôm qua hắn bị phỏng cổ chân, hành động bất tiện, mới ở lại Tiêu phủ."

Nàng cố ý tăng thêm hai chữ trắc quân, nhắc nhở Liễu thị đừng quên tôn ti, hấn cũng chỉ là một tiểu thiếp nhỏ nhỏ, tại sao tiêu tiền như nước trông nom đến trên đầu của nàng! Nàng lấy người nào, nạp người nào, mắc mớ gì tới hấn!

Liễu thị bị Tiêu Văn châm chọc, có chút ai oán nhìn về Tiêu Ngọc Dung.

Tiêu Ngọc Dung nhăn mày lại: "Hôm qua phụ thân nói cho ta biết, trong tay hấn có ngọc bội Tiêu gia, cho nên mới lưu người lại. Văn Nhi, không phải người đưa ngọc bội cho Thục Mặc rồi sao? Sao ở trong tay Tạ Sơ Thần cũng có một khối? Hơn nữa cái đó mới là thật."

Tối hôm qua uống đến say mềm, khi Tạ Sơ Thần tỉnh lại mặt trời đã lên cao. Hấn nhớ tới sáng sớm phải thỉnh an trưởng bối Tiêu gia, ngồi bật dậy từ trên giường, có chút quở trách liếc nhìn Chiêu nhi hầu hạ hấn rửa mặt, hiển nhiên tố cáo hấn vì sao không gọi hấn rời giường, hại hấn ngủ quên.

Phu lang xấu xí cũng phải gặp cha mẹ chồng, ngày hôm qua lúc hôn ấn tượng đã không tốt, hôm nay lại đến trễ, không biết có bị ghét bỏ.

Vừa nghĩ tới tối hôm qua nhấp chầu than, còn uống rượu giao bôi với Tiêu Văn, cái đuôi nhỏ của Tạ Sơ Thần hả hê vênh lên, chỉ là rất nhanh lại sụp xuống. Tối hôm qua muốn chúc say Tiêu Văn, rồi tới màn gạo nấu thành cơm, ai ngờ, thế nhưng mình không tự chủ say trước.

Quả thật là sai sót hớ hênh! Tạ Sơ Thần ủa ủa ủa.

Quả thật là sự sợ hãi và lo lắng. Tuy nhiên, anh đã không
đám ngợc. Phát hiện kết quả, thế nhưng mình đổi một bộ
quần áo!

Hắn nghĩ hỏi, là ai mặc quần áo cho hắn? Nhưng lại sợ
tự mình nghĩ quá nhiều bị Chiêu nhi cười nhạo, vì vậy
uyên chuyển hỏi: "Chiêu nhi, tối hôm qua là người đưa ta
trở về sao?"

Một đôi mắt to xinh đẹp chớp chớp, vẻ mặt mong đợi nhìn
Chiêu nhi, trong lòng lùm lùm nghĩ, chẳng lẽ hắn và
Tiêu Văn đã trải qua. Động phòng rồi hả?

Nhớ tới dáng vẻ mặt dày mày dạn của công tử tối hôm
qua, động tác chải đầu cho Tạ Sơ Thần của Chiêu nhi
dừng lại, trong miệng cần nhắc: "Tối hôm qua là Tiêu
tiểu thư đưa người trở lại. Tối hôm qua công tử ôm chặt
hông của Tiêu tiểu thư không chịu buông tay, càng không
ngừng hướng về phía nàng kêu thê chừ, còn khóc kêu cầu
xin Tiêu tiểu thư đừng đi."

Thê, thê chừ?

Mắt phượng trong suốt xinh đẹp lộ ra tia ngượng ngùng y
như đứa bé, Tạ Sơ Thần không khỏi nỉ non, hai tiếng
này vẫn luôn giấu kín trong lòng cuối cùng cũng dám nói
ra, khuôn mặt như ngọc lập tức đỏ ửng một tầng.

"Cuối cùng còn ỏi hết lên người Tiêu tiểu thư!"

Chương 14: Hẳn Không Phải Phu Lang Của Ta?

Nửa câu sau của Chiêu Nhi như búa tạ đánh lên đầu Tạ Sơ Thần, khiến tâm tình Hấn thay đổi hoàn toàn, từ vui đến quên cả trời đất chuyển sang kinh hoảng tột độ, sắc mặt trắng bệch, hấn cả lăm hỏi: “Vây, vậy... thê chủ, nàng... phản ứng ra sao?”

Nhớ tới hành động mất mặt tối qua của Tạ Sơ Thần, Chiêu Nhi tròn trĩnh mắt nhìn hấn, nói: “Nếu là người, người sẽ làm gì, Tiêu tiểu thư đương nhiên rất tức giận, nàng xoay người bỏ đi, còn nói chừng nào sức khỏe người tốt lên thì mau chóng cuốn gói về Tạ gia. Thiếu gia, chúng ta trở về đi... Hiện tại người trên kệ dưới Tiêu gia ai nấy đều chế cười người mặt dày mày dạn muốn gả cho Tiêu tiểu thư, cứ để họ bàn ra tán vào như vậy, đợi đến lúc mọi chuyện truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng không tốt tới danh tiếng của thiếu gia!”

Tối qua sau khi Tiêu Văn bị ới đẩy người, chẳng những không trách cứ Tạ Sơ Thần, mà người lại là dịu dàng lau tay lau mặt cho Tạ Sơ Thần, trước khi đi còn thân thiết dịch góc chăn cho hấn. Khi đó Tiêu Văn cho là Chiêu Nhi ngủ, không ai chăm sóc Tạ Sơ Thần, cho nên một mực yên lặng chăm sóc, cho đến giờ Mẹo mới rời khỏi.

Nàng không hề nghĩ đến ngay từ lúc nàng ôm Tạ Sơ Thần say mềm trở về phòng thì Chiêu nhi đã tỉnh, một mực bên cạnh lặng lẽ rình coi.

Hành động nhu tình yêu thương của Tiêu Văn khiến Chiêu nhi luôn luôn ghét nàng thay đổi rất nhiều, nhưng vừa nghĩ tới Tiêu Văn làm thuần thực như thế, vừa nhìn đã biết là thiếu nam Tử Đồ lời ngon tiếng ngọt. Công tử nhà hấn dẫu, mới có thể bị loại nhu tình dối trá này lừa gạt!

Chỉ cần nghĩ đến việc Tiêu Văn bên ngoài phong lưu có tiếng, bây giờ còn sáng cười chính thất, tối lại ôm ấp thiếu gia nhà hấn, thái độ như trên bảo, trong lòng Chiêu Nhi liền cảm thấy khinh thường, có thể nói chán ghét tận xương. Loại nữ nhân đa tình sáng người này, trưa người kia, càng không đáng để thiếu gia của hấn rút ruột rút gan, bóc hết chân tình!

Hấn tuyệt đối không trơ mắt nhìn thiếu gia rơi vào hố lừa Tiêu Văn này!

Vì thế, Chiêu Nhi vẫn cho là công tử nhà mình bị Tiêu Văn dung lời ngon tiếng ngọt lừa gạt, cố ý ác độc hóa Tiêu Văn, hi vọng thiếu gia nhà mình sau khi nghe những lời này sẽ nhận ra bản chất thật sự của nữ nhân ác độc đó, sau đó chết tâm với nàng!

Tạ Sơ Thần vẫn luôn muốn thay đổi ấn tượng của mình trong lòng Tiêu Văn, ai ngờ mình càng làm càng hỏng, bây giờ thì tốt rồi, càng làm nàng chán ghét thêm! Hấn gấp đến độ trán đầy mồ hôi, mặc lại quần áo cũ, cũng không thèm ăn sáng, vác nguyên bộ mặt lơ đãng say rượu ba chân bốn cẳng chạy vào đại sảnh.

Lúc Tạ Sơ Thần chạy đến, đã nhìn thấy tất cả người Tiêu gia đã tề tựu đầy đủ trong đại sảnh. Không biết đang bàn chuyện gì mà mặt ai nấy cũng căng thẳng, không khí ngột ngạt và áp lực bao trùm toàn bộ đại sảnh khiến hấn bất giác rùng mình.

Tạ Sơ Thần chợt dạ ngó nghiêng ngó dọc vài lần, bị ai phát hiện mình là người

cuối cùng đến, không khỏi nản lòng thoái chí.

Nhưng mà, khi tầm mắt hấn chạm vào người thiếu nữ khí phách bừng bừng, vẻ mặt nghiêm trang đang ngồi trong đại sảnh thì ánh mắt hấn đã không nghe theo chỉ nhân điều khiển, đóng cọc trên người Tiêu Văn.

Không biết là tinh nhân trong mắt hóa Tây Chi, hay do Tiêu Văn sau khi sống lại khí chất hoàn toàn thay đổi.

Giờ phút này, mái tóc mềm mại làm nổi bật lên da thịt nhẵn nhụi như bạch ngọc của Tiêu Văn, một bộ váy lụa màu hồng, nhìn nàng có vẻ cao quý thanh nhã. Dung mạo như thiên tiên không giống thường ngày bình thường nhiều son dầu phấn, mà là thanh nhã như Naa Mi, đôi môi

thoa nhẹ một chút son. Rõ ràng trang phục đơn giản vô cùng, nàng lại khó nén cười chặc đoan trang, hoàn toàn không có kiêu căng và xa hoa lãng phí của những ngày trước.

Tạ Sơ Thần chưa từng thấy Tiêu Văn như vậy, mà như vậy, lại cho hắn thêm dũng khí.

Đợi đến khi hắn hít sâu mấy hơi muốn đi vào thì bên trong truyền đến một giọng nói hắn quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, lạnh lẽo thấu xương khiến bước chân của hắn bị đóng băng ngay tại chỗ.

“Mẫu thân, chuyện không như mọi người nghĩ, ngọc bội là do Tạ thiếu gia nhặt được, con không có tặng cho hắn, cho nên hôn sự này không tính. Con nói là sự thật, con chưa bao giờ nghĩ đến chuyện lấy Tạ thiếu gia. Tổ phụ giữ Tạ thiếu gia lại khiến con rất khó xử.”

Tiêu Văn nhìn Tiêu Ngọc Dung, ánh mắt trong vắt như hồ thu: “Trong lòng con chỉ có Thục Mặc, ngoài Thục Mặc ra không thể chứa bất kỳ ai. Con biết chuyện xảy ra đã làm mẫu thân và tổ phụ thất vọng rất nhiều. Chỉ vì con sợ mẫu thân và tổ phụ không thừa nhận thân phận Thục Mặc, mới sai người làm giả ngọc bội.”

Tiêu Văn cúi gập người xuống: “Mẫu thân, tổ phụ. Con thật sự xin lỗi hai người.”

Tiêu Văn nói hai câu vút bỏ toàn bộ trách nhiệm xuống sông, sau khi tạ lỗi với Tiêu Ngọc Dung và Trần lão thái công xong, nàng quay đầu lại nói với Quý Thục Mặc, giọng điệu cũng thành khẩn như khi nói chuyện với hai bậc trưởng bối: “Thục Mặc, căn bản ta

không muốn cười hắc, là hắc nhất được ngọc bội, thấy Tiêu gia nhiều tiền nổi lòng tham, trăm phương ngàn kế, mặt dày mày dạn muốn gả cho ta! Cả đời... ta chỉ yêu một mình Thư Mặc, sẽ không cười người nào khác, càng không lấy Tạ Sơ Thần tâm tư rắn rết. Hắc không cam lòng làm loạn trong ngày đại hôn, mục đích muốn chia rẽ cảm tình của hai ta! Thư Mặc, người đừng hiểu lầm, trúng kế của ta.”

Những lời này, Tiêu Văn nói ra cực kỳ lưu loát, lại hợp tình hợp lý, bất cứ ai nghe được cũng đồng tình nàng số khổ, bị một nam nhân vô liêm sỉ quấy rầy.

Kiếp trước, Tiêu Văn chính là mắt mù tâm mù nhận định như vậy. Sau khi Tạ Sơ Thần bị lỏng, Tiêu Văn liền dùng trăm phương ngàn kế che giấu, nhưng chỉ được nửa tháng kết cục vẫn bị Tiêu gia và Quý Thư Mặc phát hiện, Tiêu Văn liền bày ra bộ mặt thê lương thống khổ “Giải thích” mọi chuyện, còn không ngừng nhấn mạnh nỗi oan ức thấp tận trời xanh của nàng, trước mặt mọi người đổ hết mọi tội lỗi lên đầu Tạ Sơ Thần, chửi bới hắc thậm tệ, cái gì mà một nam nhân vô liêm sỉ, tâm cơ vô hạn thủ đoạn có thừa, còn vu cho hắc là tên trộm ngọc bội gia truyền của Tiêu gia, nhiều lần đay nghiến hắc trở tráo bày trăm phương ngàn kế rắp tâm gả vào hào môn.

Từ đó về sau, Tạ Sơ Thần bị mọi người trong Tiêu gia khinh thường, ngay cả hạ nhân đều tranh thủ khi dễ hắc. Tình cảnh hắc sống trong Tiêu phủ quả thật không bằng kiếp heo chó.

Tiêu Văn nhớ rõ, khi đó nàng rõ ràng nhìn thấy người hầu bắt nạt Tạ Sơ Thần, mắt diếc tai ngo, thậm chí còn

ác độc cười nhạo hần, cười hần có ghê mà bày đặt ăn thịt thiên nga!

Nhớ đến những lời nói vô tình của mình, nhớ đến những hành động bạc bẽo của mình, mũi của Tiêu Văn bắt đầu cay cay.

Đỉnh như người đã từng sống một lần thì cảm xúc đặc biệt khó không chế. Tiêu Văn cảm thấy mình là thiên hạ đệ nhất đầu đất, lúc nên quý trọng thì không quý trọng, khi tình thế bất lực phải buông tay thì lại khó chịu. Nơi sâu thẳm trong tâm hồn gào thét muốn giữ lại.

Con người, chung quy vẫn quá ích kỷ.

Tiêu Văn hối hận, nàng hối hận muốn điên lên, toàn thân khó chịu như bị ngàn vạn côn trùng cắn, khổ sở đến mức nàng muốn gào thét to, nhưng lại không thể. nàng chỉ biết cúi đầu, người ngoài nhìn như nàng đang ăn năn sám hối với tổ phụ, với mẫu thân, với phu lang mới cưới nhưng không ai nhận ra nàng đang che giấu ánh mắt sưng đỏ như quả óc chó, Tiêu Văn cắn chặt răng, không chế toàn thân mình run lên. Những chuyện thương tâm máu chảy đầm đìa vốn đã được cất giấu sâu dưới đáy lòng nay lại bị khơi ra một lần nữa, làm tim như bị ngàn châm đâm vỡ nát.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sủng Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 15: Hần Không Phải Phu Lang Của Ta? (Tiếp)

Con người, chung quy vẫn quá ích kỷ.

Tiêu Văn hối hận, nàng hối hận muốn điên lên, toàn thân khó chịu như bị ngàn vạn côn trùng cắn, khổ sở đến mức nàng muốn gào thét to, nhưng lại không thể. nàng chỉ biết cúi đầu, người ngoài nhìn như nàng đang ăn năn sám hối với tổ phụ, với mẫu thân, với phu lang mới cưới nhưng không ai nhận ra nàng đang che giấu ánh mắt sưng đỏ như quả óc chó, Tiêu Văn cắn chặt răng, không chế toàn thân mình run lên. Những chuyện thương tâm máu chảy đầm đìa vốn đã được cất giấu sâu dưới đáy lòng nay lại bị khơi ra một lần nữa, làm tim như bị ngàn châm đâm vỡ nát.

Bên ngoài, toàn thân Tạ Sơ Thần như cứng đờ, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, tay siết chặt nắm cửa. Lúc này Tạ Sơ Thần thật sự muốn quay đầu bỏ chạy, nhưng người hắn như đã mọc rễ, chẳng thể nào cử động được. Giọng nói từ bên trong vọng ra rất rõ ràng:

“Loại nam nhân tiếng xấu lan xa làm sao xứng làm phu lang của Tiêu Văn ta!” Tiêu Văn cúi gầm mặt, giọng nói Tiêu Văn lớn hơn vài phần. Nói xong câu đó, nàng ngẩng mặt lên, quay sang nhìn thẳng vào mắt Quý Thư Mặc cười nói: “Chỉ có Thư Mặc mới không tham luyện tài sản Tiêu gia chúng ta, thật lòng thật dạ tốt với ta.”

Tốt đến đây ta vào chỗ chết!

Quả nhiên con người có những nội lực tiềm tàng mà không ai ngờ được. Tiêu Văn đến tột cùng không biết mình đã nhin nôn bao nhiêu lần mới có thể nói một câu trái lương tâm như vậy. Nàng không cần biết khi Quý Thư Mặc nghe được câu nói hèn mọn này của nàng sẽ âm thầm chột dạ, hay đắc chí cười nhạo nàng ngu xuẩn. nàng chỉ biết, câu nói đó là nàng đang nói về một người nam nhân khác. Người nam nhân đã dùng toàn bộ trái tim để yêu nàng, người con gái thật sự yêu nàng dù cho nàng có là một Tiêu Văn bị người đời tha mạ, dù cho nàng có là tên tử tù dơ bẩn.

Hắn đã cho nàng tất cả. Vậy mà nàng... Điều duy nhất mà nàng có thể lúc này là cho hắn một cuộc sống hạnh phúc...

Từ bỏ Tạ Sơ Thần, trả thù Quý Thư Mặc, để cho Quý Thư Mặc nếm tư vị vì yêu bi ai, vì yêu tuyệt vọng...

“Ngươi, ngươi nói cái gì, thiếu gia nhà ta mới không phải người như vậy!” Không chờ những người khác có phản ứng, Chiêu Nhi đã tức đến trào máu họng, hân ta hùng hổ sấn đến trước mặt Tiêu Văn, chỉ vào mũi nàng tức giận mắng.

Từ nhỏ tới lớn, Tạ Sơ Thần được cưng chiều thành hư, bên ngoài là thư đồng cận thân, thực chất là bạn tốt duy nhất của hắn, Chiêu Nhi cũng từ từ đường thành tính tình điệu ngoa bốc đồng.

Đây là Tiêu gia, không phải Tạ gia, huống chi ở Tạ gia Chiêu Nhi cũng chỉ là kẻ hầu người hạ, chỗ nào cho phép hắn ta lớn giọng quát nạt người bề trên. Hắn ta lại vẫn đỏ mắt, nổ pháo liên thanh vào Tiêu Văn: “Rõ ràng là ngươi, hèn hạ, hạ lưu, vô sỉ! Nếu không phải lúc trước dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ thiếu gia nhà ta sao ngươi có thể chung tình với ngươi, đến cả thiếp

thất cũng chấp nhận làm, sau đó ngươi vô lương tâm phái người khi dễ thiếu gia, thiếu gia có trách ngươi lời nào không! Ngươi làm hại thiếu gia lòng thiếu gia còn rất vui vì nghĩ ngươi đã chấp nhận ngươi. Vậy mà ngươi!!

Ngươi... ngươi đồ nữ nhân vô lương tâm này chỉ biết ăn hiếp thiếu gia!” Gò má Chiêu Nhi đỏ lên, giọng điệu càng lúc càng tức giận.

Mỗi một câu Chiêu Nhi nói ra, thân thể Tiêu Văn càng thêm một chút, bị nhục nhã, bị hạ nhân khi dễ, bị lòng, những việc này là do một tay nàng gây nên, làm sao nàng không biết chứ, nhưng bây giờ nghe tới tai lại giống như thanh kiếm thép, xuyên thấu vào da thịt nàng từng phân một. Cảm giác lòng ngực bị đè nén đến đau buốt như thế này gọi là tội lỗi.

Vân Yên nhìn Chiêu Nhi, ra hiệu hắn ta đừng nói nữa.

Tên ngốc, nói nhiều thế làm gì? Đây là đang khoe thành

tích của thiếu gia nhà người sao?

Nếu tiểu thư đã quyết tuyệt tình, những lời Chiêu Nhi nói ra sau này sẽ trở thành tảng đá ngáng đường nhân duyên Tạ Sơ Thần mất!

Sắc mặt Chiêu Nhi đang căng thẳng, nhìn biểu cảm lo lắng trên mặt Vân Yên, bao nhiêu cảm phần lập tức linh phục xuống.

Chiêu Nhi quay đầu nhìn Tạ Sơ Thần đang đứng chết trân tại chỗ, trong lòng thầm thấy may mắn: may mắn thiếu gia tới, nghe được mấy lời này, bằng không sẽ bị nữ nhân xấu xa này lừa thê thảm!

Nghĩ như vậy, hắn dè dặt liếc nhìn thiếu gia nhà mình một cái, chỉ cần thiếu gia nhà hắn hô một tiếng, cho dù phải mất mạng hắn cũng phải cào tằm đòi tổ tông nữ nhân sở khanh đó xuống.

Chiêu Nhi lòng tràn trề ý chí ra trận giết địch lại thấy thiếu gia nhà mình ngây ngốc đứng tựa cửa, hốc mắt đỏ ngầu, vẻ mặt mệt mỏi, cả người không còn chút tinh thần nhìn chăm chăm vào Tiêu Văn.

Môi hắn mấp máy nhưng từ đầu đến cuối không thể thốt ra một lời hoàn chỉnh.

Tiêu Văn vô thức lặp lại động tác của Tạ Sơ Thần. Nàng khẽ mím môi, trong mắt thoáng hiện nét đấu tranh, cuối cùng lại liến mắt.

Nàng hoàn toàn không ngờ được Tạ Sơ Thần sẽ xuất

hiện ở chỗ này, lại càng không thể ngờ hẳn đứng đó nghe được những lời tuyệt tình của nàng.

Nàng hít sâu một hơi, ánh mắt đen sâu không thấy đáy thoát cái trở nên mông lung, sự đau đớn lộ rõ không cách nào xóa bỏ. Trong cuộc sống của nàng, chưa từng có quyết định nào khiến nàng cảm thấy đau đớn như thế. Tại sao? Rõ ràng đã tự nhủ với bản thân phải làm ra quyết định, nhất định phải làm cho Tạ Sơ Thần rời xa mình, tìm kiếm hạnh phúc mới, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt thiếu niên tái nhợt dựa cửa, lộ dáng yếu đuối nhu nhược, có thể ngã bất cứ lúc nào, trong lòng nàng trào lên một thứ tình cảm chưa từng cảm nhận qua.

Tim, đau, đau quá! Nàng không biết từ khi nào bản thân nhìn thấy gương mặt thống khổ của hắn thì tim nàng lại đau như vậy, khổ chịu như vậy! Thân hình nàng vì đau khổ vô cùng mà run nhè nhẹ, nàng muốn há miệng, lại phát hiện cổ họng mình không phát ra tiếng nào!

Tiên Văn nhíu chân mày, vẻ mặt thoáng hiện nét thống khổ nhưng rất nhanh biến mất, nhanh đến nỗi ngay cả Văn Yên tâm tư tinh tế từ đầu đến cuối luôn quan sát phản ứng của nàng cũng không kịp nắm bắt. Bàn tay giấu trong tay áo dùng sức nắm chặt, nàng đứng dậy, bước ra khỏi ghế, đi về phía Tạ Sơ Thần, dùng giọng điệu lạnh như băng trào phúng: “Nói tạ thần hạ vô sỉ hạ lưu, vậy xin hỏi Chiên Nhi công tử ta hạ lưu với thiếu gia nhà cô lúc nào, ta nhớ không lầm hôm qua mới lần thứ hai chúng ta gặp mặt.”

Nàng tàn nhẫn nhìn người nam nhân trước mặt đã không còn sức lực phản kháng, giọng điệu khinh thường càng dày, ánh mắt lạnh lùng càng sâu. “Nếu không phải bản thân ta gặp mặt.”

chân gheo trong mái cang sâu. Tiều không phải như không biết xấu hổ, quần lấy ta ép buộc ta lấy hấn, người cảm thấy với danh tiếng tệ hại của thiếu gia nhà người, điều ngoa danh đó, còn là phé vật cầm kỳ thư hoạ công dung ngôn hạnh chẳng ra gì, bản tiểu thư sẽ để ý đến hấn sao?! Bản tiểu thư có ép buộc hấn nhảy qua chấu than sao? Chính là hấn bất chấp mọi thứ, hấn bị lòng không phải lỗi của bản tiểu thư. Là tự hấn đa tình, đối với ta yêu thương nhưng nhớ, dây dưa không dứt!”

Tiêu Văn nói năng hùng hồn, lý lẽ danh thép, khiến Chiêu Nhi ghen ứ cổ không thốt được lời nào. Hấn chỉ biết tức giận chỉ vào Tiêu Văn: “Người người người...”
Mãi cũng không thể mắng ra một câu.

Tạ Sơ Thần kinh ngạc nhìn Tiêu Văn, trong mắt tràn ngập sương mù, hấn muốn nói gì đó để xua tan sự ngột ngạt khó chịu đang ăn mòn tâm hồn mình nhưng nita ngày cũng không nói nên lời. Hấn nhìn chăm chăm Tiêu Văn ôn nhu hỏi hấn Quý Thư Mặc: “Thư Mặc, hôm nay lại mặt, người thư nhìn những lễ vật ta đã cất công chuẩn bị, xem xem có vừa ý món đồ gì hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sủng Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: “ Lễ Vật ” Lại Mặt Của Tiêu Văn

Tiêu Văn nói lời dịu dàng, ánh mắt quan tâm, không làm Tạ Sơ Thần hâm mộ một chút nào, lại khiến hấn chua xót khổ sở.

Hấn có chút không cam lòng, buồn bã mở to ánh mắt dần dần ửng hồng, đôi tay ở trong tay áo nắm thật chặt, muốn epd những giọt nước mắt đang đảo quanh học mắt chảy ngược vào. Ánh mắt của hấn hết sức chán nản, ngược mắt nhìn Tiêu Văn, trong ánh mắt phức tạp dâng lên khổ sở và nỗi khổ riêng

Tiêu Văn hoàn toàn không biết, một câu nói tùy tiện của nàng, đã đập nát toàn bộ thành trì vững khí mà Tạ Sơ Thần trăm cay nghìn đắng dựng lên.

“Người đâu, mau mời hai vị thiếu gia hồi phủ, đừng đứng ngốc ở Tiêu gia lâu quá, lại ảnh hưởng đến thanh danh của quý tiểu thư, còn làm hại Thư Mặc hiểu lầm ta.”

Tiêu Văn nói xong câu đó, vội vàng quay mặt đi chỗ khác, tránh đi ánh mắt ai oán của Tạ Sơ Thần, cũng che đi nửa gương mặt thống khổ không cách nào kìm nén nổi của nàng, càng che đi ánh lệ trong mắt nàng: Tạ Sơ Thần, mau chán ghét ta, mau căm hận ta! Mau rời khỏi Tiêu gia! Đừng tìm kiếm giống như kiếp trước, ngu ngốc như trước. Ta căn bản không xứng làm thê chủ của người.

Nghe những lời khinh miệt của Tiêu Văn với Tạ Sơ Thần, trên dưới Tiêu gia ai nấy đều chấn động.

Tiêu Văn là ai chứ? Căn bản chỉ là một tiểu thư con nhà giàu ngang ngược phách lối chỉ biết suốt ngày ăn chơi tầm hoa bắt bướm, nếu không phải gặp được Quý Thư Mặc, trong kinh thành không biết có bao nhiêu thiếu niên nhà lành bị nàng đùa giỡn mất mặt, thậm chí những nam tử đã có thê chủ mà có dung mạo xinh đẹp, Tiêu Văn cũng sẽ rục rịch.

Thế cho nên mấy thiếu niên đến tuổi cập kê vừa nghe Tiêu Văn muốn đi dạo phố, sợ tới mức trốn trong nhà đóng chặt cửa, có người còn cố ý bôi nhọ làm xấu mình.

Cả kinh thành chỉ có độc nhất một người Tiêu Văn không bao giờ chọc ghẹo, người đó chính là Tạ thiếu gia Tạ gia, cũng không phải do Tiêu Văn tốt lành gì, mà là, tiếng xấu của Tiêu Văn và Tạ Sơ Thần quá thực tám lạng nửa cân, cho nên Tiêu Văn luôn khinh thường đứng chung. Nàng chỉ thích nam nhân tài sắc vẹn toàn, tỷ như kinh thành đệ nhất tài tử Quý Thư Mặc.

Hôm qua náo loạn một trận, mọi người đều cho rằng, Tiêu Văn rút cuộc quơ độc thảo về phía Tạ Sơ Thần “chỉ có sắc mà không có tài”, chọc Tạ Sơ Thần điên lên, đại náo tiệc mừng. Ai biết bọn họ lại là lần thứ hai gặp mặt?! Hơn nữa nghe khẩu khí khinh thường của Tiêu Văn, tất cả đều là Tạ Sơ Thần tự mình đa tình, yêu thương nhưng nhớ, mặt dày mày dạn bám theo nàng?!

Thật sự là gặp quỷ mà! Lại có người coi trọng đệ nhất hoàn khổ đệ tử kinh thành? Ánh mắt kiểu gì thế này...

“Ta mới sợ người làm ô uế danh dự thiếu gia nhà ta!” Chiêu Nhi mắng một tiếng, kiêu ngạo hất cằm “Thiếu gia, chúng ta đi!”

Chiêu Nhi lôi kéo Tạ Sơ Thần, lại phát hiện hắn như cọc gỗ cứng ngắc đứng yên một chỗ, không nhúc nhích.

“Còn đứng đó mặt dày không chịu đi?” Nhìn Tạ Sơ Thần giả vờ kiên cường như vậy, trong lòng Tiêu Văn vạn phần khó chịu. Nàng nhíu mày, quay sang Quý Thư Mặc vẫn đứng một bên dùng ánh mắt ghét bỏ nhìn nàng, nhẹ nhàng nắm cổ tay hắn: “Thư Mặc, chúng ta đi thôi, ta nôn nóng muốn bãi kiến nhạc phụ nhạc mẫu...”

Quý Thư Mặc hoàn toàn không để ý Tiêu Văn có khúc mắc tình cảm với ai, ngược lại, Tiêu Văn càng nhiều nợ phong lưu, càng có nhiều nam nhân vây quanh nàng, hắn càng mừng vì trút được gánh nặng. Sau này không bị nàng bám theo quấy rầy càng tự do tự tại.

Cũng là nam nhân, thấy Tiêu Văn bạc tình bạc nghĩa như thế, từ tận đáy lòng Quý Thư Mặc càng thêm chán ghét nàng, hắn nhìn không được hất tay Tiêu Văn ra, muốn kéo giãn khoảng cách với nàng, ai biết, lại bị Tiêu Văn nắm chặt cổ tay, dùng sức kéo hắn vào trong ngực.

Không phải dịu dàng nắm lấy, càng không phải thân mật mười ngón đan xen, mà là dùng sức nắm, hoàn toàn không cho hắn cơ hội cự tuyệt, gần như bóp nát cổ tay của hắn.

“Thư Mặc, về lễ vật hồi môn, ta nghĩ, cha mẹ ngươi nhất định vừa lòng...”

Lời nói ôn nhu đến cực điểm khiến Quý Thư Mặc cả người không rét mà run, luôn cảm thấy đằng sau lời ngon tiếng ngọt đó là sự lạnh lẽo đáng sợ, báo hiệu một cơn mưa giông bão sắp ập ụp kéo đến...

“Thư Mặc, cảm lạnh sao? Đang bình thường sao lại run bần bật thế kia?” Về mặt Tiêu Văn lo lắng, kéo Quý Thư Mặc vào trong ngực, đồng thời xoa bàn tay lạnh như băng của hắn.

Tiêu Văn lại nhìn Tạ Sơ Thần một cái, rồi xoay người ôm Quý Thư Mặc rồi khỏi, ẩn giấu dưới tay áo là năm ngón tay đang siết thật chặt, cố nén nỗi đau đón giờ đây đang ăn mòn toàn bộ phủ tạng của nàng.

Đau dài không bằng đau ngắn! Hãy để tơ tình hoàn toàn chặt đứt từ đây!

Tạ Sơ Thần lẳng lặng nhìn bóng dáng hai người “Ân ân ái ái” đi xa, lệ đọng trong mắt từ từ rơi xuống, tan vỡ trong không khí. Tạ Sơ Thần nhìn Quý Thư Mặc mặc trường bào xanh nhạt, thanh nhã cao quý. Còn mình... Váy áo nhàn nhạt, chân đi tập tễnh, bị người chán ghét...

Chiêu Nhi giúp Tạ Sơ Thần lau gương mặt chẳng biết lúc nào đã ướt sũng, hắn quay qua trừng mắt nhìn chăm chăm khinh bỉ thiếu gia hắn, lòng hết sức căm phẫn. Mấy người này thật quá đáng. Thấy người ta thất thế, đã không thương xót thì chớ còn bày ra bộ mặt khinh miệt. Cả người Chiêu Nhi sôi sùng sục, chịu hết nổi lên tiếng: “Thiếu gia, chúng ta trở về đi.”

“Trở về, trở về nơi đó...?” Lòng tan nát muốn rơi lệ, nhưng hắn cố gắng đè nén, không muốn lộ ra giọng nghẹn ngào.

Chiêu Nhi gấp đến độ dậm chân: “Tất nhiên là về nhà rồi! Người mất tích một đêm, chính quân ở nhà nhất định rất lo lắng!” Hắn không rõ, rút cuộc thiếu gia của mình bị làm sao, đường đường đại thiếu gia cao quý không làm, lại cứ nhất định muốn chạy đến Tiêu gia tự rước lấy nhục, hơn nữa còn là bức hôn loại nữ nhân cạn bã như Tiêu Văn!

Tạ Sơ Thần nhìn Chiêu Nhi, sắc mặt tái nhợt như tuyết. Về nhà...? Nhà, nơi nào

còn nhà của hắn...

Cuối cùng, hắn cười khò một tiếng, lẩm bẩm: “Được, chúng ta về nhà đi.”

Sau đó cả người gần như dựa hoàn toàn vào Chiêu Nhi, hai chân tờ khập khễnh rời khỏi Tiêu gia.

Theo phong tục Đông Ngụy, chỉ một số ít chính thê được thê chủ hết mực sủng ái mới được cùng thê chủ đem theo hậu lễ về nhà mẹ đẻ ngay hôm sau sau đại hôn. Trắc thê và thị thiếp phải ba ngày sau mới được lại mặt, hơn nữa thê chủ sẽ không đi cùng.

Sau nửa canh giờ, Tiêu Văn nắm tay Quý Thu Mặc bước xuống xe ngựa, từ xa đã thấy Quý phụ mẫu đứng chờ trước cổng.

Vừa thấy Tiêu Văn tới, Quý mẫu nhanh chân bước lên phía trước, thân mật nắm tay Tiêu Văn, ánh mắt thỉnh thoảng đảo tới đảo lui trên cái đồng trọng lễ Tiêu Văn mang đến, cười nói: “Văn Nhi, chẳng qua là về nhà ăn bữa cơm, cần gì mang nhiều lễ vật như vậy?”

“Không biết nhạc phụ nhạc mẫu thích cái gì, tiểu tể thuận tay mang đến vài món đồ quý trong phủ.”

Tiêu Văn hào phóng vỗ tay ra hiệu, ngay lập tức đám người hầu đem tất cả những hộp quà chất đầy trên xe xuống. Máy trăm cái mở ra cùng lúc, bên trong đều là ngọc Phi Thuỷ thượng đẳng và đủ thứ kỳ trân dị bảo trăm năm hiếm gặp. Minh châu diễm sắc rực rỡ loá mắt càng thu hút nhiều ánh mắt hâm mộ của những người dân vây xem.

Còn trong mấy cái rương phía sau chính là đồ cổ vô giá và tranh chữ!

Vừa thấy bức tranh chữ Nhan Chân Khanh, ánh mắt Quý mẫu sáng ngời. Khi cặp mắt sáng quắc như điều hâu của nàng ta dừng trên những món đồ cổ rực rỡ muôn màu và bức tranh chữ rồng bay phượng múa thì hạnh phúc muốn ngất đi.

Quý mẫu tên là Quý Diệu Phong, là hộ bộ thị lang, thuộc dòng quan tứ phẩm. Bổng lộc hộ bộ thị lang không nhiều, Quý Diệu Phong lại có sở thích sưu tầm nhiều đồ cổ trân quý và tranh chữ, dẫn đến Quý phi thường xuyên thu không đủ chi.

Tiêu Văn vì muốn lấy được Quý Thư Mặc từng dùng nhiều cách lấy lòng Quý gia, dỗ nhạc mẫu vui vẻ, tỳ như tại lúc Quý phi gặp khó khăn, tặng cho Quý phi một tiệm gạo và một cửa hàng vải. Tỳ như biết được Quý Diệu Phong thích sưu tầm đồ cổ và tranh chữ, nàng không ngại hao tốn hai ngàn lượng hoàng kim, dâng lên không ít tuyệt thế trân quý.

Hiện tại, hai gian cửa hàng này càng ngày càng kinh doanh phát đạt, Quý Diệu Phong liền gả bán Quý Thư Mặc cho Tiêu Văn, coi như trả ơn, vì thế Quý Thư Mặc “cực kỳ không tình nguyện” gả cho Tiêu Văn.

Bây giờ ngẫm lại, việc Quý phi gặp khó khăn tài chính xem ra có chút hoang đường, rất có khả năng là Quý gia cố ý tạo ra lý do bòn rút tiền của nàng, sau đó thuận nước đẩy thuyền để Quý Thư Mặc vào Tiêu gia làm nội gián. Dù sao một người từ nước tới nay luôn chán ghét mình

đột nhiên vào một ngày nào đó đáp ứng mình câu hôn, thật làm người ta hoài nghi. Đợi sau khi trở về, nàng phải sai Vân Yên đi điều tra kỹ lưỡng mới được.

Nhìn trân phẩm mình không cần bỏ tiền ra mà cũng có được, Quý Diệu Phong phấn khởi đến ngu luôn, ông ta lấp lả lấp lả nói: “Vân Nhi, con quả thực quá lãng phí rồi...”

Kiếp trước, Tiêu Văn ngu ngốc cho rằng, mình cố gắng kết cục cũng đã làm cho vị nhạc phụ này thật lòng thích mình. Nhưng vừa rồi, khi nàng mới vừa đặt chân tới cửa, thái độ của nàng ta nhìn bề ngoài như thân thiết khăng khít, nhưng chỉ cần để ý quan sát một chút thôi, không khó nhận ra tia khinh miệt và châm chọc vô cùng rõ ràng trong mắt nàng ta. Chỉ đến khi nhìn thấy đồng quà cáp sau lưng Tiêu Văn thì hai mắt nàng ta mới rực sáng, vẻ mặt kích động.

Buồn cười là, kiếp trước Tiêu Văn lý giải vẻ mặt kích động này thành “nhạc phụ tốt” của nàng nhìn thấy nàng trở về thì hết sức vui mừng, còn tưởng rằng nàng ta luôn thương yêu nàng, coi nàng như con ruột thịt.

Kiếp trước quả thật nàng rất ngốc!

Hiện tại, nhìn đồ cổ và tranh chữ trân quý như vậy rơi vào trong tay mẫu thân của kẻ thù, lòng ngực Tiêu Văn vạn phần khó chịu, tiểu nhân trong lòng lại tao nhã nháy mắt ra.

Thấy ánh mắt Quý mẫu tham lam nhìn chăm chăm vào bức tranh chữ Nhan Chân Khanh, ngón tay lưu luyến

không rời sờ tới sờ lui, Tiêu Văn biết mà còn hỏi:

“Nhạc mẫu, người có thích bức Phan Chân Khanh không? Bức họa này là bất tích thật của Ngô Chu Tật, do Văn Nhi dùng vạn lượng hoàng kim mới mua được.”

“Văn Nhi, con đây là xem nhạc mẫu như người ngoài sao?” Trước mặt bao nhiêu người, Quý Diệu Phong cố ý làm ra vẻ khách sáo dối trá: “Hôm nay con có thể đưa Mặc nhi về lại mặt là ta rất vui rồi, cần gì tốn kém như thế, còn chuẩn bị nhiều nghi thức xã giao như vậy nữa?”

“Nhạc mẫu nói rất đúng. Ban nãy ở nhà, Văn Nhi cũng đã suy nghĩ thật lâu không biết khi về lại mặt nên đưa lễ vật gì mới có thể biểu đạt hết tâm ý của Văn Nhi đối với nhạc mẫu, cảm ơn nhạc mẫu đã sinh ra Thư Mặc, đã dạy dỗ hăng hái, con mới có thể có một phu lang tốt như vậy, cho nên hôm nay con cố ý chọn hết những trân bảo quý giá nhất Tiêu gia, dự định để nhạc mẫu tùy ý lựa chọn. Nay nhạc phụ đã nói vậy, sức nhớ nhạc mẫu trước giờ có tiếng thanh liêm, Văn Nhi thực sự rất áy náy, cảm thấy mình quá coi trọng nghi thức xã giao rồi, quả thực đã làm một chuyện vô cùng hồ đồ...”

Tiêu Văn về mặt áy náy “Là ta suy nghĩ không chu đáo, là ta sai”, nói ra những lời khiến Quý Diệu Phong giận đến nghiến răng: “Văn Yên, Hoa Hạ, thu lại tất cả mọi thứ đưa hết về phủ cho ta. Đừng để cho người ngoài hiểu lầm, cho rằng nhạc mẫu là đang bán nhi tử, chứ không phải là gả nhi tử. Nhạc mẫu của ta làm quan liêm khiết, trước nay luôn khinh thường những thứ nghi thức xã giao này!”

Tiêu Văn ra đòn sát thủ khiến người Quý gia trở tay

không kịp, nhất là Quý Diệu Phong trở mặt nhìn những trân phẩm rực rỡ muôn màu trước đó còn thuộc về mình từ từ đi xa, lại không thể ngăn cản.

Nếu bây giờ ông nhận những lễ vật này, chẳng phải trước mặt mọi người kêu rếu mình bán nhi tì sao?! Tự nhận mình làm quan không thanh liêm?!

Nhìn vọt chết đến miệng còn bay, người Quý gia tức giận bẻ khớp tay răng rắc. Khi nghe được những tiếng bần luận xôn xao đè nén ý cười từ người dân bốn phía, Quý Diệu Phong nhất thời mất hết mặt mũi, niềm nở lúc đầu lập tức tan thành mây khói: “Bên ngoài gió lớn, mau vào đi.”

Làm như không phát hiện sắc mặt Quý Diệu Phong đen hơn than và Quý Thư Mặc ra sức nháy mắt, Tiêu Văn mỉm cười, da mặt dày nói: “Đa tạ nhạc mẫu quan tâm.” Sau đó, nàng hơi cúi đầu tròn nghênh ngang, đường hoàng tiến vào Quý phủ.

Trong lòng Tiêu Văn không khỏi cười trộm, trong ngày lại mặt đem xe lễ vật về, e rằng nàng là người duy nhất tại Đông Ngụy.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sủng Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 17: Quý Thư Mặc Kinh Ngạc

Giờ cơm trưa, Quý Diệu Phong lúc đầu lạnh nhạt đi thẳng một nước vào nhà, lại đột nhiên ân cần gấp đồ ăn cho Tiêu Văn, còn dặn nàng ăn nhiều một chút. Tiêu Văn không nhịn được cười mĩa, nghĩ thầm lão hồ ly đó lại muốn bày trò gì, nàng làm ra vẻ thụ sủng nhược kinh, gương mặt si ngốc gấp đồ ăn cho Quý Thư Mặc.

“Thư Mặc, người ốm như vậy, nên ăn nhiều thịt một chút.”

Tiêu Văn gấp một miếng thịt ba chỉ đầy mỡ, không đếm xỉa Quý Thư Mặc mặt mày xanh lét, vui vẻ bỏ vào trong bát hắc. Sau đó, nàng làm bộ lơ đãng liếm liếm chiếc đĩa, rất có lòng dùng đôi đũa dính đầy nước miếng của mình gấp thức ăn đầy vào bát của Quý Thư Mặc.

Tiêu Văn gấp thật cao hứng, nàng bới bới chọn chọn trong mấy cái đĩa trên bàn, quyết ý kiếm cho được miếng ngon nhất cho Quý Thư Mặc, kết quả là, đĩa nàng hầu như đã đụng vào hết toàn bộ đồ ăn trên bàn.

Quý Thư Mặc ghét nhất chính là thịt mỡ, vừa đụng vào món gì có dầu mỡ liền muốn nôn. Mà hắc ta còn có bệnh sạch sẽ nghiêm trọng, bây giờ thì hay rồi, đồ ăn trên bàn đều dính nước miếng của Tiêu Văn. Nhìn đồ ăn chất cao như núi trong bát com, sắc mặt Quý Thư Mặc tái nhợt, nơi cổ họng mơ hồ có thứ gì muốn trào ra, ghê tởm tột độ, cảm giác thèm ăn nhất thời bay biến.

Trái ngược với Quý Thư Mặc cứng đờ bụng đĩa xuống, cả gương mặt xanh mét, bữa com này Tiêu Văn ăn thật là vui vẻ nha! Tay trái một cánh gà, tay phải một đùi gà, ăn như hồ điệp, điệu bộ này đều khiến mọi người Quý gia khinh bỉ, ngay cả Văn Yên và Họa Hạ khoanh tay đứng hầu hai bên cũng cảm thấy mất thể diện, chỉ muốn tìm cái lỗ nào chui xuống.

Sau khi quét sạch thịt trên bàn ăn, Tiêu Văn nhìn đĩa sườn xào chua ngọt Quý Thư Mặc thích ăn nhất, biết rõ còn hỏi: “Thư Mặc, sao ngươi không ăn?”

Quý Thư Mặc trầm mặt, không đáp, ánh mắt từ từ đông cứng lại, lạnh lùng nhìn nàng. Tiêu Văn lại cố ý lý giải ánh mắt hận không thể treo cổ nàng lên của hắc thành Quý Thư Mặc đang vô cùng yêu thương nhưng nhớ miếng dưa leo xào trên đĩa nàng.

Nàng bùng tình hiểu ra gấp miếng dưa thiếu chút nữa để vào trong miệng, chân chó đưa tới bên môi Quý Thư Mặc, giọng ngọt như mật ong: “Thư Mặc, đến, a a a ~”

Bên môi ẩm áp, Quý Thư Mặc nhu thuận quay qua, nhưng mới vừa nhìn, trên miếng dưa còn dính vệt nước không biết là nước sốt, hay là nước miếng Tiêu Văn. Trong nháy mắt, hắc ta nổi đầy da gà, vội vàng đẩy Tiêu Văn ra, cúi người muốn nôn.

Hắc nôn khan vài tiếng, sắc mặt càng thêm tái nhợt, lão đảo muốn ngã, ai nhìn vào cũng thương xót.

Biết rõ Quý Thư Mặc chán ghét mình đụng chạm, Tiêu Văn lại vô cùng chăm sóc vuốt sống lưng hắc, dùng sức ôm hắc vào lòng. Cảm nhận hắc khó chịu toàn thân run rẩy, nàng bày ra vẻ mặt lo lắng hỏi: “Thư Mặc, làm sao vậy? Khó chịu ở đâu?”

Quý Thư Mặc tránh được miếng thịt đầy mỡ của Tiêu Văn, nhưng cái bàn tay bản từng cầm chân gà đùi gà kia lại bám riết không chịu buông tha hắc ta, hết bỏ dọc lưng hắc ta, còn sờ lên mặt hắc ta!

Hắc ta lại muốn ói ra...

Tiêu Văn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Quý Thư Mặc lên, ánh mắt quét hắc ta từ trên xuống dưới, sau đó như nghĩ ra điều gì, kinh ngạc hỏi: “Ăn không được, còn nôn khan, toàn những triệu chứng mang thai. Nếu không phải tôi qua chúng ta...”

Một đạo sét đánh giữa trời quang, Quý Thư Mặc cả người run lên, trượt từ trong ngực Tiêu Văn ra, ngã ngồi trên mặt đất.

Tiêu Văn cố ý ngừng lại, sau đó cười mỉa, nói: “Cũng có thể bao tử có vấn đề, có cần mời đại phu hay không?”

Quý Hiểu Phong tim nhảy thình thịch, vội vàng cười cười giảng hòa: “Có thể thịt hôm nay quá nhiều mỡ, khiến Thư Mặc không thoải mái. Không cần mời đại phu làm gì.”

Bữa com này, người Quý gia ngồi ăn mà nhấp nhòm không yên, Quý Hiểu Phong có điều muốn nói càng nóng lòng như lửa đốt, ăn qua loa vài miếng đã sai người dọn dẹp, duy chỉ

có Tiêu Văn ăn uống no say, nằm trên ghế quý phi thỏa mãn vuốt bụng, khoan khoái ợ một cái rõ to.

Nhìn Quý Thư Mặc thống khổ, nàng cực kỳ vui vẻ, tâm mở nhạc khai hoa nhin không được ăn to uống lớn ~

Lúc Tiêu Văn nhàn nhã nghỉ ngơi, Quý Thư Mặc được Quý phu nhân về khuê phòng lúc chưa xuất giá. Bây giờ trong đại sảnh, chỉ còn Quý Hiểu Phong và ba nữ nhi của nàng ta.

Quý Thư Mặc là con nhỏ nhất của Quý gia, cũng là nữ nhi Quý Diệu Phong thương yêu nhất, được nàng ta dốc lòng bồi dưỡng. Quý Thư Mặc từ nhỏ đã được mệnh danh tài tử, người cười gần như đập nát của Quý gia, nhưng Quý Diệu Phong lại chân chân không gả Quý Thư Mặc đi. Bởi vì nàng ta cảm thấy, chỉ có hoàng tử tôn quý mới xứng với nữ tử bậc lỗi của nàng ta. Hiềm một nỗi, với thân phận bộ tộc thì lang tứ phẩm tếp riu của nàng ta, muốn Quý Thư Mặc làm chính phu của hoàng nữ, quả thực là vượt quá khả năng. Còn làm thiếp thất, lại cảm thấy thiệt thòi cho nữ tử nhà mình.

Vì thế, nàng ta liền bắt đầu xem xét, từ trong những người theo đuổi Quý Thư Mặc, chọn trúng trưởng tử Tiêu gia Tiêu Văn luôn ái mộ Quý Thư Mặc điên cuồng, lại dễ thao túng nhất.

Tiêu Văn theo đuổi Quý Thư Mặc ba năm, lấy lòng hẳn ta ba năm, Quý Diệu Phong hoàn toàn để trong mắt. Nàng ta làm bộ thân mật với nàng, bất quá là lợi dụng Tiêu Văn mưu xum vì mình, vì Quý gia kiếm lời mà thôi, trong lòng cực kỳ khinh thường Tiêu Văn mang đây tai tiếng.

Mà nàng ta, tuy trời sinh tính tình ngốc nghếch lỗ mãng, tuổi lại không còn nhỏ, nhưng nhờ có nữ tử huệ chất lan tâm (người thông tuệ, cao nhã, thanh khiết), nên từ một quan cừu phẩm nhỏ nhỏ cũng từ từ bò lên chức hộ bộ thị lang, lại còn được miễn phí tiệm gạo, tiệm vải và vô giá trân phẩm.

Hôm nay, Tiêu Văn mang theo Quý Thư Mặc hồi

môn. Kẻ si ngốc này luôn một lòng cầu cưới Quý Thư Mặc nay đã được toại nguyện tinh thần phần chấn nhất định dễ nói chuyện, vì thế, Quý Diệu Phong liền nhân cơ hội này, nói ra mục đích cuối cùng.

“Văn Nhi, đại tỷ của con tài hoa hơn người, thông minh lanh lợi, nhưng thất bại, chỉ là quan cữu phẩm nhỏ nhỏ ở Hàn Lâm viện...” Quý Diệu Phong sâu kín thở dài một hơi, ánh mắt chờ đợi nhìn Tiêu Văn, chờ đợi nàng như ngày xưa thông minh tiếp lời, ai biết Tiêu Văn vẻ mặt mờ mịt, nghe mà chẳng hiểu gì, nàng ta không khỏi cắn chặt răng, nói ra nửa câu sau: “Nghe nói, vị trí công lộ thi lạng đang thiếu người, Công lộ Thượng thư lại là bạn tốt của bên thông gia, chẳng biết có được không...”

Tiêu Văn hiểu ra gật gật đầu, nhưng rất nhanh lo lắng nói: “Từ cữu phẩm lập tức nhảy lên hàng tứ phẩm tựa hồ có hơi nhanh, hộ bộ không phải trống ghế chùi sự thất phẩm sao? Sao nhạc mẫu không trực tiếp tìm hộ bộ Thượng Thư nói chuyện, trái lại bỏ gần tìm xa?”

Tiêu Văn trong lòng cười lạnh, công lộ là công việc béo bở, chưởng quản các hạng mục công trình, các ngành nghề thủ công, đồn điền, thủy lợi, giao thông. Quý Diệu Phong trăm phương ngàn kế muốn đưa đại nữ nhi vừa bất tài lại tham tiền của mình vào công lộ, mà kiếp trước nàng vì việc này, ngu ngốc cãi nhau một trận với mẫu thân. Kiếp này, làm sao nàng có thể ngu ngốc phạm cùng một sai lầm như thế này nữa!

Thấy Tiêu Văn uyển chuyển cự tuyệt, trên mặt Quý Diệu Phong không nén được giận. Chúc quan thất phẩm

Hộ bộ, đương nhiên nàng ta cũng từng nỗ lực, nhưng sau mấy ngày khảo hạch, bị hộ bộ Thượng Thư cự tuyệt. Cho nên, nàng ta mới nghĩ tới mẫu thân Tiêu Văn là quan nhị phẩm. Với bảo bối của Tiêu Ngọc Dung, muốn đưa đi vào thì có khó khăn gì đâu?

Nàng ta dò la được, lần thi tuyển này cho dù Tiêu Văn không đậu, Tiêu Ngọc Dung đều sắp xếp cho Tiêu Văn một chức quan thất phẩm nhàn hạ tại bộ binh. Ngay cả loại ngu ngốc suốt ngày chỉ biết chơi bời lêu lổng như Tiêu Văn còn được làm quan thất phẩm, nàng ta đâu thể cam chịu để nữ nhi bảo bối của mình làm tên sai vặt nhỏ nhỏ hàng cứu phẩm tại Hàn Lâm viện được!

“Tam đệ muội, người có thể nói chuyện này với Tiêu bá mẫu không?” Quý đại tỷ nhìn không được xen vào, vẻ mặt nóng ruột nói: “Muội giúp ta chuyện này, tam đệ nhất định sẽ nhìn muội bằng cặp mắt khác xưa, về sau muội chính là đại ân nhân của Quý gia chúng ta!”

Tiêu Văn cười lạnh trong lòng. Tiêu Văn là bảo bối của Tiêu Ngọc Dung, nhưng Quý Thư Mặc lại không còn là bảo bối của Tiêu Văn, còn muốn mang Quý Thư Mặc ra dụ dỗ nàng, quả thực là ngây thơ!

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sủng Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Quý Thư Mặc Kinh Ngạc (Tiếp)

Nàng ta dò la được, lần thi tuyển này cho dù Tiêu Văn không đậu, Tiêu Ngọc Dung đều sắp xếp cho Tiêu Văn một chức quan thất phẩm nhàn hạ tại bộ binh. Ngay cả loại ngu ngốc suốt ngày chỉ biết chơi bời lêu lổng như Tiêu Văn còn được làm quan thất phẩm, nàng ta đâu thể cam chịu để nữ nhi bảo bối của mình làm tên sai vặt nhỏ nhỏ hàng cứu phẩm tại Hàn Lâm viện được!

“Tam đệ muội, người có thể nói chuyện này với Tiêu bá mẫu không?” Quý đại tỷ nhìn không được xen vào, vẻ mặt nóng ruột nói: “Muội giúp ta chuyện này, tam đệ nhất định sẽ nhìn muội bằng cặp mắt khác xưa, về sau muội chính là đại ân nhân của Quý gia chúng ta!”

Tiêu Văn cười lạnh trong lòng. Tiêu Văn là bảo bối của Tiêu Ngọc Dung, nhưng Quý Thư Mặc lại không còn là bảo bối của Tiêu Văn, còn muốn mang

Quý Thư Mặc ra dự đồ nàng, quả thực là ngây thơ!

“Nhưng...” Tiêu Văn mấp máy môi, đang muốn cự tuyệt, lại thấy Quý Thư Mặc yếu ớt đi tới, ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng đăm đăm, trầm giọng nói: “Thư Mặc thỉnh cầu, vì Thư Mặc thề chủ nhất định sẽ làm được.”

Vô cùng chắc chắn, chưa từng nghi ngờ Tiêu Văn sẽ cự tuyệt.

Tiêu Văn hiếm khi nói: “Thư Mặc, người đã quá đề cao ta. Kỳ thật ta rất muốn giúp đại tỷ, nhưng người nên biết, mẫu thân trước nay chưa từng nhúng tay vào việc này. Cho dù thật sự nhúng tay thành công chuyện này, đại tỷ chính là đi cửa sau. Về sau sẽ bị người trong quan trường đàm tiếu chỉ trích.”

Tiêu Văn giả vờ giả vịt, bề ngoài nói đạo lý nhân nghĩa nhưng thực chất mắng người Quý gia muốn ngồi mát ăn bát vàng. Bọn họ sao có thể không nghe ra thâm ý này, trong lòng càng thêm hận, nhất thời sắc mặt ai nấy đều khó coi. Nhất là người luôn cao ngạo, hiếm khi biểu lộ cảm xúc cho người khác coi như Quý Thư Mặc trợn mắt há mồm, vẻ mặt kinh ngạc.

Tiêu Văn cười tươi: “Một tháng sau triều đình tổ chức khoa thi, nếu đại tỷ thật có tài, không bằng thi đỗ Trạng Nguyên, đến lúc đó trên điện rồng tự tiến cử, dùng thực lực mưu cầu chức công bộ thị lang.”

Sắc mặt Quý đại tỷ biến xanh, ba năm trước nàng ta có tham gia khoa cử, bị rớt ngay tại kỳ thi hương. Nàng ta kỳ thật cũng không có tài cán gì, cùng một dạng chơi bời lêu lổng như Tiêu Văn, lết lên được cái ghế tiểu quan cừu phẩm là quá lắm rồi. Nay thấy đệ đệ mình lên như điều gặp gió, cho nên muốn hưởng chút lợi từ Tiêu gia, ai biết Tiêu Văn luôn cung kính với nàng ta, tôn sùng nàng ta như thần thánh lại từ chối!

Thấy Tiêu Văn không chút khách khí cự tuyệt, Quý Hiểu Phong cười gượng hai tiếng, không được tự nhiên chuyển sang đề tài khác: “Văn Nhi, gần đây nhị tỷ con kinh doanh tiệm gạo và tiệm vải phát đạt, muốn mở thêm hai chi nhánh...”

Hàm ý trong câu nói đã quá rõ ràng, còn không phải kêu Tiêu Văn móc tiền túi ra sao..

Tiêu Văn giả ngu nói: “Mở thêm chi nhánh được đó!”

“Chỉ là tiền không đủ... Không biết Văn Nhi...”

“Muốn mượn bao nhiêu tiền?” Quý Hiểu Phong trong lòng vui vẻ, lại nghe nàng nói tiếp: “Nếu như nhạc mẫu thiếu tiền, muốn mượn, có thể ghi giấy nợ trước, Văn Nhi sẽ nghĩ biện pháp đến phòng thu chi Tiêu phủ lấy tiền.”

“Ghi... giấy nợ?” Dầu lưỡi Quý Hiểu Phong riu lại.

Tiêu Văn do dự một lát, ngượng ngùng gật đầu: “Không dám giấu gì nhạc mẫu, lần đại hôn này, ta đã dốc hết toàn bộ tiền riêng. Tiền bạc bây giờ thuộc quyền quản lý của tổ phụ ta, thiết nghĩ người viết giấy nợ vẫn tốt hơn.”

Điểm này Tiêu Văn không nói dối, để tổ chức đám cưới rình rang, Tiêu Văn trước nay luôn tiêu tiền như nước, cần răng nhìn ăn nhìn uống hai tháng. Mà kiếp trước, không thu một đồng nào. Tiêu Văn dùng chỉ tiền. Tiêu

không may mắn được Tiêu Văn ủng hộ như tiêu, Tiêu Văn lại lần nữa nhìn ăn nhìn mặc, tích góp tiền tiêu vật hàng tháng giúp Quý nhị tỷ mở tiệm. Mà cái màn mượn tiền thì phải trả này, chỉ nhận được nụ cười của Quý Thục Mặc, không có vẻ sau.

Sau này mới biết, ba ngàn lượng bạc Tiêu Văn nỗ lực gom góp mấy tháng trời, cuối cùng bị Quý tam tỷ đánh bạc thua sạch.

Quý Diệu Phong thấy lừa gạt thất bại, mất hứng liếc Quý Thục Mặc. Tiêu Văn làm bộ như không phát hiện bọn họ ngầm ngầm trao đổi, vui vẻ ăn hoa quả, trong lòng thầm tính toán làm sao đòi lại hai cửa tiệm trước đây mình đã tặng.

Lúc Tiêu Văn đang trù tính nên đi nước cờ kế tiếp như thế nào thì Quý Diệu Phong đã bàn bạc bằng mắt xong với Quý Thục Mặc. Hắn ta nhẹ nhàng đi tới. Đầu tiên hắn ta cười ôn nhu, sau đó dùng tiếng nói trong trẻo động lòng người, bắt đầu thì triển mĩ nam kế.

“Thê chui... Quả thật phải ghi giấy nợ sao? Bây giờ không phải chúng ta là người một nhà sao? Cho phu lang mình mượn tiền, chẳng lẽ cũng muốn tính toán chi li?”

Khó được Quý Thục Mặc ngọt ngào kêu mình một tiếng thê chui, Tiêu Văn híp mắt hưởng thụ. Nàng vươn tay, ôm eo Quý Thục Mặc, ái muội phà hơi vào tai hắn ta: “Thục Mặc, gần đây ta tiêu pha quá trớn, mẫu thân giận dữ cắt giảm phí sinh hoạt của ta. Ghi giấy nợ là để tiện cho việc đến phòng thu chi rút tiền, chứng minh ta thật sự cho nhà nàng vay, chứ không phải rút tiền bỏ túi riêng ăn xài phung phí. Như vậy, cũng dễ ăn nói với mẫu thân, với

tổ phụ.”

Bất mãn với việc ghi giấy nợ như vậy, trăm phần trăm muốn mượn những không muốn trả rồi!

Ồ đâu có cái lý đó!

Nàng dừng một chút, do dự nói: “ Nếu chúng ta đã không có đì vốn, chỉ bằng hoãn việc mở tiệm mới lại, chờ sau khi dư dả tiền bạc, lúc đó hẵng mở tiệm.”

Quý Thụ Mặc tức giận không thể nói thành lời, hất tay Tiêu Văn ra.

Tiêu Văn không hiểu lý do, tủi thân hỏi: “Làm sao vậy?”

“Vì sao thê chừ nói dối?” Quý Thụ Mặc bực bội chất vấn: “Nhiều đồ cổ và tranh chữ như vậy, chỉ cần bán một hai món là đã có vạn lượng vàng. Trên tay sao lại không có tiền?”

Sắc mặt Tiêu Văn trầm xuống, đáy lòng nàng nhìn xuống cuộn cuộn tức giận.

“Thê chừ luôn miệng nói yêu ta, mà chỉ có chút bạc lẻ giúp đỡ nhà vợ cùng tiếp tế ra. Thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu, làm cho người ta nghe thấy liền nhìn không được mà thương tiếc, bất quá mới nói có một nita, liền ghen ngào nói không ra lời, con người thủy linh đã bịt kín một tầng sương mù, vạn phần đau thương nhìn Tiêu Văn: “Đây chính là yêu trong miệng thê chừ?” Quý Thụ Mặc hai mắt đăm lẹ. dáng người tinh tế yếu điệu, ngũ quan tinh xảo

khéo léo, trong đôi mắt đẹp chứa đầy nước mắt, thật sự là làm cho người ta rất đau lòng!

Diễn trò, ai không biết?

Tiêu Văn khẽ thở dài một cái: “Thư Mặc, người khăng khăng đòi tiền, vậy thì ghi giấy nợ đi...”

Thấy Tiêu Văn vòng tới vòng lui lại quay trở về chủ đề ghi giấy nợ, trước mặt mọi người Quý gia Quý Thư Mặc mất hết mặt mũi lập tức không giữ được bình tĩnh. Nhìn chỗ cổ tay vốn dĩ trắng nõn nay in hằn một vòng tím bầm, lại nghĩ tới chuyện Tiêu Văn hai tay trống không vào phủ, ngấm ngấm chịu đựng Tiêu Văn đã lâu, Quý Thư Mặc tức giận, thân mình run lên, rốt cuộc không để ý đến nàng nữa.

Những người khác thấy không còn rút của Tiêu Văn được chút xíu cùi gạo dầu muối nào, hoàn toàn không giống trước kia dễ nói chuyện, lựa giận không khỏi trào dâng.

Tiêu Văn đích thực chịu không nổi ánh mắt lên án của mấy người Quý gia, làm như không cho tiền là nàng sai. Nàng ho khan một cái, mở miệng nói: “Thư Mặc, thời gian không còn sớm, chúng ta trở về đi.”

Quý Thư Mặc hừ lạnh một tiếng: “Hôm nay ta muốn ở lại Quý phủ, nàng về một mình đi?”

Tiêu Văn hơi nhíu mày, ánh mắt sắc như kiếm, lạnh lùng nhìn Quý Thư Mặc: “Người xác định ngày đầu tiên lại mặt, để thê chủ ta, một mình trở về?”

Thanh âm nghe lạnh lùng như băng, dường như còn mang theo vài phần nghiêm khắc.

“Đúng!” Quý Thư Mặc ngênh cao đầu, vẻ mặt dít khoát.

Chân mày Tiêu Văn càng nhăn càng sâu! Nàng nghĩ không ra sao kiếp trước mình có thể chịu nổi cái tính động một tý là sinh sự của Quý Thư Mặc, nàng chỉ biết, mình của bây giờ đã nhìn không nổi nữa!

Diễn trò đã lâu, còn thật cho rằng mình là mỹ nam được vạn người hoan nghênh?

Kiếp trước, bởi vì yêu sâu đậm, cho dù Quý Thư Mặc ngang ngược cố ý sinh sự cỡ nào, Tiêu Văn đều có thể bao dung, thậm chí vô cùng vui vẻ từ từ phá bỏ vẻ ngoài lạnh lùng của hắn ta.

Mà nàng sau khi sống lại, tận đáy lòng tuy vẫn còn dư âm mối nghiệt duyên không thể nói bỏ là bỏ được ngay, nhưng sâu hơn là phần nộ và hận ý ngập trời, thế nên khi nhìn Quý Thư Mặc làm ra vẻ tiêm nhọc ôn lương (như nhọc yếu đuối), Tiêu Văn càng nhìn càng chán ghét, đâu còn có nửa phần nhu tình kiếp trước.

Nghĩ thông suốt Quý Thư Mặc bắt quả chỉ là một quân cờ trong tay nàng, ở đâu có chuyện quân cờ leo lên đầu chủ nhân ngồi, Tiêu Văn tự thấy mình cần cho Quý Thư Mặc biết rõ hắn ta là ai, chỗ đứng của hắn ta ở đâu, nàng lập tức cười như không cười nói: “Là thê chủ, Tiêu Văn nguyện thỏa mãn bất cứ thỉnh cầu nào của Thư Mặc.”

Mặc...

Thái N
Hien dan le qu

Quý Thư Mặc mở cờ trong bụng, cho rằng Tiêu Văn thỏa hiệp với mình lại nghe thấy Tiêu Văn nói: “Nếu Thư Mặc muốn ở lại vài ngày hàn huyên cùng phụ mẫu, thê chừ như ta đương nhiên không đành lòng cự tuyệt.

Tuy ta muốn ở lại với Thư Mặc, nhưng Đông Ngụy có quy định, trong tháng trăng mật, tân phòng không được bỏ trống, lại mặt xong phải trở về trước khi mặt trời lặn. Cho nên, người làm thê chừ như ta, đành về Tiêu phủ trước vậy ...”

Tiêu Văn quơ quơ tay chuẩn kiểu đánh đuôi ruồi bọ trong truyền thuyết, nở nụ cười ôn nhu: “Đợi Thư Mặc và phụ mẫu đoàn tụ xong, ta lại tới đón người.”

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sủng Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Tạ Sơ Thần Bị Ép Gả

Quý Thư Mặc im lặng trừng mắt nhìn Tiêu Văn, ngàn vạn lần không nghĩ tới nàng sẽ tuyệt tình như vậy. Chỉ mới hai ngày ngắn ngủi, nàng đã thay đổi, cực kỳ lãnh khốc, cực kỳ đáng sợ, cả người giống như bị phong tỏa bởi tầng băng sương dày đặc. Tiêu Văn lạnh lùng nhìn hấn ta, tình yêu của ba năm qua không còn hiển hiện trên mặt nàng nữa, ánh mắt mang theo sự căm hận và tức giận mà từ trước tới nay chưa hề có.

Quý Thư Mặc đại ra, mắt chớp chớp, ngây ngốc.

Nhưng hấn ta mau chóng quay đầu tức giận, hấn ta đã quyết tâm, từ bây giờ sẽ chiến tranh lạnh với Tiêu Văn, không nói lời nào, không để ý tới, không quay về. Tiêu Văn bất quá là trái hồng mềm, nàng vốn si mê hấn ta điên cuồng ba năm, nhất định sẽ vô cùng hối hận ngày hôm nay đã ngu ngốc chọc giận hấn ta, sẽ lập tức nhận sai, trăm phương nghìn kế dỗ hấn vui vẻ, đến lúc đó coi nàng còn dám không thuận theo yêu cầu của hấn!

Ba năm nay Quý Thư Mặc cơ hồ xoay Tiêu Văn trong lòng bàn tay, tính tình nàng thế nào hấn ta rõ hơn ai hết, Tiêu Văn nhất định sẽ khóc lóc cầu xin năn nỉ hấn ta trở về! Chỉ tiếc hấn ta đã đánh giá sai Tiêu Văn. Lúc này Tiêu Văn chẳng những không hối hận chút xíu nào, ngược lại vui đến không lời nào diễn tả được.

Cuối cùng nàng cũng làm Quý Thư Mặc bất an!

Kế hoạch ban đầu là, Tiêu Văn sẽ đóng kịch, giả vờ cưng chiều Quý Thư Mặc như kiếp trước, nhưng đến phút mấu chốt, nàng chợt nghĩ ra: Làm Quý Thư Mặc chán ghét mình tận xương tủy, nhưng trên hết, hấn ta càng sợ mình không yêu hấn ta, bởi vì nếu mình không yêu hấn ta, hấn ta sẽ không thể lợi dụng mình thực hiện dã tâm của hấn ta. Cho nên, mặc kệ nàng đối xử với hấn ta như thế nào, hấn ta đều sẽ nghĩ mọi cách bước lên bậc thang cuối cùng. Chỉ cần hấn ta còn ở bên cạnh nàng, nàng còn sợ không ngăn chặn được những âm mưu quỷ kế của hấn ta hay sao.

Hơn nữa, còn dễ dàng cho nàng lợi dụng ngược lại.

Cho nên, nàng căn bản không cần ép bản thân dối lòng sùng ái hấn ta, đúng không!?

Đối với hạng nam nhân coi mình là trung tâm của vũ trụ, lúc nào cũng ta đây, cho rằng mọi người đều phải có trách nhiệm chiều chuộng hấn ta tới trời, phải dạy dỗ hấn ta một lần, cho hấn ta biết nàng không còn là Tiêu Văn hấn ta bảo sao nghe vậy nữa!

Sau khi thông suốt, Tiêu Văn vô cùng sáng khoái, trên đường hồi phủ cao hứng ca hát líu lo. Họa Hạ bên ngoài đánh xe ngựa, trên trán ả ả ba vạch đen, cảm thấy Tiêu Văn nhất định là bị Quý Thư Mặc chọc điên luôn rồi, hiếm khi nàng không độc miệng, ngược lại quan tâm nói: “Tiểu thư, người làm ơn đừng cười khùng bỏ như vậy nữa được không, rất dọa người đó! Nếu đã không nở xa thiếu phu lang, người quay lại đón hân về

nhà đi... Nhớ ra chọc giận thiếu phu lang thật, hân trở mặt với tiểu thư, lúc đó người chịu khổ lại là người!”

Tiêu Văn nghiêng người dựa vào đệm êm trong xe, một tay vén màn xe, cười khảnh khách nhìn ánh nắng rực rỡ bên ngoài: “Đừng tự cho là đúng nữa. Người chịu khổ lần này là ai chưa biết đâu. Hân ta. Bởi vì, người khác ta khác tất cả đều khác. Ta đã không còn là Tiêu Văn lúc xưa nữa rồi.”

Họa Hạ giật giật khóe miệng nhìn Vân Yên ngồi bên cạnh....

Họa Hạ cảm giác da đầu mình run lên, cả người nàng co rúm lại, lấp bả lấp bả mở miệng: “Tiểu thư, người nói gì ta không hiểu!”

Ba năm nay, Họa Hạ đã quen cảnh Tiêu Văn dộc lòng dộc dạ hạ tổn tâm huyết vì Quý Thư Mặc, thậm chí ngu ngốc vụng tiền như rác. Bây giờ, nghe Tiêu Văn nói như chém đinh chặt sắt nàng từ chối cho ý kiến, tiếp tục quay sang nhìn Vân Yên ngồi bên cạnh, lâu môi nói thầm: “Cái gì mà người khác ta khác tất cả đều khác? Cho dù có thay đổi thế nào đi nữa, cũng không có khả năng thay đổi tình cảm nhanh như thế, làm gì có chuyện chỉ trong vòng mấy ngày không thích người mình đã từng thích nhiều năm trời chứ... Muội cam đoan, ngày mai thôi, nhất định tiểu thư sẽ hối hận đến điên lên... Lúc đó, người xui xẻo sẽ là chúng ta!”

Vân Yên trợn mắt, cau mày. Tiêu Văn từng sai nàng

và Họa Họa đi khắp nơi tìm đồ cổ trân quý và tranh chữ, rõ ràng muốn tặng cho Quý mẫu, dĩ Quý Thục Mặc vui vẻ. Nhưng mới rồi, tiểu thư chẳng những không tặng toàn bộ đồ cổ và tranh chữ mình đã cất công tìm kiếm, còn cự tuyệt yêu sách của Quý Thục Mặc, trước mặt mọi người cương quyết làm khó hấn ta, thậm chí bỏ hấn ta lại, một mình “vui vẻ” hồi phí.

Điều này thật sự quá kỳ quái! Tiêu Văn sao có thể nhẫn tâm để Quý Thục Mặc chịu thiệt thòi chứ!

Nếu không phải mấy hôm nay nàng luôn tò tò theo Tiêu Văn, nàng nhất định sẽ cho rằng người đứng trước mặt là giả mạo.

Tâm tình tốt của Tiêu Văn cũng không kéo dài lâu, bởi vì nàng nhìn thấy hai bóng người quen thuộc đang len lén lút bên tường.

“Chiếu gia, người giữ chặt tay ta, ta kéo người lên...”

“Ta, ta với không tới...”

Tiêu Văn hí hóp mắt, vội vàng kêu Họa Họa dừng xe, lòng như lửa đốt một bước thành ba bước chạy đến bên người thiếu niên khấp khiễng còn muốn trèo tường.

“Chiêu Nhi, ta leo không được...” Bởi vì chân bị thương, lại đang mặc áo bào vướng víu, Tạ Sơ Thần leo tường vô cùng vụng về, hấn dùng sức phóng vài lần cũng không bắt được tay Chiêu Nhi, ngược lại tay chạm tay, đập tay Chiêu Nhi một phát đau điếng, làm hấn đáng thương đang ngồi trên đầu tường té xuống cái bịch.

Đường cùng, Chiêu Nhi cắn răng, đang định bàn với Tạ Sơ Thần đi công chính chợ xong, đột nhiên hai mắt hắn phát sáng, vui mừng nói: “Thiếu gia, có... có lỗ chó nè!”

Vì thế, hai mỹ nam như hoa như ngọc đầu tiên là nhìn trái nhìn phải, xác định không ai thấy hành động xấu hổ của họ, mới từ từ bò vào lỗ chó, hồn nhiên không biết sau lưng có hai cặp mắt sáng quắc nhìn hai người bọn họ ra sức vắn vẹo mông.

Tạ Sơ Thần vai mảnh eo thon, dáng người gầy gò, lỗ chó tuy nhỏ, hắn vẫn dễ dàng chui qua. Nhưng Chiêu Nhi béo hơn hắn vài ký, thì xảy ra bi kịch, hắn ta bị mắc kẹt...

“Chiêu Nhi!” Tạ Sơ Thần kêu lên, lúc hắn đang mím môi mím lợi kéo Chiêu Nhi mắc kẹt trong lỗ chó ra thì một giọng nói châm chọc bất chợt vang lên.

“Ồ, đây không phải là biểu ca sao, đang yên đang lành cựa lớn sao không chịu đi, ngược lại phải chui lỗ chó vậy? Đây là có tật giat mình?” Nữ tử nói chuyện vênh vênh mặt, ánh mắt khinh miệt châm chọc, đầu người này mang hoa tram đỏ rực, thân mặc váy lụa đính bảo thạch lấp lánh, nhìn từ xa chẳng khác gì con tắc kè hoa.

Chiêu niên bên cạnh nàng, xinh đẹp sang trọng, miệng nói ra lại toàn lời cay nghiệt: “Mất tích suốt cả một ngày, chắc chắn là bỏ trốn với tên lỗ mãng nào rồi! Bộ dạng không ra cái gì, chẳng lẽ là bị vứt bỏ?”

“Phi phi phi chó nhà ai thả rông sủa bậy sủa bạ đó!”

Chiêu Nhi giận dữ, muốn xông lên trước bảo vệ thiếu gia,

nhưng bị kẹt cứng ngắc trong lỗ chó, không thể động đậy. Chỉ đành mở to hai mắt trừng chết đôi huynh muội ác độc này, ngoài miệng càng không ngừng mắng.

"Hai người một người là công tử con nhà giàu có học thức, một người là tiểu thư xinh đẹp quyền quý hờ một tí buồn những lời khó nghe nhục mạ thiếu gia của ta. Thật uổng công cha mẹ mấy người sinh mấy người ra bộ dáng xinh đẹp, tâm địa còn hơn rắn rết. Thiếu gia dù sao cũng là đại phòng, xét theo vai vế chính là biểu ca của hai người!"

"Biểu ca, gã sai vặt của ca càng ngày càng không hiểu tôn ti rồi, chỉ từ nói chuyện lại còn chống đối, thật không biết quy củ!" Đã không vừa mắt gã sai vặt từ rất lâu, nữ nhân nháy mắt một cái, ma ma cường tráng phía sau nàng chống nạnh tiến lên, đá một cước về phía khuôn mặt nhỏ nhắn của Chiêu nhi.

Sắc mặt Tạ Sơ Thần trắng nhợt, vội vàng ngăn ở trước người Chiêu nhi, không nói tiếng nào bị một cước. Quần áo vốn đã rất đồ dầy bẩn thỉu, chịu nhiều hơn một dấu chân, hấn bị đau phải lùi lại mấy bước, vẫn đứng chắn trước người Chiêu nhi, ánh mắt lạnh lùng như băng gai bắn về phía đôi huynh muội này.

Lúc này, một người phụ nhân trung niên xa xa đi tới, cả người nàng phục trang đẹp đẽ, mặt phúc hậu, có bảy tám phần giống với đôi huynh muội này. Thấy dáng vẻ Tạ Sơ Thần bẩn thỉu nhếch nhác, nàng nhíu mày lại, lạnh giọng trách cứ: "Thần nhi, người nhìn xem bộ dáng người bây giờ còn ra thể thống gì, còn không mau đi vào nhà rửa mặt chải đầu! Người có biết người mất tích một ngày một đêm, ta và phụ thân người lo lắng như thế nào không?"

Đã

Nếu người có mệnh nợ gì, xuống dưới cầu tuyền ta còn mặt mũi nào gặp mẫu thân người!"

Tạ Sơ Thần cười lạnh một tiếng, trào phúng: "Nhị di mẫu cần gì giờ vờ giả vờ, chờ Sơ Thần rửa mặt chải đầu sạch sẽ xong sau đó sẽ bắt Sơ Thần về Từ gia làm thiếp? Nếu như hôm nay Sơ Thần mất tích, chỉ sợ người mà di mẫu không còn mặt mũi đi gặp không phải mẫu thân ta, mà là người của Từ gia đó."

Từ sau khi mất thân Tạ Sơ Thần Tạ Hân Tuyền qua đời, cơ nghiệp cả đời nàng khổ công gây dựng —— Tạ gia bị chia năm xẻ bảy, thứ mười Tạ Thanh Vinh giả nhân giả nghĩa lấy danh nghĩa nuôi nấng Tạ Sơ Thần, vợ vét được hơn nửa tài sản của Tạ Hân Tuyền.

Tạ Hân Tuyền là phú hào giàu nhất kinh thành, tài sản vô số, nhưng sau khi Tạ Thanh Vinh đoạt quyền, ăn xài phung phí, trầm luân vào cờ bạc, chỉ ba năm ngắn ngủi, đã nướng hơn nửa tài sản Tạ gia vào sông bạc. Thái độ đối với hai phụ tử, Tạ Sơ Thần cũng dần dần thay đổi, ban đầu ân cần chăm sóc bao nhiêu, thì bây giờ đối xử lạnh lùng bấy nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sủng Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 20: Tạ Sơ Thần Bị Ép Gả (Tiếp)

Gần đây, tiền vốn xoay vòng của mấy cửa hàng Tạ gia gặp chút trục trặc, Tạ Thanh Vinh lại nợ sông bạc một khoản lớn, nàng ta mới lên lút hứa gả Tạ Sơ Thần cho Từ tam tiểu thư làm thiếp, sinh lễ là một ngàn lượng bạc trắng.

Nàng ta biết tính tình Tạ Sơ Thần bướng bỉnh, nhất định sẽ không đồng ý hôn sự này, cho nên nàng ta đã trù tính kỹ lưỡng, hạ thuốc mê Tạ Sơ Thần, sau đó thần không biết quỷ không hay đưa hắn lên kiệu hoa, đến lúc đó gạo nấu thành cơm.

Ai biết, kiệu hoa còn chưa tới cửa, Tạ Sơ Thần lại chơi trò mất tích!

Nay, thấy Tạ Sơ Thần thẳng thừng vạch trần âm mưu của mình, Tạ Thanh Vinh nheo mắt, hoài nghi nhất định là Tạ Sơ Thần nghe trộm được cuộc nói chuyện giữa nàng ta với mỗi công (ông mai) Từ gia, mới lên lút trốn khỏi Tạ phủ.

Nàng ta tháo bỏ bộ mặt quan tâm dối trá, thản nhiên nói: "Nếu đã biết thì mau rửa mặt chải đầu sau đó mặc đồ cưới vào, người của Từ gia cũng sắp tới đây đón người rồi, đừng để lỡ giờ lành!" Nói xong, nàng ta lườm Tạ Sơ Thần một cái, cảnh cáo hẳn đừng nghĩ đến chuyện trốn khỏi Tạ phủ lần nữa.

Tạ Sơ Thần nuốt xuống bùm máu tanh trong cổ họng, lạnh lùng gằn từng chữ: "Sơ Thần đã có thể chủ, không cần nhĩ đi mẩu phí công lo hôn sự cho Sơ Thần."

"Thê chủ?" Làm như vừa nghe được câu chuyện khôi hài nhất thế gian, thịt béo trên người Tạ Thanh Vinh rung rung, liên tục cười lạnh: "Bên ngoài đều đồn người mặt dày mày dạn đại náo đám cưới trưởng nữ Tiêu gia, nay thê chủ trong miệng người, chẳng lẽ là chỉ Tiêu Văn? Người khắp kinh thành đều biết, Tiêu Văn cuồng si Quý Thụ Mặc, lập lời thề chỉ cưới một phu lang, một nữ nhân tai tiếng khắp người như người còn mơ tưởng giữa ban ngày được làm phu lang của Tiêu Văn?"

Thấy sắc mặt Tạ Sơ Thần xanh xao, lén la lén lút chun lỗ chó vào nhà, Tạ Thanh Vinh liền đoán ra Tiêu Văn căn bản không thừa nhận Tạ Sơ Thần là phu lang. Mặc kệ Tạ Sơ Thần có quan hệ gì với Tiêu Văn, nàng ta đã nhận sinh lễ của Từ gia, có nói sao nàng ta cũng phải ép Tạ Sơ Thần lên kiệu hoa đưa đến Từ gia!

Nàng ta làm ra vẻ tốt bụng, tận tình khuyên bảo: "Thần nhĩ, Tiêu Văn không phải là thê chủ tốt, người đừng si tâm vọng tưởng nữa. Nay đi mẩu gã người cho Từ tam tiểu thư, tướng mạo anh tuấn, tuổi trẻ tài cao, giàu nứt đổ đổ vách, còn rất yêu thương phu lang. Bây giờ người ngoan ngoãn mặc hi phục, Từ tam tiểu thư sẽ đối xử với người thật tốt."

Từ Tam tiểu thư tên là Từ Thanh, 18 tuổi, trong nhà có mười hai thị thiếp. Nàng là trưởng nữ của Lang Viên Ngoại, nổi danh phóng đảng, thường ngày ngang ngược, hoành hành bá đạo, được mọi người xưng tụng là ác bá kinh thành, giống như Tiêu Văn. Chỉ là Tiêu Văn không có sở thích sưu tập phu lang như nàng.

Nay, Tạ Sơ Thần chính thức trở thành thị thiếp thứ mười ba của nàng ta.

Tạ Thanh Vinh nói lời này quả thực là điên đảo thị phi, nói láo mà không có căn cứ.

"Thần nhĩ, bây giờ tiếng xấu của người bay đầy trời, muốn làm chính thất quả thực rất khó." Thấy Tạ Sơ Thần cười lạnh một tiếng, không phủ nhận, Tạ Thanh Vinh dừng một lát, lại bổ sung một câu: "Người phải biết rằng, bây giờ Tạ gia sa sút, nếu như người không gả cho Từ gia, Từ gia không chỉ đòi lại một ngàn lượng bạc trắng, còn muốn 2000 lượng phí bồi thường hủy bỏ giao kèo. Người cũng thấy đó, phụ thân người ngày càng yếu, nếu ngưng thuốc thang điều dưỡng..."

Đồng tử Tạ Sơ Thần co rút mạnh, đôi môi tái nhợt bị cắn tới mức bật máu. Bàn tay trong tay áo Tạ Sơ Thần không tự chủ được mà nắm thật chặt. Một lúc lâu sau, Tạ Sơ Thần mới buông lỏng tay ra, bên môi nở một nụ cười lạnh.

Thấy vẻ mặt Tạ Sơ Thần dần ra, Tạ Thanh Vinh lập tức nháy nháy mắt với hai ma ma. Hai ma

ma lập tức kẹp Tạ Sơ Thần ở giữa, về mặt đánh ác bức người nói: "Đại thiếu gia mời ——"

"Thiếu gia!" Chiêu Nhi biến sắc, hô to một tiếng, khóc nức nở: "Người không thể gả! Từ tam tiểu thư nổi danh ác bá, nghe nói nam nhân gả cho nàng, đều bị hành hạ không ra hình người, thiếu gia người ngàn vạn lần không thể đi! Tuyệt đối không thể đi!"

Chuyện Từ Thanh bạo hành phu lang là có thật, đã từng la cà với nàng mấy lần Tiêu Văn làm sao có thể không biết. Ở bên ngoài vách tường, Tiêu Văn sầm mặt vốn là không có ý định nhúng tay chuyện nhà Tạ gia, quả đám

hung hăng ở trong tay áo nắm chặt.

Không ngờ người của Tạ gia lại đối xử với Tạ Sơ Thần như vậy, lại muốn gả hẳn cho Từ Thanh làm phu thi!

Không trách được, hôm qua, nàng bảo hẳn trở về phủ thì ánh mắt của hẳn lại rất kiên cố, bởi vì trở về là một hồ lừa sao?!

Nhìn thấy bộ dáng Tạ Sơ Thần dơ dáy bẩn thỉu, Tiêu Văn chỉ cảm thấy tâm bị đâm đau.

"Tạ." Nghĩ đến phụ thân triền miên trên giường, Tạ Sơ Thần không đành lòng, căn bản không thể bỏ đi một mình được. Thân thể hẳn vì con trai trưởng Tạ gia, quyền to lại bị di mẫu sở đoạt, người không có đồng nào. Nếu không phải bị di mẫu bức bách, phụ thân bị bệnh lại không ai tới chữa trị.

"Đây chính là phụ lang thứ mười ba của Tam Tiểu Thư sao?" Một đạo thanh âm nhẹ nhàng rơi xuống. Người đến là môi công Từ gia, mặc toàn thân đại hồng y sắc sỡ, trên mặt có một nốt ruồi thật to.

Hắn ta nhìn bộ dáng bẩn thỉu của Tạ Sơ Thần từ trên xuống dưới, trề môi xem thường: "Tạ phu nhân à, chuyện Tạ thiếu gia đại náo hôn lễ Tiêu gia đã bị tam tiểu thư biết, tam tiểu thư rất tức giận, nàng nói vốn dĩ nàng thấy Tạ phu lang cũng có chút nhan sắc, mới tốt bụng cho nhà gái một ngàn lượng bạc trắng làm sinh lễ, còn chuẩn bị tổ chức tiệc cưới thật náo nhiệt. Hôm nay hẳn làm ra chuyện mất mặt như vậy, tam tiểu thư cảm thấy mặt mũi mất sạch, nên kêu ta lại nữa đưa Tạ phu lang đi vào bằng cửa sau, không cần làm lễ, trực tiếp đưa vào động phòng."

Mấy câu nói đó mười phần có vũ nhục, môi công lại thấy Tạ Sơ Thần như cục gỗ hồn nhiên bất động, không khỏi cau mày nói: "Giờ lành sắp tới, còn lo lắng điều gì? Nhanh đi thay đổi y phục! Nếu khiến Tam Tiểu Thu đợi lâu, đây chính là tội lớn!"

Nói xong, nàng dùng sức lôi kéo Tạ Sơ Thần còn đang chìm đắm trong trí nhớ. Tạ Sơ Thần lắc đầu, lắc lư bước tới phía trước vài bước.

—— Trong lòng hài nhi chỉ có Thu Mặc, ngoài Thu Mặc ra không thể chứa bất kỳ ai!

—— Loại nam nhân tiếng xấu lan xa như người làm sao xứng làm phu lang của Tiêu Văn ta!

Hàng lông mi thật dài chết lặng rũ xuống che khuất đôi mắt âm trầm, hấn cắn môi, bước về phía trước.

Nếu không thể trở thành phu lang của người đó, vậy thì gả cho ai, với hấn mà nói, như nhau cả thôi.

Tóc dài mềm mại rủ xuống, che đầy tất cả vẻ mặt của Tạ Sơ Thần. Hấn cúi đầu thấp xuống, ở hai người ma ma và môi công xô đẩy, cứng ngắc đi tới hướng gian phòng.

Ánh mắt của hấn trống rỗng chết lặng, thân hình nhỏ yếu không ngừng run rẩy, như hoa lan tuyết trắng sâu trong u cốc, lộ ra sự tuyệt vọng, khiến Tiêu Văn yên lặng đứng nhìn một bên càng thêm đau lòng.

Bên tai càng không ngừng tiếng khóc la trên pháp trường

của Tạ Sơ Thần, hẳn tuyệt vọng vì ai khóc rống, tựa như tâm mả cũ lớn vồn trong đầu nàng.

—— Tiêu Văn, ta là phu lang của chàng, cũng chính là chính phu duy nhất của nàng! Nàng không thể không thừa nhận ta!

—— Tiêu Văn, ta thích nàng!

—— Thê chừ... Ta rất vui, rốt cuộc cũng có thể gả cho nàng...

Đã trải qua một đời lừa gạt, lòng Tiêu Văn của sớm đã chết tuyệt, căn bản không nghĩ tới sẽ cưới phu, chứ đừng nói Tạ Sơ Thần chính là người nàng không thích, mà đời trước nàng đã thiếu hẳn, không thể hi vọng hạnh phúc kiếp này của hắn nữa.

Nhưng bây giờ, trong lòng nàng lại vô hình dâng lên một tia thương tiếc và đau lòng tình, chỉ muốn ôm thiếu niên rung động nhẹ nhàng, lại thẳng tắp thật chặt vào trong ngực, muốn làm tròn trách nhiệm của thê chừ mà kiếp trước đã thiếu hẳn.

Tiêu Văn nghĩ như vậy, cũng đã làm thế rồi.

Lại không biết ra tay như vậy, đã thay đổi kế hoạch buông tay của Tiêu Văn đối với Tạ Sơ Thần, cũng thay đổi nàng và Tạ Sơ Thần.

Sau này, mỗi lần Tiêu Văn nhớ tới, lại cảm thấy cực kỳ may mắn, cuối cùng mình bước ra một bước kia, không có đẩy Tạ Sơ Thần ra xa, mà là đặt phu lang xinh đẹp dưới

cánh chim của mình, thương hân, cùng bảo vệ hân ca đời!

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sủng Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tiêu Văn Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

“Lê nề cái gì, còn không nhanh lên!” Giọng điệu môi công bức bối, quát lớn một tiếng, đang định nắm tay Tạ Sơ Thần lôi đi thì bất ngờ hét lên một tiếng thảm thiết.

Chỉ nghe một tiếng “Răng rắc” giòn vang lên, bàn tay đưa về phía Tạ Sơ Thần bị một bàn tay xinh đẹp như điêu khắc bắt lấy, còn chưa thấy rõ người trước mắt là ai thì đối phương đã dùng lực quăng hẳn ta văng ra ngoài, “Phanh” một tiếng, đụng vào tường.

Tiêu Văn thờ ơ quay đầu, lia ánh mắt sắc như dao về phía hai ma ma đang kiểm chế Tạ Sơ Thần, trên khóe miệng nở nụ cười âm hiểm. Hai ma ma không rét mà run, còn đang định buông Tạ Sơ Thần ra thì một chân Tiêu Văn đã bay một người, chân kia giẫm lên ngực người còn lại.

Nàng cúi đầu, lấy tay vuốt trán, cười như không cười nói: “Nói cho bản tiểu thư biết, vừa rồi người dùng cái chân thối nào đá Sơ Thần?”

“Là cái chân này, hay là cái chân này?” Tiêu Văn quan sát một hồi, nhìn ma ma bị nàng đạp dưới chân liễu mạng lắc đầu, nhếch mép cười tàn độc: “Không nói, vậy thì phết cả hai chân đi!”

Tiêu Văn ngang ngược từ trong xương, nàng ngông cuồng quen thói, bằng không cũng sẽ không được bình chọn là đệ nhất khoản khổ đệ tử kinh thành nhiều năm liền.

Giờ phút này, khí thế nàng bức người dọa ma ma sợ tới mức không ngừng kêu khóc xin tha: “Đau đau đau! Nô tỳ biết sai rồi, xin tiểu thư tha mạng! Van cầu tiểu thư tha cho nô tỳ đi!”

“Biết sai?” Chỉ cần tưởng tượng lúc Tạ Sơ Thần bị đạp một đạp, cả người lão đảo muốn té, Tiêu Văn nổi con tức giận, làm sao có thể tha thứ dễ dàng như thế được. Nàng đạp một cước thật mạnh vào ngực ma ma kia.

Nhìn ma ma máu chảy nhếch nhác, trong lòng Tiêu Văn mới hơi hơi hả giận, nàng bước đến bên Tạ Sơ Thần, bày ra một tư thế mà nàng cho là đẹp nhất.

“Đừng sợ, có ta ở đây, sẽ không để ai bắt nạt người!” Nói xong nàng lại hung tợn đạp mấy đá khiến ma ma ngã ngổ trên đất không ngừng kêu rên.

Kiếp trước, Tiêu Văn rất ghét đọc sách, nàng chỉ quan tâm võ học. Nhưng không phải bởi vì yêu thích võ thuật, hay để rèn luyện thân thể, nàng học võ là để trình diễn màn anh hùng cứu mỹ nhân trước mặt mỹ nam, khiến mỹ nam xinh đẹp ái mộ vị ân nhân cứu mạng là nàng này.

Tiêu Văn từng có thời gian nghiêm túc học võ, nhưng nàng ba ngày câu cá hai bữa giăng lưới, kiếp trước chỉ học được vài đường công phu mèo quào, nhưng cũng đủ để diễn trò. Những khi nàng nhìn vừa mắt mỹ nam nào, nàng bèn bỏ tiền thuê vài tên đầu đường xó chợ giả dạng côn đồ khi dễ thiếu niên đó, sau đó sẽ dùng tư thế anh tuấn ngất trời, hào quang chói lọi lên sân, trừng trị hết bọn côn đồ, dùng chiêu thức này giành được trái tim mỹ nam.

Chỉ là, đó là Tiêu Văn của ba năm

*trước. Sau khi Tiêu Văn gặp Quý Thư Mặc, thì si
ngốc theo đuổi hẳn ta, toàn tâm toàn ý với Quý Thư
Mặc không chọc ghẹo mỹ nam nào nữa, và dưới bảo vệ gắt
gao của thị vệ, nên từ đó tới nay, Tiêu Văn càng không
có cơ hội thi triển công phu mèo quào.*

*Màn anh hùng cứu mỹ nhân này nàng làm vô cùng trôi
chảy, chấn trước người mỹ nam này, đập bay kẻ ác này,
khi ngửa đầu gầm lên phải làm sao cho nhìn vào thấy oai
phong lẫm liệt này, tư thế đung đưa chếch một góc bao nhiêu*

độ thì đẹp nhất này, tất cả những thứ này, nàng đã biểu diễn không ngàn lần cũng vạn lần, mỗi một động tác đều thuộc nằm lòng.

Nhất là câu nói sau cùng kia, quả thực là treo ngoài cửa miệng Tiêu Văn. Đã lâu không thi triển tài năng, sau khi máu nhuộm sân nhà Tạ gia, nàng vui sướng, nhất thời như trở về cảnh tượng hồi ba năm trước, không tự chủ nói câu cửa miệng mỗi khi mới làm “ Anh hùng cứu mỹ nhân ” ra.

Giọng nói kia, xa lạ như thế, lại..... Quen thuộc như vậy khiến cả người Tạ Sơ Thần cũng đờ, hẳn không thể nào tin được, không nói lời nào mở miệng ngược đầu lên.

Cứ tưởng rằng do mình quá mức nhớ nhung nên sinh ra ảo giác, nhưng trong nháy mắt ngẩng đầu, giữa muôn vàn hào quang chói lọi có một bóng lưng trầm ổn đang đứng chắn trước người mình.

Cảm ý dính đầy hoa ngữ sắc nhỏ xinh, phiêu dật tựa trích tiên giáng thế, nàng thần nhiên đứng đó giống như dòng suối mát lạnh chảy trong sơn cốc, giống như ba năm trước đây, nàng cũng với tư thái này, lời nói này, uy phong lẫm lẫm bảo hộ ở trước người của mình.

Tạ Sơ Thần sợ đây cũng chỉ là một giấc mơ, như cơn mộng si vẫn luôn xuất hiện trong suốt ba năm nay của hắn. Tỉnh lại càng thêm xót xa thất vọng. Nghĩ vậy, hắn hơi sợ hãi vươn tay nắm một góc áo bào, dè dặt bước sát đến bên tia nắng ấm tận sâu đáy lòng mình.

Bị Tiêu Văn dọa thần hồn nát thần tính, huỳnh muội

Tạ gia bang giờ mới bình tĩnh, lựa giận bồng bồng trừng Tiêu Văn, nhất là Tạ Di nữ nhi của Tạ Thanh Vinh.

Thấy thị vệ cận thân của mình bị một tên không biết từ đâu chui ra giẫm dưới chân, còn bị đá ra khỏi cửa lớn một cách thô bạo, Tạ Di vừa sợ vừa giận.

Nàng ta mất bình tĩnh hoàn toàn không nhìn thấy mẫu thân nhều mày, hùng hổ xông lên, chỉ vào mũi Tiêu Văn, phần nộ quát: “Ờ đâu ra cái tên lỗ mãng này, dám làm càn trong Tạ phủ! Người đâu——! Đánh nàng cho bản tiểu thư——”

“Một thứ họ tộc dám chỉ vào mũi bản tiểu thư hô to gọi nhỏ, gia giáo Tạ gia quả thật có vấn đề!” Tiêu Văn cười khẩy cắt ngang tiếng kêu tức giận của Tạ Di, bàn tay đập thẳng một phát vào ngón tay của nữ nhân phách lối đang chỉ vào nàng. Tạ Di loạng choạng té xuống đất.

Lấy khăn gấm ra lau bàn tay xinh đẹp và vết máu dính trên áo xong, Tiêu Văn vô cùng ghét bỏ vứt chiếc khăn đi.

Bùm ngón tay đỏ rần, sắc mặt Tạ Di nháy mắt đại biến, lời mắng còn chưa ra khỏi miệng thì nữ nhân trước mắt đã nhanh hơn mọi bước đi miệng khiến nàng ghen không nói được lời nào, mặt mày trắng bệch.

“Không chỉ là có vấn đề, mà là căn bản không có gia giáo. Một người hầu mà cũng dám đập địch tì của một đại gia tộc, quả thực là coi trời bằng vung! Chiếu theo quy định của bản tiểu thư, đánh năm mươi trượng, đuổi khỏi phủ.” Tiêu Văn lạnh lùng nói xong, phất tay ra hiệu: “Đọa Đọa, tìm cho bản tiểu thư cây gậy thật to! Đánh mạnh vào

cho ta!”

“Ngươi ngươi ngươi!” Nhìn Họa Họa nhanh như chớp tìm đâu được một khúc gỗ vừa to vừa chắc còn chi chút dằm, sắc mặt Tạ Di tái xanh mắng: “Ngươi dám!” Gậy này mà đánh xuống, sao ma ma chịu được.

“Bản tiểu thư có gì không dám?” Tiêu Văn liếc mắt khinh thường, chỉ huy Họa Họa hành hình, vẽ mặt hung hăng đến tàn nhẫn, ngang ngược nói: “Thế nào, vị thứ nữ Tạ gia này muốn cản trở bản tiểu thư? Không ngờ người Tạ gia chẳng những không có gia giáo, mà ngay cả gia pháp cũng không có! Thật là... làm cho bản tiểu thư quá thất vọng rồi!”

Tạ Di thở hộc lên: “Tôi tớ Tạ gia ta, không đến phiên người ngoài như ngươi xit lý!”

“Người ngoài?” Tiêu Văn cười như không cười, ánh mắt nhìn Tạ Di tràn đầy khinh bỉ, giống như Tạ Di là một kẻ ngu xuẩn: “Phu lang của Tiêu Văn ta bị người khác bắt nạt như thế, người nói ta có quyền tra tấn hay không? Không phé bỏ hai chân của ả, là bản tiểu thư đã nhân từ lắm rồi!”

“Tiêu, Tiêu Văn!” Dầu lười Tạ Di co rút, tức giận trên mặt nháy mắt thay bằng sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sủng Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Tiêu Văn Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân (Tiếp)

“Ngươi ngươi ngươi!” Nhìn Họa Họa nhanh như chớp tìm đâu được một khúc gỗ vừa to vừa chắc còn chi chút dằm, sắc mặt Tạ Di tái xanh mắng: “Ngươi dám!” Gậy này mà đánh xuống, sao ma ma chịu được.

“Bản tiểu thư có gì không dám?” Tiêu Văn liếc mắt khinh thường, chỉ huy Họa Hạ hành hình, về mặt hung hăng đến tàn nhẫn, ngang ngược nói: “Thế nào, vị thứ nữ Tạ gia này muốn cản trở bản tiểu thư? Không ngờ người Tạ gia chẳng những không có gia giáo, mà ngay cả gia pháp cũng không có! Thật là... làm cho bản tiểu thư quá thất vọng rồi!”

Tạ Hi thở hổn hển: “Tôi tớ Tạ gia ta, không đến phiên người ngoài như người xử lý!”

“Người ngoài?” Tiêu Văn cười như không cười, ánh mắt nhìn Tạ Hi tràn đầy khinh bỉ, giống như Tạ Hi là một kẻ ngu xuẩn: “Phu lang của Tiêu Văn ta bị người khác bắt nạt như thế, người nói ta có quyền tra tấn hay không? Không phé bỏ hai chân của ả, là bản tiểu thư đã nhân từ lắm rồi!”

“Tiêu, Tiêu Văn!” Đầu lưỡi Tạ Hi co rút, tức giận trên mặt nháy mắt thay bằng sợ hãi.

Dù sao cũng là thứ hệ Tạ gia, có câu đích thứ khác nhau. Tạ Hi không chen chân vào được tầng lớp thượng lưu vốn toàn là con chính thất, luôn khinh thường con thuộc dòng thứ hệ như nàng, cho nên tuy nghe rất nhiều lời đồn về Tiêu Văn, nhưng đây là lần đầu tiên nàng tận mắt thấy Tiêu Văn bằng xương bằng thịt.

Nàng kinh ngạc chỉ vào Tạ Sơ Thần đang núp sau lưng Tiêu Văn, rú lên: “Người nói, hần là phu lang của người? Người, chính là Tiêu Văn?!”

Tạ Sơ Thần từ nãy tới giờ yên lặng núp sau lưng Tiêu Văn, len lén ngửi mùi hương đặc trưng trên người Tiêu Văn, nghe vậy nháy mắt cứng đờ. Khi Tiêu Văn quay đầu lại, hần không tiếng động lùi xa vài bước, cúi đầu tạo khoảng cách với Tiêu Văn, dường như Tạ Sơ Thần vừa rồi mới tham luận hơi thở ấm áp, dè dặt ở bên nàng chưa từng tồn tại.

Tiêu Văn nương theo ánh mắt Tạ Hi quay đầu quan sát Tạ Sơ Thần, thấy vẻ mặt hần sợ hãi không ngừng lùi về sau, chân mày vô ý thức chau lại. Trong lòng nàng yên lặng thờ dài, nhất định là vừa rồi mình quá hung dữ đã dọa hần sợ. Kỳ thật nàng cũng không muốn thô bạo như vậy, nhưng nhìn thấy bọn họ khi dễ Tạ Sơ Thần, nàng liền nổi máu xung thiên, nhịn không được ra tay!

“Thứ nữ Tạ gia, chẳng lẽ người bị ghềnh ngã hay sao? Sơ Thần đã nói qua, bản tiểu thư cũng đã nói lại, người lại vẫn không hiểu, quả thực ngu xuẩn hết thuốc chữa!” Tiêu Văn ngửa đầu, cao ngạo nói: “Nghe cho rõ đây, bản tiểu thư đi không đòi tên, ngồi không đòi họ, Tiêu Văn là ta, đồng thời, bản tiểu thư chính là thê chủ của Tạ Sơ Thần, càng không phải là nữ nhân lỗ mãng trong miệng thú vị mấy người! Cảm phiền thứ nữ không có gia giáo nói năng tôn trọng một chút!”

Tiêu Văn mở miệng một tiếng thứ hệ, hai tiếng thứ nữ, chọc Tạ Hi tức đến phát điên, nhưng thân phận Tiêu Văn làm cho nàng vừa kinh vừa sợ, nhịn không được hướng ánh mắt cầu cứu về phía mẫu thân của mình.

Sau khi khoa môi múa mép, Tiêu Văn lén lút nhìn sang Tạ Sơ Thần, khoe miệng nhịn không được nở nụ cười cay đắng. Nàng mong chờ nhìn thấy cảnh tượng Tạ Sơ Thần cảm động, ai biết, Tạ Sơ Thần trước

sau cúi đầu, nói đả kích thì mình chính thức bị hần hất hùi.

Trong lòng Tiêu Văn khó chịu không nói nên lời, nàng giật mạnh tay một cái, lúc Tạ Sơ Thần còn đang kinh ngạc ánh mắt đảo ngược lên, kéo hần vào trong lòng mình.

Cả người Tạ Sơ Thần tuy bần thiêu, nhưng trên người hần tỏa ra một mùi hương thanh mát dễ chịu làm cho Tiêu Văn vô cùng an tâm, mà thân mình mềm mại ấm áp nhẹ nhàng dựa trong lòng nàng, càng khiến nàng có loại cảm giác thỏa mãn không nói thành lời.

Chỉ là, quá gầy ... Nếu béo lên một chút, ôm càng thích hơn...

Suy nghĩ lan man một hồi, Tiêu Văn rũ mắt xuống, nhìn Tạ Sơ Thần về mặt khiếp sợ, cả người ngây ra bất động, nàng nâng tay vén nhẹ lên tóc rơi xuống bên gò má mềm mại của hắn, nâng cằm hắn lên. Hai người cứ mặt đối mặt như vậy, mắt nhìn mắt, tưởng chừng như hai sợi dây vô hình luộc lại với nhau, tưởng chừng như giữa nàng và hắn, có một chút kì lạ vừa được thắp lên.

Tiêu Văn vươn ngón tay trắng nõn như ngọc nhẹ nhàng quét đi nhúm tơ nhện giữa hàng tóc hắn, lại lấy từ trong túi áo ra một cái khăn gấm mới tinh lau khuôn mặt nhỏ nhắn lấm lem.

Rất nhanh, dung mạo như hoa như ngọc hiển hiện trước mắt Tiêu Văn. Khoảng cách gần như thế, hơi thở hai người hòa vào nhau, ánh mắt Tiêu Văn càng thêm dịu dàng, cứ như Tạ Sơ Thần là bảo bối nàng nâng niu trong lòng bàn tay.

“Sơ Thần, tại sao người lại một mình về lại mặt trước vậy. Chẳng lẽ bởi vì ta đưa Thư Mặc lại mặt trước, nên người tức giận rồi? Ta đã hứa theo người về lại mặt, tất nhiên sẽ giữ đúng lời, người đó, một mình hồi phủ như thế, chẳng phải làm vài người hiểu lầm sao?”

Cách Tiêu Văn hỏi như vậy này, Tạ Sơ Thần dùng giận nàng chính là lời tuyên bố hình hôn nhất với toàn bộ người Tạ gia. Tạ Sơ Thần là phu lang của Tiêu Văn nàng, Tạ Sơ Thần một mình lại mặt là bởi vì ghen tị, tuyệt đối không phải Tiêu Văn vứt bỏ hắn!

Tạ Sơ Thần mấp máy môi: “Tiêu, Tiêu tiểu thư...”

Bất kể là kiếp trước hay là kiếp này, đây là lần đầu tiên Tiêu Văn thân mật kêu Tạ Sơ Thần là “Sơ Thần”

Sơ thần sơ thần, xuất trần tuyệt thế. Tuy người ngoài cười nhạo hần không xứng với cái tên này, nhưng Tiêu Văn lại cảm thấy, thiếu niên từ bề ngoài xinh đẹp như ánh cầu vồng sau cơn mưa, đến tâm hồn rực rỡ như ánh sao giữa bầu trời đêm như vậy càng xứng đáng với cái tên này hơn bất cứ ai.

Tiêu Văn phát hiện khi nàng đứng trước mặt mọi người kêu lên hai chữ “Sơ Thần”, cảm giác tuyệt vời này quả thực không có cách nào diễn tả bằng ngôn từ. Khóe môi đỏ tươi của nàng khẽ cong lên, tạo thành một nụ cười rạng rỡ, nụ cười cực kỳ tà mị, dường như làm cho tất cả mọi thứ xung quanh đều mất đi màu sắc.

Đôi này, nàng tuyệt đối sẽ không đi vào vết xe đổ của kiếp trước, vì bảo vệ đá cuội mà tổn thương ngọc sáng bên cạnh mình.

Đôi mắt sâu thẳm của Tiêu Văn vẫn nhìn Tạ Sơ Thần ôn nhu dịu dàng, mơ hồ lộ ra muôn ngàn cảm xúc lẫn lộn. Thấy Tạ Sơ Thần vẫn ngoe ngoắt ngác ngác như người lạc vào cõi tiên, nhìn không được đưa ngón tay thon dài lên nhẹ nhàng đặt trên vàng trán hần. Tạ Sơ Thần giật mình, nghi hoặc nhìn vào đôi mắt sáng ngời của nàng.

Đột nhiên, Tiêu Văn cười rộ lên rất đẹp.

Tim lại nhảy lên, đập nhanh thật nhanh. Tạ Sơ Thần giống như bị đôi mắt đen sâu thẳm kia hút đi linh hồn, chỉ liếc chằm chằm nhìn dùng nhan tuyệt mỹ trước mắt, vành

tiếng cười cười như tiếng cười cười mà không cười, nhưng
tại hồng rực như ráng chiều.

Ngón tay lạnh lạnh của Tiêu Văn từ từ vẽ quanh viên
môi run rẩy của Tạ Sơ Thần, thật chậm, xúc cảm tinh tế
mềm mại như lụa thượng đẳng, dịu dàng vuốt ve, tựa như
lông chim ngựa ngựa: “Sao lại lạnh nhạt gọi ta là Tiêu
tiểu thư thế, tối qua người còn thân mật ôm ta gọi ta thế
chứ, ta rất vui, báo hại cả đêm ta đều ở trong phòng người,
ta sai rồi, người đừng giận ta nữa, được không?”

Tiêu Văn nói dứt lời, biểu tình trên mặt mọi người
rất khác nhau. gương mặt Tạ Sơ Thần vốn đã hồng nay
càng hồng hơn, hận không thể tìm một cái lỗ chui xuống,
còn những người khác lại bị lời nói kinh hãi thế tục của
Tiêu Văn dọa sợ.

Tối hôm qua là đêm động phòng hoa chúc của Tiêu Văn
và Quý Thư Mặc, Tiêu Văn lại bỏ mặc chính thể dùng
kiện lớn tám người khiêng cưới về, ngược lại ở cùng Tạ
Sơ Thần một kẻ không có danh phận nguyên một đêm?!
Đã vậy còn trước mặt mọi người thừa nhận mình là thế
chủ của Tạ Sơ Thần?

Mắt của Tạ Thanh Vinh chợt lóe lên, trong lòng đã có
tính toán.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sủng Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Tiêu Văn Đau Lòng

Hai má đỏ như lửa, Tạ Sơ Thần thấy mọi người dùng ánh mắt quý dị nhìn về phía mình, mới ý thức được mình đang bị Tiêu Văn ôm trong ngực, mà động
tác xấu hổ chôn mặt mình của hắn, lại biến thành thân thiết dán lên ngực Tiêu Văn.

Tạ Sơ Thần cả kinh, theo bản năng vội vàng buông lỏng tay đang ôm eo Tiêu Văn, lại nhớ mình mới vừa chui lỗ chó, cả người bắn thiu, mà tối qua mình
còn nỡ đẩy người Tiêu Văn, bị nàng khinh khi ghét bỏ đủ điều, hắn lập tức như nai con gặp họa, kinh hoàng muốn đẩy Tiêu Văn ra.

Ai biết, Tiêu Văn chẳng những không có đẩy hấn ra xa, ngược lại ôm hấn càng chặt hơn.

Kiếp trước, mặc kệ mình cả người dơ bẩn thọ hình trên pháp trường, Tạ Sơ Thần vẫn dịu dàng ôm mình.

Chuyện như mới hôm qua, khiến ánh mắt Tiêu Văn ươn ướt, nhìn không được hai bàn tay vòng qua đan vào từng ngón tay như ngọc của Tạ Sơ Thần. Rõ ràng là kim chi ngọc điệp, trên ngón tay lại xuất hiện vết chai mờ mờ, có thể thấy được những năm gần đây, hấn đã phải chịu nhiều vất vả.

Hấn nên được người Tạ gia nâng niu trong lòng bàn tay! Rốt cục đã xảy ra chuyện gì lại khiến thiếu gia phú hộ giàu nhất kinh thành phải rơi vào tình cảnh như vậy?

Trong lòng có trăm nghìn mối kết, Tiêu Văn đưa ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía Tạ Thanh Vinh, cười gằn: “Tạ phu nhân, Sơ Thần là phu lang của ta.”

Nàng một câu chắc như đinh đóng cột làm thân mình Tạ Sơ Thần run lên, hơi bất an nhìn Tiêu Văn. Tiêu Văn liền vỗ nhẹ lên mu bàn tay hấn, ý bảo hấn bình tĩnh đừng nóng.

Tiêu Văn nói với Tạ Thanh Vinh mà mắt nhìn chăm chăm môi công đã tỉnh đang nằm dài khiếp sợ ở đằng xa: “Nhưng vừa rồi, bản tiểu thư nghe được, người muốn bắt Sơ Thần gả cho Từ tam tiểu thư, có chuyện này không?”

Thấy Tiêu Văn khó chịu mắt cứ đảo tới đảo lui trên người môi công, Tạ Thanh Vinh nhú mày, giả vờ lo lắng nói: “Không biết Tiêu tiểu thư muốn cưới Sơ Thần, cho nên ta làm chủ hứa một mối hôn sự cho Sơ Thần, chính là Từ tam tiểu thư ... Nay Từ gia đã mang sính lễ đến là một ngàn lượng, kiệu hoa cũng đã tới cửa, nếu như hủy hôn, phía bên Từ gia, e rằng không ổn ...”

Tiêu Văn hào phóng phát phát tay: “Hôm nay lại mặt, ta đặc biệt mang tới năm ngàn lượng sính lễ và tám rương quà cưới. Sính lễ Từ gia cũng chỉ có một ngàn lượng, người thấy có chỗ nào không ổn? Sơ Thần đã là phu lang của ta, người còn không mau trả lại hôn thư!”

Tạ Thanh Vinh thu Từ gia một ngàn lượng sính lễ, nếu không gả Tạ Sơ Thần đi Từ gia, tức là thoái hôn. Dựa theo luật Đông Ngụy, người bội ước phải bồi thường gấp đôi sính lễ, bây giờ Tiêu Văn lại đưa đến năm ngàn lượng sính lễ và tám rương quà cưới!

Tạ Thanh Vinh nhìn từng rương từng rương quà cưới đưa vào phủ, mỗi một rương đều đáng giá ngàn vàng, ánh mắt sáng ngời. Nàng ta vung tay lên, danh chính ngôn thuận nói: “Hôm nay, Sơ Thần chúng ta không gả đi Từ gia!” Nói xong, nàng ta lấy hôn thư Từ gia đưa đến ném vào mặt môi công: “Ta tuyên bố, từ giây phút này, tờ hôn thư này chính thức vô giá trị. Người đâu, tiễn môi công ra về.”

Hôn nhân ở Đông Ngụy bắt đầu bằng câu nói của môi công, đầu tiên nhà gái sẽ mời môi công đến nhà trai cầu hôn, sau khi nhà trai đồng ý, sẽ đưa thiệp canh (tờ giấy có ghi ngày sinh tháng đẻ) của tân lang. Sau khi nhà gái lấy được thiệp canh, theo phong tục phải đặt trước bài vị tổ tông đốt nhang cúng vái ba ngày, sau đó mời thầy bói tính ngày sinh tháng đẻ nam nữ có xung khắc hay không.

Một khi không xung khắc, có thể kết hôn. Mà phần quan trọng nhất của thủ tục kết hôn, đó chính là ký hôn thư.

Ở Đông Ngụy, từ trước đến nay hôn nhân đại sự là lệnh của cha mẹ, lời của môi công cho nên phía dưới hôn thư, ngoài chữ ký của cha mẹ hai bên, còn phải có chữ ký của môi công, như vậy mới có giá trị luật pháp. Nếu có người đơn phương hủy bỏ hôn ước, lại không thể bồi thường gấp đôi sính lễ, phạt đánh sáu mươi trượng. Nếu nam tử đã có hôn ước mà còn tự ý gả cho người khác, sẽ bị cấu thành tội thông dâm, bị người phi nhò.

Nhìn tờ hôn ước bị ném về, Tiêu Văn nhếch mép, còn môi công thì tức giận đến sắc mặt trắng bệch. Hấn ta dậm chân, thờ hấn hấn nói: “Tạ gia các người dám thoái hôn! Các người chờ đó, Từ tam tiểu thư tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho các người!”

Bỏ lại một câu hung ác, môi công tức rời khỏi Tạ phủ, ai ngờ, mới đặt chân qua khỏi cổng, thì va vào một thiếu nữ váy lụa xanh.

“Xin lỗi, người không sao chứ?”

Thân thể bị đụng, cả người chấn động, đầu nỏ đom đóm mắt, được mấy người Từ gia đỡ dậy. Hấn oán hận nhìn thoáng

qua Tạ phủ, cùng kiệu hoa ảo não trở về Từ gia, báo cáo chuyện hôm nay Tiêu Văn đoạt hôn, Tạ gia thoái hôn thêm mắm thêm muối cho Từ tam tiểu thư.

Xoa xoa tay chờ phu lang xinh đẹp, Từ Thanh thấy khắp người môi công đầy vết thương trở về với cái kiệu không, nghiêng răng nghiêng lợi tức giận. Nàng ta xưa nay kiêu căng quen thói làm sao nuốt trôi nỗi nhục này, mang

theo một đám hộ vệ, khí thế hùng hổ đi tới Tạ phi giết người!

Trong Tạ phi, Tạ Thanh Vinh đối xit với Tiêu Văn như khách quý, thậm chí vì lấy lòng Tiêu Văn, nàng ta mặc kệ nữ nhi ngăn cản, sai người đánh hai thị nữ bên cạnh nữ nhi nàng nhiều năm năm mươi đại bản, trục xuất khỏi Tạ phi.

Loại người thấy tiền sáng mắt như vậy, Tiêu Văn vô cùng khinh thường, nhưng ngoài mặt vẫn khách khí kêu vài tiếng “Tạ phi nhân”, sau đó lấy cớ thăm phụ thân Tạ Sơ Thần, nàng nắm tay Tạ Sơ Thần ngây ngốc ngượng ngùng, nghênh ngang rời khỏi đại viện Tạ gia, đi về viện của Tạ Sơ Thần, bộ dáng giống như nàng là đại lão gia nắm quyền nơi này vậy.

Trước khi đi, nàng không quên quăng cho Tạ Di đang tức điên lên một cái nhìn khiêu khích, nụ cười nơi khóe miệng càng thêm sáng lạn.

Tạ Di thở phì phò trừng mắt, đợi Tiêu Văn đi xa, lôi kéo tay Tạ Thanh Vinh oán ức nói: “Mẫu thân! Sao người không giúp nữ nhi, ngược lại giúp Tiêu Văn chứ! Hơn nữa, thoắt hôn với Tì gia, Tì tam tiểu thư sẽ không bỏ qua cho chúng ta! Chúng ta phải bồi thường gấp đôi tiền sinh lễ đó!”

Tạ Thanh Vinh không cho là đúng khoát tay, nhìn bóng dáng Tiêu Văn dắt Tạ Sơ Thần đi xa, trong ánh mắt tràn đầy tính toán: “Gấp đôi tiền sinh lễ cũng chỉ có hai ngàn lượng, nhưng Tiêu Văn cho ước chừng năm ngàn lượng, chúng ta còn lời ba ngàn lượng! Có Tiêu gia hậu

thuần, chúng ta hà tất sợ Từ gia? Bất quá chỉ là nữ nhi của một tên thi lang nhỏ nhỏ, sao so được với trượng nữ Tiêu gia! Hơn nữa Tạ Sơ Thần tai tiếng đầy mình kia, dường như rất được Tiêu Văn sủng ái!”

Nhìn tám rương châu báu giá trị liên thành trước mắt, Tạ Thanh Vinh mắt tỏa hào quang, thêm nhỏ dãi nói: “Bây giờ Tiêu Văn chỉ có hai phu lang, ngày sau nếu như Tạ Sơ Thần được chuyên sủng, Tạ gia chúng ta cũng có thể được nhờ! Vinh hoa phú quý, dễ như trở bàn tay!”

Cách xa tầm mắt Tạ Thanh Vinh, ngón tay Tiêu Văn đan vào Tạ Sơ Thần như cũ, sợ Tạ Sơ Thần đang bị thương ở chân đi đứng bất tiện, Tiêu Văn cố ý bước thật chậm, hơi vận sức nhẹ nhàng đỡ nửa người hắn.

Tạ Sơ Thần ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn tay hai người quấn lấy nhau, chỗ đầu ngón tay truyền đến hơi ấm của Tiêu Văn. Tạ Sơ Thần yên lặng lắng nghe tiếng tim mình đập lùm lùm trong lồng ngực.

Hắn rõ ràng biết, đối phương... đang diễn trò... Nhưng, tâm lại cố chấp không muốn buông tay...

Mãi nửa ngày, hắn mới lấy dũng khí nhìn về phía Tiêu Văn, nhỏ giọng nói: “Tiêu tiểu thư, vừa rồi cảm ơn nàng. Hai ngàn lượng bạc, ta sẽ cố gắng trả cho nàng...”

“Người cho rằng, ta sẽ đem tiền trả cho Từ gia thật? Trò hay còn ở phía sau!” Tiêu Văn cười khế, cúi đầu nhìn về phía Tạ Sơ Thần, lại thấy hắn cắn chặt đôi môi tái nhợt, hai mắt xinh đẹp biết nói nhìn mình không chớp, sóng mắt

như hô thu.

Hai mắt đỏ ửng và hai vai run rẩy lại tiết lộ tâm tư hẩn, khiến lòng Tiêu Văn thất lại, cảm xúc như thủy triều tràn dâng.

Tiêu Văn thở nhẹ một hơi, khó hiểu hỏi: “Dù gì người cũng là trưởng tử Tạ gia, sao lại bị thứ hệ khi dễ đến nông nỗi này?”

Địa vị đích - thứ ở Đông Ngụy phân biệt rõ ràng, thứ hệ lại dám diễu võ dương oai trên đầu đích hệ, hạ nhân lại khi dễ đích hệ, quả thực là trăm năm khó gặp, tội này vô cùng nghiêm trọng, bị trách phạt một trăm trượng đã là nương tay.

“Sau khi mẫu thân qua đời, Tạ gia chia năm xẻ bảy, phụ thân bệnh nặng mất lòng, ta lại còn nhỏ, chuyện trong nhà không ai quản lý. Khi đó, nhị di mẫu hết lòng chăm sóc hai cha con ta, phụ thân liền giao Tạ gia cho nàng ta trông quản, ai biết... Kết cục dẫn sói vào nhà...” Tạ Sơ Thần cười khổ: “Nhị di mẫu ham mê bài bạc, toàn bộ tài sản mẫu thân cực khổ gây dựng đều bị di mẫu thua sạch bách. Nàng ta lại đánh chửi ỷ lên trên người ta, lén lút bán ta cho Từ Thanh. Nhưng ta ——”

Hắn cắn cắn môi, dừng lại nửa câu sau thiếu chút nữa thốt ra lời, sắc mặt tái nhợt yếu ớt.

“Nhưng người vô tình nghe được âm mưu của ả ta, không muốn gả cho Từ Thanh, vì thế lén lút trốn khỏi Tạ gia, cầm ngọc bội Tiêu gia nhặt được, đến Tiêu phủ bực hôn? Ngọc bội Tiêu gia tượng trưng cho địa vị chánh thất của trưởng tử Tiêu gia. Sơ uối làm thiếp thứ mười hạ của Từ

nuông từ Tiêu gia. Sơ với tâm insep như nước từ Chu Sơ Thanh, làm thiếu phụ lang Tiêu gia vẫn tốt hơn.”

Tiêu Văn nghĩ tới đâu nói tới đó, hoàn toàn không phát hiện mặt Tạ Sơ Thần càng ngày càng tái đi, cánh môi nhiều lần run rẩy, nhưng vẫn không can đảm nói ra tâm sự tận đáy lòng.

“Khó trách hôm đó, người nhất định muốn ta cười người gập, thì ra, là vì nguyên nhân này...”

Nghĩ thông suốt Tạ Sơ Thần là bởi vì bị bức lột đặc dĩ mới tìm tới mình, lợi dụng mình, trong lòng Tiêu Văn chẳng biết tại sao hơi hơi chua xót, đồng thời lại cảm thấy mình đã bỏ sót chuyện gì quan trọng.

Nàng đè xuống khó chịu trong lòng, ôn nhu trấn an Tạ Sơ Thần: “Yên tâm, có ta ở đây, người sẽ không bị gả vào Từ gia. Hơn nữa, ta sẽ giúp người đoạt lại Tạ gia, đồng thời chữa lành mắt phụ thân.”

Kiếp trước, Tạ Sơ Thần vì tránh né bức hôn, chạy trốn tới Tiêu gia, cố gắng là trước muốn nương nhờ Tiêu gia, sau cứu phụ thân thôi. Đáng tiếc kiếp trước nàng ghét Tạ Sơ Thần tận xương, khẳng khẳng cho rằng hấn ham hư vinh, lợi dụng việc nhất được ngọc bội Tiêu gia, bá chiếm (chiếm đoạt một cách ngang ngược) địa vị chính phu của nàng, căn bản không có suy xét nguyên nhân thực sự hấn muốn gả cho nàng, càng không có tra rõ hoàn cảnh của hấn ở Tạ gia.

Dương nhiên, cho dù biết được nguyên nhân thực sự, mình của kiếp trước vẫn sẽ tận nhẫn chế giễu hấn, tuyệt đối không giống hôm nay chìa tay giúp đỡ.

“Bây giờ, người về phòng thay y phục, rửa mặt chải đầu trước. Đừng để phụ thân nhìn thấy người chật vật như vậy, sẽ lo lắng chết đi được.”

Bàn tay ấm áp rút ra, Tạ Sơ Thần giật mình, trong lòng có cảm giác mát mát. Hắn ngoan ngoãn gật đầu, đi tới phòng ngủ của mình.

Hắn đi một bước lại quay đầu một cái, nhìn nữ tì thanh nhã dưới ánh mặt trời, ánh mắt có chút chua xót.

Hắn rất muốn nói cho nàng biết, ba năm nay, ngày nào hắn cũng mong đợi.

Mong đợi sẽ có một ngày, mình xuất hiện trước mặt nàng theo đúng kiểu nam nhân lý tưởng của nàng, mà không phải chật vật như lúc này...

Hắn thừa biết, để giúp mình thoát khỏi hôn ước Từ gia, Tiêu Văn mới phải xuất hiện tại Tạ phủ, trong lòng nàng vốn khinh thường mình, làm sao có thể thật lòng thừa nhận thân phận của mình chứ, chẳng qua là thương hại cảnh ngộ hắn thôi.

Kẹt trong lỗ chó Chiêu Nhi mở to mắt nhìn Tiêu Văn dắt thiếu gia nhà mình đi, lòng đau như cắt.

Thiếu gia có thể chịu, hoàn toàn quên hắn còn trong dầu sôi lửa bỏng rồi! Hắn biết làm sao bây giờ hỏi trời!

Trong lúc Chiêu Nhi khóc không ra nước mắt thì một

bàn tay thon dài nhắc cả người hấn lên, đưa hấn ra khỏi lỗ chó.

Chiêu Nhi ngẩng đầu lên, nhìn thấy người cứu mình là nữ nhân bị hấn mắng chửi không lâu trước đây – Vân Yên, mặt xấu hổ đỏ bừng, rõ ràng muốn nói cảm ơn, miệng lại thốt ra ý ngược lại: “Dù, đừng tưởng rằng đã cứu ta, ta sẽ biết cảm ân mang đức! Người và tiểu thư nhà người đều giống nhau, đều là nữ nhân xấu!”

Nói xong hấn mới hồi hận, căn bản là không dám nhìn sắc mặt đối phương nữa, vội vàng nhắc vạt áo, đỏ mặt đuổi theo bóng dáng Tạ Sơ Thần, thật giống như sau lưng có chó dữ đuổi theo hấn vậy.

Vân Yên cũng nhìn bàn tay bị đẩy ra của mình, lại nhìn bóng lưng Chiêu Nhi chạy đi, khẽ thở dài bất đắc dĩ, đi theo chui từ cửa mình.

Làm người tốt thật khó mà . . .

Tiêu Văn đứng trước cửa phòng Tạ Sơ Thần, nhún chân mày đánh giá chỗ ở của hấn.

Viện của Tạ Sơ Thần hết sức đơn giản, một đường đi thẳng đến đây Tiêu Văn không hề nhìn thấy một hạ nhân nào, mà an bài bên trong phòng cũng ngoài dự kiến của nàng.

Bên ngoài đơn đại, Tạ Sơ Thần cầm kỳ thư họa mọi thứ không thông, nhưng trên giá sách trong phòng hấn chất đầy thư tịch, trên bàn sách, đầy đủ Văn Phòng Tứ Bảo, còn có một bức họa được cuộn lại phân nita, trên góc

tường còn treo một chiếc cổ cầm.

Giữa bàn đặt một bức họa đã được mở ra phân nửa, chúng tỏ chủ nhân rất yêu quý, luôn giờ ra xem, Tiêu Văn nhất thời hiếu kỳ đi lên phía trước, đập vào mắt là một mảng màu đỏ rực, chính là bức họa long lung một thiếu nữ. Bị sự hiếu kỳ thôi thúc, lúc Tiêu Văn mở bức tranh ra hoàn toàn, chưa kịp ghé mắt vào xem mặt mũi nữ tử đó thì bị một giọng khàn khàn của nam nhân cắt ngang.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sủng Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.